O Pălărie Plină de Cer

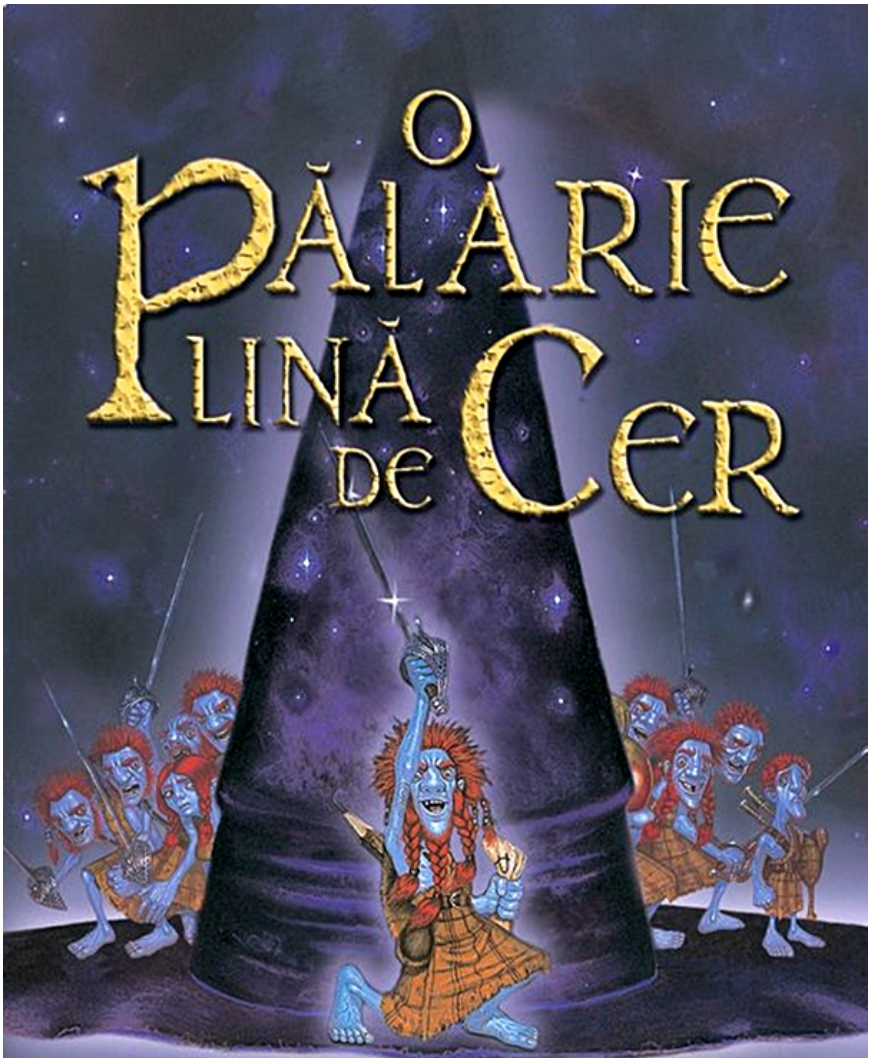

TERRY PRATCHETT

CORINT JUNIOR

TERRY PRATCHETT

O PĂLĂRIE PLINĂ DE CER

Traducere și note de CRISTINA JINGA

TERRY PRATCHETT este unul dintre cei mai îndrăgiți autori din zilele noastre. Este bine-cunoscut mai ales pentru seria de un fenomenal succes *Lumea Disc,* care include acum și patru titluri pentru tinerii cititori – *Uluitorul Maurice și rozătoarele lui educate,* care a câștigat Carnegie Medal în 2001, plus cele trei romane despre Tiffany Suferind și Nac Mac Fulgeri: *Scoțidușii liberi, O pălărie plină de cer* și *Faurul Iernii.* Pentru tinerii cititori a mai scris și alte romane de succes, dintre care amintim *Trilogia Nomilor.*

Terry Pratchett locuiește în Wiltshire și simte că toate zilele îi sunt foarte pline.

CUPRINS

Introducere
Capitolul 1 Plecarea
Capitolul 2 Douăcămăși și două nasuri
Capitolul 3 O doamnă dintr-o bucată
Capitolul 4 PLN
Capitolul 5 Circul
Capitolul 6 Prisăcarul
Capitolul 7 Problema lui Brian
Capitolul 8 Tărâmul secret
Capitolul 9 Sufletul și miezul
Capitolul 10 Craiul tomnatic
Capitolul 11 Arthur
Capitolul 12 Vomitoriul
Capitolul 13 Procesele vrăjitoarelor
Capitolul 14 Regina albinelor
Capitolul 15 O pălărie plină de cer
Nota Autorului

Introducere

Din „Despre spiriduși și cum să ne temem de ei” de Miss Perspicacia Tick:

Nac Mac Fulgerii
(numiți, de asemenea, picței, scoțiduși, omuleți și „Persoane sau Persoane necunoscute, presupus înarmate”)

Nac Mac Fulgerii sunt cei mai primejdioși dintre toate rasele de spiriduși, mai ales când sunt beți. Le place să bea, să se bată și să fure, și fură, într-adevăr, orice nu e bătut în cuie de podea. Dacă e bătut în cuie, atunci îl vor fura cu tot cu cuie.

Cu toate acestea, cei care au reușit să-i cunoască – și au supraviețuit – spun că sunt, de asemenea, uluitor de loiali, puternici, încăpățânați, curajoși și, în felul lor, chiar principiali. (De exemplu, n-ar fura niciodată de la oameni care n-au de niciunele.)

Bărbatul Fulger mediu (femeile Fulger sunt rare – *vezi mai încolo)* are vreo șase inchi înălțime, părul roșu, pielea aproape albastră din pricina numeroaselor tatuaje și a vopselei din planta numită drobușor și, de vreme ce te afli atât de aproape de el ca să observi amănuntele astea, este probabil gata să te pocnească.

Îmbrăcă doar un kilt făcut din orice bucată veche de stofă, pentru că, printre Fulgeri, respectul față de clan este arătat prin tatuaje. Poate purta și un coif dintr-un craniu de iepure; în plus, Fulgerii își împodobesc adesea bărbile și părul cu pene, mărgele și orice altceva le trece prin cap. Aproape cu siguranță au la brâu o sabie, deși mai mult pentru impresie, fiindcă Fulgerii preferă ca metodă de bătaie loviturile cu bocancul și cu capul.

Istorie și Religie

Originea Nac Mac Fulgerilor s-a pierdut în faimoasa Ceață a Vremurilor. Ei zic că au fost expulzați din Tărâmul Basmelor de către Regina Spiridușilor pentru că au protestat contra regimului ei enervant și tiranic. Alții spun că au fost goniți din pricina beției.

Se știe prea puțin despre religia lor, dacă există vreuna, mai puțin un lucru: ei cred că sunt morți. Le place lumea noastră, cu soare strălucitor, ceruri albastre și fărpturi cu care să se bată. O lume uimitoare ca asta nu poate fi deschisă chiar *oricui,* spun ei. De bună

seamă că este un soi de rai sau de Valhalla, unde ajung vitejii războinici după moarte. De aceea, socotesc ei, dacă au fost deja vii într-o altă lume, atunci înseamnă că au murit și li s-a îngăduit să vină aici, pentru că au fost atât de *buni*.

Asta este o teorie *chiar* incorectă și fantezistă, pentru că, după cum știm, adevărul este exact pe dos.

Nu se ține prea mare doliu când moare vreun Fulger, căci frații lui sunt doar puțin triști că el n-a petrecut mai mult timp cu ei în raiul de aici, înainte să se întoarcă în lumea viilor, pe care ei o mai numesc și „Ultima Lume".

Cutume și habitat

De preferință, clanurile de Nac Mac Fulgeri trăiesc în tumulii funerari ai regilor de demult, în care sapă o grotă confortabilă, printre obiectele de aur. În general, vor fi două sau trei tufe de mărăcini sau arbuști de soc care vor crește pe un tumul – Fulgerilor le plac în mod deosebit arbuștii de soc bătrâni și scorburoși, care vor deveni hornurile pentru vetrele lor. Și va exista, de asemenea, o intrare ca o gaură de iepure. Care va arăta exact ca o gaură de iepure. Vor fi și căcăreze de iepure în jurul ei și, poate, chiar și vreo câteva smocuri de blăniță de iepure, dacă Fulgerii se vor simți deosebit de inspirați.

Acolo, jos, lumea Fulgerilor e organizată ca un stup, dar cu mult mai puțină miere și mult mai multe înțepături.

Explicația pentru aceasta este că femeile sunt foarte rare printre Fulgeri. Și probabil din această cauză femeile Fulger nasc o mulțime de copii, foarte adesea și foarte repede. La naștere, copiii sunt cam cât boabele de mazăre, dar cresc extrem de repede, dacă sunt bine hrăniți (Fulgerilor le place să trăiască pe lângă casa omului, ca să-i poată fura laptele de la vaci și de la oi, tocmai în acest scop).

„Regina" clanului este numită Matca și, pe măsură ce îmbătrânește, ea devine mama majorității Fulgerilor din clan. Soțul ei este cunoscut ca Omul Mare. Când se naște o fată – și nu se întâmplă des – ea rămâne pe lângă mamă până învață toate *dedesubturile,* adică secretele funcției de matcă. În momentul în care ajunge la vârsta măritișului, *trebuie si plece din clan,* luând cu ea numai pe câțiva dintre frații săi, ca gardă de corp în lunga sa călătorie.

Adeseori va călători până la un clan care nu are matcă. Foarte, foarte rar, dacă nu există niciun clan fără o matcă, ea se aliază cu Fulgeri din mai multe clanuri și alcătuiesc un clan complet nou, cu un nume nou și un tumul propriu. Ea își va alege, de asemenea, soțul. Și,

din acel moment, deşi cuvântul ei e lege incontestabilă printre cei din clanul său şi trebuie ascultat, ea va mai ieşi foarte rar, dar şi atunci doar la mică distanţă, din tumul. Este deopotrivă regina şi prizoniera acestuia.

Însă o dată, pentru câteva zile, a existat o matcă-regină care era o fetiţă de om...

Un Glosar Fulger, adaptat pentru cei mai sensibili din fire

Alifia de Oi Specială: probabil whisky de contrabandă, îmi pare foarte rău s-o spun. Nimeni nu ştie ce efect are asupra oilor, dar se zice că o picătură din aşa ceva e foarte bună pentru păstori, pe o noapte geroasă de iarnă, şi pentru Fulgeri, în orice condiţii. Nu încercaţi tratamentul ăsta acasă.

A-şi lua soarta de gât: a înfrunta soarta menită lui/ei.

Cotoroanţă: o vrăjitoare, indiferent de vârstă.

Crivens!: o exclamaţie generală, care poate însemna orice, de la *„Doamne fereşte!”* la *„Tocmai mi-am ieşit din fire şi-o să iasă cu scandal!”*

Dedesubturi: taine, secrete.

Grozav: ciudat, nepământean. Uneori mai înseamnă şi alungit, nu ştiu de ce.

Hârcă: femeie bătrână.

Învârteli/mişmaşuri: orice face o vrăjitoare.

Matahale: fiinţele omeneşti.

Mucea: persoană neisprăvită.

Oi: chestii cu lână care pasc iarbă şi behăie. Uşor confundate cu celelalte chestii[1].

Ouătoare: privată.

Poprire: o foarte importantă obligaţie, susţinută de tradiţie şi magie. N-are legătură cu preoţii.

Puşlama: o persoană în general neplăcută.

Scârbavnic: o persoană de-a dreptul neplăcută.

Stârpitură: vezi *mucea.*

Tralala: prostii, fleacuri.

Ţuţ: am fost asigurată că asta înseamnă „obosit”.

Vai: un strigăt general de disperare.

Capitolul 1
Plecarea

Venea rostogolindu-se peste dealuri, ca o ceață invizibilă. Mișcare fără vreun trup care să se ostenească făcând-o. Și înainta foarte încet. Nu se mai gândea, acum. Trecuseră luni bune de când avusese ultimul gând, căci creierul care se ocupa cu gânditul pentru el murise. Întotdeauna mureau. Așa că acum era din nou gol și speriat.

Da, s-ar fi putut ascunde în vreuna dintre creaturile albe, rotunde, care behăiau neliniștite în timp ce el se târa prin iarbă. Dar ele aveau creiere nefolositoare, capabile să se gândească doar la iarbă și la a face alte creaturi care să behăie. Nu. Nu erau potrivite. El avea nevoie, avea nevoie de ceva mai bun, de o minte zdravănă, o minte puternică, o minte care să-l găzduiască în siguranță.

Căuta...

Noile ghete erau cu totul anapoda. Erau scorțoase și lucioase. Ghete lucioase! O rușine. Ghete curate, asta era altceva. Nu era nimic rău să pui un pic de cremă pe ghete ca să le protejezi de umezeală. Dar ghetele trebuiau să slujească unei ființe. Nu să *lucească.*

Tiffany Suferind, stând pe covorașul din odaia ei de dormit, clătină din cap. Trebuia să le jerpelească și cât mai repede cu putință.

Apoi mai era și noua pălărie de pai, cu panglică. Avea unele îndoieli și în privința acesteia, de asemenea.

Încercase să se privească în oglindă, ceea ce era destul de greu, pentru că oglinda nu era mai mare ca palma ei, și crăpată, și pătată pe deasupra. A trebuit s-o plimbe în jurul ei, străduindu-se să vadă din ea cât mai mult cu putință și să-și amintească apoi cum să potrivească fragmentele laolaltă.

Dar astăzi... ei bine, de obicei nu făcea astfel de chestii în casă, dar astăzi era foarte important să arate bine și, cum tot nu era nimeni prin preajmă...

Puse oglinda pe măsuța șubredă de lângă pat și, stând în picioare în mijlocul covorașului tocit, închise ochii și zise:

— Să mă văd.

Și undeva departe, pe dealuri, ceva, un ceva fără trup și fără minte, dar cu o foame cumplită și o spaimă fără sfârșit, simți puterea.

Ar fi adulmecat aerul, dacă ar fi avut nas.

Căută.

Găsi.

Așa o minte ciudată, ca o sumedenie de minți închise una într-alta, din ce în ce mai mici! Atât de puternică! Atât de aproape!

Își schimbă ușor direcția și înainta ceva mai repede, în mișcare, scotea un zgomot ca un roi de muște.

Oile, neliniștite o clipă de ceva ce nu puteau zări, auzi sau mirosi, behăiră...

... și își văzură mai departe de păscut iarba.

Tiffany deschise ochii. Era acolo, la câțiva pași distanță de ea însăși. Își putea vedea ceafa propriului cap.

Cu multă grijă, dădu ocol odăii, fără să se uite în jos la „ea" cea care se mișca, pentru că descoperise că, dacă făcea asta, atunci șmecheria se termina.

Era destul de greu, să te miști astfel, dar, în cele din urmă, ajunse în fața ei înseși și se studie din cap până în picioare.

Păr brun de aceeași culoare cu ochii... în privința asta nu putea face nimic. Cel puțin părul era curat și se spălase pe față.

Avea o rochie nouă, ceea ce mai îmbunătățea nițel situația. Era atât de neobișnuit să se cumpere haine noi în familia Suferinzilor că, firește, i-o cumpăraseră mare ca să poată să „crească în ea". Dar măcar era verde-pal și nu ajungea chiar până la podea. Cu ghetele noi și lucioase și cu pălăria de pai arăta... chiar respectabil, ca o fiică de fermier, care pleca de acasă la primul ei loc de muncă. Trebuia să meargă.

De acolo unde era își putea zări pălăria țuguiată pe cap, dar trebuia să se uite foarte atent. Era ca o sclipire în aer, pierind îndată ce-o vedeai. De-asta își cam făcuse griji, cu pălăria nouă de pai, dar ea pur și simplu trecuse prin cea țuguiată de parcă nici nu se afla acolo.

Iar asta se întâmpla fiindcă, într-un fel, nici nu era. Era invizibilă, mai puțin când ploua. Soarele și vântul treceau prin ea, dar ploaia și zăpada cumva o vedeau și se purtau față de ea ca și cum ar fi fost de-adevăratelea.

O primise în dar de la cea mai mare vrăjitoare din lume, o vrăjitoare adevărată, cu o rochie neagră și o pălărie neagră, și ochi care puteau trece prin tine cum trece terebentina printr-o oaie bolnavă. Fusese un soi de răsplată. Tiffany făcuse magie, magie serioasă. Mai înainte de-a o face, nu știuse că putea, iar, după ce o făcuse, nu știuse cum. Acum urma *să învețe* cum.

— Să nu mă mai văd, zise ea.

Viziunea ei – sau ce-o fi fost, pentru că nu era foarte lămurită cum funcționa trucul ăsta – dispăru.

Fusese un șoc, prima oară când îl făcuse. Dar ea *dintotdeauna* socotise că e simplu să se vadă pe ea însăși, cel puțin în mintea ei. Toate amintirile ei erau ca niște tablouri care o înfățișau făcând diverse lucruri sau privind la diverse lucruri, și nu cu imaginile din jur văzute prin cele două orificii din partea din față a capului său. Exista o parte a ei care întotdeauna se uita la ea, ca din exterior.

Miss Tick – o altă vrăjitoare, dar una cu care era mai ușor să vorbești decât vrăjitoarea care îi dăruise lui Tiffany pălăria – spusese că o vrăjitoare trebuia să știe cum să „stea deoparte" și că avea să înțeleagă mai bine, când talentul avea să i se dezvolte, așa că Tiffany presupusese că „să mă văd" făcea parte din treaba asta.

Uneori, Tiffany se gândea c-ar fi trebuit să-i vorbească lui Miss Tick despre „să mă văd". I se părea că era ca și cum ar fi pășit în afara trupului ei, dar având încă un soi de trup-fantomă care putea să meargă prin jur. Totul era în regulă câtă vreme ochii ei fantomă nu se uitau în jos, să vadă că *era* doar un trup-fantomă. Dacă se întâmpla asta, o anumită parte din ea intra în panică și se trezea imediat înapoi în trupul ei de carne și oase. Tiffany se hotărâse, totuși, să păstreze secretul. Nu era obligatoriu să-i povestești unui profesor chiar *totul*. Oricum, era un truc bun pentru situațiile în care nu aveai o oglindă.

Miss Tick era un soi de descoperitoare de vrăjitoare. Se părea că așa mergeau lucrurile cu vrăjitoria. Unele vrăjitoare țineau o supraveghere magică asupra fetelor care promiteau și le găseau o vrăjitoare mai în vârstă ca să le ajute în devenirea lor. Dar nu te învățau cum să faci vrăjitorie. Te învățau cum să știi ce faci.

Vrăjitoarele sunt într-un fel ca pisicile. Nu prea le place compania altora, dar *le place* să știe unde *sunt* celelalte vrăjitoare, în eventualitatea că ar putea avea nevoie de ele. Și lucrul pentru care ai putea avea nevoie de ele este să-ți spună, prietenește, că ai început să cârâi ca o vrăjitoare.

Vrăjitoarele nu se tem prea mult, spusese Miss Tick, dar până și cele puternice se tem, chiar dacă nu aduc vorba despre asta, de ceea ce numesc ele „ducerea la rău". E foarte ușor să te dedai la mici cruzimi necugetate, pentru că tu ai putere, pe când ceilalți oameni nu au, e foarte ușor să crezi că ceilalți nu contează deloc, e foarte ușor să-ți închipui că niște criterii ca binele și răul nu se aplică și-n privința *ta*. La capătul *acestui* drum, ajungi să salivezi și să cârâi singură-cuc

într-o casă de turtă dulce, crescându-ți negii de pe nas.

Vrăjitoarele au nevoie să știe că celelalte vrăjitoare stau cu ochii pe ele.

Și tocmai de aceea, își zicea Tiffany, se afla pălăria acolo. O putea atinge oricând, cu condiția sa închidă ochii. Era un soi de readucere aminte...

— Tiffany! strigă mama ei, din capul scărilor. A sosit Miss Tick!

Ieri, Tiffany își luase rămas-bun de la Buni Suferind...

Roțile de fier ale fostei colibe de păstor erau pe jumătate îngropate în iarbă, sus, în vârful dealului. Soba pântecoasă, care încă se mai vedea, căzută într-o rână, era roșie de rugină. Dealurile de cretă le înghițeau și pe ele, la fel cum înghițiseră oasele lui Buni Suferind...

Restul colibei fusese ars în ziua în care o îngropaseră. Niciun păstor n-ar fi îndrăznit vreodată s-o folosească, darămite să-și petreacă noaptea acolo. Buni Suferind fusese prea mare în mintea oamenilor, prea greu de înlocuit. Noapte și zi, în orice anotimp, ea *era* Creta însăși: cea mai bună păstoriță, cea mai înțeleaptă femeie și memoria ținutului. De parcă dealurile verzi aveau un suflet i are hălăduia prin jur, cu ghete vechi și șorț din pânză de sac, și care fuma o veche pipă puturoasă și doftoricea oile cu terebentină.

Păstorii ziceau că Buni Suferind blestema tăriile cerului. Numeau norișorii albi și pufoși de vară „mielușeii lui Buni Suferind". Și, cu toate că râdeau când spuneau lucrurile astea, o parte din ei nu glumea.

Niciun păstor n-ar fi cutezat să-și închipuie că ar putea trăi în coliba aceea, absolut niciun păstor.

Așa că scoseseră iarba și o îngropaseră pe Buni Suferind în solul de cretă, puseseră iarba la loc și o udaseră, ca să nu lase nicio urmă, apoi dăduseră foc colibei.

Lâna oilor, tutunul Jolly Sailor și terebentina...

... fuseseră mirosurile din coliba de păstor și mirosul lui Buni Suferind. Lucruri dintr-acestea au o mare putere asupra oamenilor și le merg drept la inimă. Tiffany nu trebuia decât să le miroasă acum și de îndată era înapoi, în căldura, liniștea și siguranța colibei. Era locul în care se ducea ori de câte ori era supărată și ori de câte ori era fericită. Iar Buni Suferind întotdeauna zâmbea, punea de ceai și nu spunea nimic. Și nimic rău nu se putea întâmpla în coliba de păstor. Era o fortăreață împotriva lumii. Chiar și acum, după ce Buni Suferind

dispăruse, lui Tiffany încă îi mai plăcea să urce până acolo.

Tiffany stătu acolo, în timp ce vântul sufla peste iarbă și tălăngile oilor *clăncăneau* în depărtare.

— Trebuie... Își drese glasul. Trebuie să plec. Eu... trebuie să învăț adevărata vrăjitorie și, vezi tu, acum nu mai e nimeni pe aici ca să mă învețe. Trebuie să... să am grijă de dealurile astea cum ai avut tu. Pot să... fac lucruri, dar nu *știu* lucruri, iar Miss Tick zice că ceea ce nu știi te poate ucide. Vreau să fiu la fel de pricepută cum ai fost tu. O să mă întorc! O să mă întorc curând! Îți făgăduiesc c-o să mă întorc mai deșteaptă decât plec!

Un fluture albastru, purtat desigur de o pală de vânt, se așeză pe umărul lui Tiffany, deschizându-și și închizându-și aripile de vreo două ori, după care își luă zborul.

Buni Suferind nu le avusese niciodată cu vorbele. Ea aduna tăceri la fel cum unii oameni adună sforicele. Dar avea un fel al ei de a nu spune nimic care spunea totul.

Tiffany mai rămase o vreme acolo, până când i se uscară lacrimile, apoi se întoarse și coborî dealul, lăsând vântul neobosit să se înfășoare printre roți și să fluiere prin hornul sobei pântecoase. Viața își vedea de drum.

Nu era un lucru neobișnuit pentru fetele de vârsta lui Tiffany să „intre la stăpân". Asta însemna să lucreze ca lăptăreasă pe undeva. Potrivit obiceiului, începeai prin a da o mână de ajutor unei bătrâne doamne, care locuia singură; ea n-avea cum să te plătească prea mult, dar, cum asta era prima ta slujbă, probabil nici tu nu meritai prea mult.

Adevărul e că Tiffany ținea, ea singură, lăptăria Fermei Casei, dacă o ajuta cineva să ridice marile putineie cu lapte, iar părinții ei rămăseseră surprinși că voia totuși să plece și ea ca să intre servitoare. Dar după cum spusese Tiffany, toată lumea făcea așa. Mai ieșeai și tu în lume puțin. Cunoșteai alți oameni. Nu se știa niciodată de unde sărea iepurele.

Propunerea, într-un fel dibace, o atrăsese pe mama ei să-i țină partea. Bogata mătușă a mamei sale plecase de-acasă și intrase ca servitoare care spăla vasele, apoi fusese servitoare care servea în salon, și tot servind așa, urcase în rang până ajunsese menajera casei, măritându-se cu majordomul și locuind într-o casă luxoasă. Nu era casa *ei* luxoasă, și ocupa doar o micuță parte din ea, dar era, practic, o *lady*.

Tiffany nu avea de gând să fie o lady. Povestea asta nu era decât un șiretlic, oricum. Iar Miss Tick era amestecată în treaba asta.

Nu era îngăduit să ceri bani pentru vrăjitorie, așadar toate vrăjitoarele își mai găseau și altceva de lucru. Miss Tick era, de fapt, o vrăjitoare deghizată în profesoară. Călătorea prin ținut, împreună cu ceilalți dascăli care mergeau în ceată din loc în loc, învățând orice pe oricine, în schimbul a ceva de mâncare și haine vechi.

Era un mijloc sigur de a călători, pentru că oamenii din ținutul de cretă nu aveau încredere în vrăjitoare. Credeau că ele dansează pe afară, în nopțile cu lună, fără izmene pe ele. (Tiffany făcuse cercetări pe această temă, și fusese ceva mai ușurată să afle că nu trebuia să faci așa ceva, dacă erai vrăjitoare. Puteai s-o faci, dacă țineai, însă numai dacă știai foarte exact unde se află toate urzicile, scaieții și aricii.)

Dar, când venea vorba despre profesorii voiajori, oamenii erau un pic îngrijorați și în privința lor. Ziceau că șterpelesc găini și răpesc copii (ceea ce era adevărat, într-un fel), și că mergeau din sat în sat cu căruțele lor pestrițe, purtând robe lungi cu apărătoare de piele la mâneci și pălării ciudate, turtite, vorbind între ei o păsărească păgână, pe care nimeni n-o înțelegea, ca „Alea jacta est”[2] și „Quid pro quo”[3]. Era chiar simplu pentru Miss Tick să se strecoare printre ei. Pălăria ei țuguiată era un model cu schepsis, căci arăta întocmai ca o pălărie neagră de pai cu flori de hârtie, până-i apăsai pe resortul secret.

În ultimul an, mama lui Tiffany fusese chiar surprinsă, și puțin îngrijorată, de subita sete de educație a lui Tiffany, despre care oamenii din sat credeau că era un lucru bun, în cantități moderate, dar dacă era făcută fără chibzuială, putea conduce la tulburări.

Apoi, în urmă cu o lună, sosise mesajul: *Fii gata.*

Miss Tick, cu pălăria ei cu flori, trecuse pe la fermă și le explicase domnului și doamnei Suferind că o doamnă în vârstă care locuia sus, în munți, auzise de *excelenta* măiestrie a lui Tiffany la brânză și voia să-i ofere slujba de lăptăreasă cu patru talanți pe lună, o zi liberă pe săptămână, o odaie a ei și o săptămână de vacanță, de Sărbătoarea Porcului.

Tiffany își cunoștea părinții. Trei talanți pe lună ar fi fost cam puțin, iar cinci talanți ar fi fost suspect de mult, dar îndemânarea la făcut brânză merita un talant în plus. Iar o odaie a ei era un lucru îmbucurător. Înainte ca majoritatea surorilor lui Tiffany să plece pe la casele lor, să împarți patul cu două surori fusese normal. Era o ofertă *bună.*

Părinții ei fuseseră impresionați și puțin intimidați de Miss Tick,

dar fuseseră crescuți să creadă că oamenii care știu mai multe decât tine și folosesc cuvinte lungi erau într-adevăr importanți, așa că se învoiseră.

Tiffany îi auzise întâmplător discutând, după ce se dusese la culcare, în noaptea aceea. Este chiar foarte ușor să-i auzi întâmplător pe oameni vorbind în odaia de dedesubt, dacă ții un pahar cu gura în jos pe podea și întâmplător îți lipești urechea de el.

Îl auzise pe tatăl ei spunând că nu era nevoie ca Tiffany să plece de acasă.

O auzise pe mama ei răspunzând că toate fetele se întrebau ce-o fi prin lumea largă, așa că era mai bine s-o scoată din mediul ei. De altfel, ea era o fată foarte isteață, cu un cap sănătos pe umeri. Așadar, muncind cu râvnă, nu vedea niciun motiv ca într-o bună zi Tiffany să nu ajungă servitoarea cuiva cu adevărat important, cum ajunsese Mătușa Hetty, și să locuiască într-o casă în care totul să fie al ei.

Tatăl ei spusese că, după părerea lui, frecatul podelelor era la fel pretutindeni.

Mama ei spusese, ei bine, în cazul ăsta, o să se plictisească și-o să se întoarcă acasă când se va sfârși anul și, apropo, ce înseamnă „măiestrie”?

„Pricepere superioară”, răspunse Tiffany în gând. Aveau un dicționar vechi în casă, dar mama ei nu-l deschidea niciodată, pentru că vederea tuturor acelor cuvinte o necăjea. Tiffany îl citise din scoarță-n scoarță.

Asta a fost atunci și, deodată, iat-o acum, o lună mai târziu, împachetându-și vechile sale ghete, care fuseseră purtate de toate surorile înaintea ei, într-o cârpă curată și punându-le într-o valiză de mâna a doua, pe care o adusese zestre mama ei și care arăta de parcă era făcută dintr-o mucava ieftină sau din sâmburi de struguri presați amestecați cu ceară de urechi, și care stătea închisă cu sfoară.

Au fost și luări de rămas-bun. Ea a plâns puțin, mama ei a plâns o grămadă, iar Wentworth, fratele ei, a plâns, de asemenea, pe rupte, în speranța că ar putea primi ceva dulce dacă făcea asta. Tatăl lui Tiffany n-a plâns, dar i-a dăruit un talant de argint și i-a spus, mai degrabă morocănos, să aibă grijă să scrie acasă în fiecare săptămână, ceea ce este modul în care plânge un bărbat. Ea și-a luat la revedere de la brânzeturile din lăptărie și de la oile din țarc, ba chiar și de la Hațchiț, motanul.

Apoi, toată lumea în afară de brânzeturi și de pisică a venit la poartă și le-a făcut cu mâna ei și lui Miss Tick – ei, da, și în afară de oi

– până când au străbătut aproape tot drumul albicios de cretă ce cobora spre sat.

Apoi s-a lăsat tăcerea, în afară de tropotul ghetelor pe drumul pietros și de necontenitul cântec al ciocârliilor de deasupra capetelor. Era spre sfârșitul lui august, și foarte cald, iar noile ghete o rodeau.

— Eu le-aș da jos, în locul tău, zise Miss Tick, după un timp.

Tiffany se așeză la marginea drumului și își scoase vechile ghete din valiză. Nu-și pierdu vremea s-o întrebe pe Miss Tick de unde știa despre ghetele noi c-o strângeau. Vechile ghete, chiar dacă trebuia să le poarte cu mai multe perechi de șosete, erau mult mai comode și era într-adevăr ușor să mergi cu ele. Căci ele merseseră cu mult înainte de a se naște Tiffany și știau cum se face.

— Ei, și o să avem prilejul să vedem vreun... omuleț, astăzi? continuă Miss Tick, de îndată ce porniră iar la drum.

— Nu știu, Miss Tick, răspunse Tiffany. Le-am spus de-acum o lună că plec. Sunt foarte ocupați, la vremea asta din an. Dar *întotdeauna* sunt vreo doi care nu mă scapă din ochi.

Miss Tick privi în jur rapid.

— Nu văd nimic, zise ea. Nici n-aud ceva.

— Nu, și tocmai după asta poți fi sigură că sunt aici, zise Tiffany. Întotdeauna e un pic mai liniște, dacă mă urmăresc ei. Dar n-or să se arate la față câtă vreme ești pe lângă mine. Sunt puțin speriați de cotoroanțe – așa numesc ei vrăjitoarele, adăugă ea repede. Nu-i nimic personal.

Miss Tick oftă.

— Când eram copilă mi-ar fi plăcut mult să văd picțeii, zise ea. Obișnuiam să le pun pe-afară farfurioare cu lapte. Firește, mai târziu mi-am dat seama că nu era chiar cea mai potrivită tratație.

— Nu, ar fi trebuit să folosești o băutură mai tare, zise Tiffany.

Aruncă o ocheadă spre gardul viu de la marginea drumului și i se păru că vede, pentru o fracțiune de secundă, o fulguрație de păr roșu. Și zâmbi, deși puțin încordată.

Tiffany fusese, chiar dacă numai pentru câteva zile, cel mai aproape cu putință, pentru o ființă omenească, de rangul de regină a spiriduşilor. Ei da, trebuie să recunoaștem că fusese numită *matcă,* nu regină, și că Nac Mac Fulgerilor le puteai spune în față spiriduși numai dacă aveai chef de-o bătaie. Pe de altă parte, Nac Mac Fulgerii întotdeauna aveau chef de-o bătaie și când nu găseau pe nimeni cu care să se bată, se băteau între ei, iar dacă era vreunul singur-singurel,

își trăgea pumni în nas, doar ca să nu-și iasă din mână.

La origini, *trăiseră* în Tărâmul Basmelor, dar fuseseră expulzați de acolo, probabil din pricina beției. Iar acum, din pricină că, dacă fuseseși odată matca lor, ei n-aveau să te uite niciodată...

... întotdeauna se aflau prin preajmă.

Întotdeauna era câte unul pe undeva, prin fermă sau rotindu-se în spinarea unui șoim-șoricar sus, pe deasupra dealurilor de cretă. Și o urmăreau neîncetat, ca s-o ajute și s-o apere, chiar dacă voia sau nu. Tiffany fusese cât putuse de politicoasă în privința asta. Își ascunsese jurnalul chiar în fundul sertarului și astupase crăpăturile din privată cu cocoloașe de hârtie, făcând același lucru, cât îi stătuse în puteri, și cu acelea din dușumeaua odăii sale. Doar erau mici *bărbați,* la urma urmelor. Era convinsă că se străduiau să rămână nevăzuți ca să n-o deranjeze, dar devenise foarte bună la a-i descoperi.

Ei îndeplineau dorințe – nu acele trei dorințe magice din basme, cele care întotdeauna ies prost, până la urmă, ci dorințele obișnuite, de zi cu zi. Nac Mac Fulgerii erau nemaipomenit de puternici, fără nicio frică și incredibil de iuți, dar nu se descurcau prea bine când venea vorba să priceapă că, adeseori, ceea ce *spuneau* oamenii nu era întocmai ceea ce *voiau să spună.* Într-o zi, în lăptărie, Tiffany spusese: „Mi-aș dori să am un cuțit mai ascuțit ca să tai brânza asta", și cel mai ascuțit cuțit al mamei sale zbârnâise pe masă, aproape înainte să termine ea de vorbit.

„Mi-aș dori să înceteze ploaia asta" ar fi fost, probabil, OK, pentru că Fulgerii nu puteau face adevărată magie, și ea învățase să aibă grijă să nu-și dorească nimic din ce putea fi îndeplinit de niște omuleți hotărâți, puternici, neînfricați și iuți, care, de asemenea, erau întotdeauna gata să-i dea cuiva o lovitură zdravănă de picior, fiindcă așa aveau ei poftă.

Dorințele trebuiau cumpănite. Foarte probabil ea n-ar fi spus niciodată, cu voce tare, „Mi-aș dori să mă mărit cu un prinț chipeș". Când știai că, dac-ai fi făcut-o, probabil ai fi deschis ușa ca să descoperi un prinț năuc, pocnit în cap, un preot legat fedeleș și un Nac Mac Fulger rânjind voios și gata să-ți servească drept cavaler de onoare, treaba asta cu siguranță te făcea să fii foarte atent la ce lași să-ți iasă din gură. Dar ei puteau fi și folositori, câteodată, absolut din întâmplare, iar ea avea grijă să pună afară, pentru ei, lucruri de care familia nu avea nevoie, dar care ar fi putut fi de folos omuleților, ca de pildă linguriște mici de mușstar, bolduri, sau un bol de supă care ar fi putut servi drept frumoasă cadă de baie pentru vreun Fulger și, în caz

că n-ar fi priceput mesajul, niște săpun. Săpun nu furau niciodată.

Ultima sa vizită la străvechiul tumul funerar din vârful dealurilor de cretă, în care locuiau picțeii, fusese cu ocazia nunții lui Fură Peoricine, Omul Mare al clanului, cu Jeannie a Lacului Lung. Ea avea să fie noua matcă și să-și ducă aproape tot restul vieții în tumul, născând copii ca o regină de albine.

Fulgerii din alte clanuri se prezentaseră toți în păr la ceremonie, fiindcă dacă există vreun lucru care să le placă Fulgerilor mai mult decât o petrecere, acela este o petrecere mai mare, și dacă e ceva pe lume mai plăcut decât o petrecere mai mare, aceea e o petrecere mai mare la care altcineva plătește băutura. Ca să fim sinceri, Tiffany se simțise puțin nelalocul ei, fiind de zece ori mai înaltă decât cea mai înaltă persoană de acolo, dar se purtaseră cu toții foarte frumos, iar Fură Peoricine ținuse un discurs despre ea, numind-o „mica noaztră mare cotoroanță a scoțidușilor", până să cadă cu capul înainte în budincă. Totul fusese foarte însuflețit și foarte gălăgios, dar ea se alăturase veseliei generale abia când Jeannie îl târâse pe Fură Peoricine peste o micuță coadă de mătură, așezată pe podea. Tradițional, atât mirele cât și mireasa ar fi trebuit să sară peste Coada de mătură, dar, tot tradițional, niciun Fulger care se respectă n-ar fi fost treaz în ziua nunții sale.

În momentul acela fusese prevenită că ar fi fost o idee bună să-i părăsească, din pricina tradiționalei bătăi dintre clanul miresei și clanul mirelui, **c**are urma să înceapă și care ar fi putut dura până vineri.

Tiffany făcuse o plecăciune în fața lui Jeannie, pentru că așa fac cotoroanțele, și se uitase bine la ea. Era micuță, prietenoasă și foarte frumușică. Avea, de asemenea, o sclipire aparte în ochișori și bărbia arcuită în sus, cu mândrie. Fetele Nac Mac Fulgerilor erau foarte rare și creșteau știind că vor deveni fiecare o matcă într-o bună zi, iar Tiffany avea senzația clară că Fură Peoricine urma să descopere că viața de om însurat e mai înșelătoare decât crezuse.

Iar ei avea să-i pară rău că-i părăsea, dar nu *teribil* de rău. Erau simpatici într-un fel, dar, după o vreme, te puteau călca pe nervi. În orice caz, ea avea unsprezece ani acum, și nutrea sentimentul că de la o anumită vârstă încolo nu se mai făcea să te vâri în găurile din pământ ca să stai de vorbă cu piticii.

Pe lângă asta, privirea pe care i-o aruncase Jeannie, doar pentru o clipă, fusese otravă pură. Tiffany îi citise înțelesul fără să se ostenească. Tiffany fusese matcă a clanului, chiar dacă numai pentru

scurtă vreme. De asemenea, fusese logodită cu Fură Peoricine, chiar dacă asta nu fusese decât un soi de șmecherie politică. Jeannie știa toate acestea. Iar privirea ei spusese: *El e al meu. Acest loc e al meu. Nu te vreau aici! Stai deoparte!*

O baltă de liniște le urmări pe Tiffany și pe Miss Tick de-a lungul drumului, căci obișnuitele vietăți care foșneau prin gardurile vii înclinau să fie foarte tăcute, când Nac Mac Fulgerii erau prin preajmă.

Ajunseră la micul sat înverzit și se așezară să aștepte căruța poștei, care mergea puțintel mai repede decât un om umblând pe jos și care avea să facă cinci ore până la târgușorul Douăcămăși, de unde – credeau părinții lui Tiffany – aveau să ia marea diligență care străbătea tot drumul până la munții îndepărtați și dincolo de ei.

În clipa în care Tiffany chiar o văzu venind pe drum, auzi tropot de cal prin iarbă. Se întoarse și inima păru să-i salte și să-i cadă în același timp.

Era Roland, fiul Baronului, călare pe un frumos armăsar negru. El sări din șa înainte să se oprească armăsarul și apoi rămase pe loc, părând foarte încurcat.

— Ah, văd un foarte frumos și interesant exemplar de... de... de monolit, uite colo, zise Miss Tick cu o voce lipicios-mieroasă. O să mă duc să mă uit mai de-aproape la el, bine?

Tiffany ar fi *ciupit-o* pentru asta.

— Ăăă, pleci, carevasăzică, începu Roland, când Miss Tick se îndepărtă grăbită.

— Da, răspunse Tiffany.

Roland arăta de parcă era gata să explodeze de nervozitate.

— Am adus asta pentru tine, zise el. A fost făcută de un om, ăăă, din Scheunați.

Îi întinse un pachet învelit într-o hârtie subțire. Tiffany îl luă și îl puse cu grijă în buzunar.

— Mulțumesc, zise ea, și-i făcu o mică reverență. La drept vorbind, asta se cuvenea să faci când întâlneai pe cineva din nobilime, dar pe Roland îl făcu să roșească și să se bâlbâie.

— Des-deschide-l mai încolo, zise el. Ăăă, sper să-ți placă.

— Mulțumesc, zise Tiffany cu drăgălășenie.

— Vine căruța. Ăăă... să n-o pierzi.

— Mulțumesc, zise Tiffany și făcu din nou o reverență, din pricina efectului pe care-l avusese prima.

Era cumva o cruzime, dar uneori trebuie să fii crud.

În orice caz, ar fi fost foarte greu să pierzi căruța. Dacă alergai, o puteai întrece cu ușurință. Era atât de înceată, încât „oprirea" nu te lua niciodată prin surprindere.

N-avea niciun fel de bănci. Căruța poștei trecea prin sate în fiecare zi, adunând pachetele și, uneori, și oamenii. Îți găseai cum puteai un loc cât de cât comod printre cutii, fructe și trâmbe de stofă.

Tiffany se așeză la coada căruței, ca să rămână cu ghetele ei vechi atârnând dincolo de margine și bălăngănindu-se înainte și-napoi, în timp ce căruța se furișa mai departe pe drumul abrupt.

Miss Tick ședea lângă ea, rochia ei neagră fiind curând colbuită cu praf de cretă până la genunchi.

Tiffany observă că Roland nu se sui înapoi pe cal până ce căruța poștei nu-i dispăru, aproape, din vedere.

Și o cunoștea pe Miss Tick. Acum pur și simplu *crăpa* de poftă să-i pună o întrebare, pentru că vrăjitoarelor nu le place să nu știe ceva. Într-adevăr, când satul rămase în urmă, Miss Tick zise, după multă foială și dregându-și glasul:

— Nu-l deschizi?

— Ce să deschid? zise Tiffany, fără s-o privească.

— Ți-a dat un cadou, zise Miss Tick.

— Am crezut că examinai un monolit interesant, Miss Tick, zise Tiffany, acuzator.

— Ei bine, era doar *moderat* de interesant, zise Miss Tick, fără absolut nicio stinghereală. Așadar... îl deschizi?

— O să aștept până mai încolo, răspunse Tiffany. N-avea chef să discute despre Roland în momentul acela sau, mai precis, deloc.

Propriu-zis nu-l *displăcea.* Îl găsise în ținutul aprigei Regine a Spiridușilor și într-un fel îl salvase, cu toate că el fusese leșinat, majoritatea timpului. O întâlnire neașteptată cu Nac Mac Fulgerii când sunt cu capsa pusă poate s-aducă pe cineva în starea asta. Bineînțeles, fără să mintă realmente, toată lumea de acasă ajunsese să creadă că *el* o salvase pe *ea.* N-ar fi fost cu putință ca o fată de nouă ani, înarmată cu o tigaie, să-l salveze pe un băiat de treisprezece ani, care avea o sabie.

Tiffany nu se supărase din pricina asta. Abia îi oprise pe oameni să pună prea multe întrebări la care ea n-ar fi vrut să răspundă sau chiar n-ar fi știut ce. Dar el prinsese obiceiul să... dea târcoale. Ea îi tot ieșea întâmplător în cale pe când el își făcea plimbarea, mai des decât era cu adevărat posibil, și întotdeauna părea să fie prezent la aceleași evenimente ale satului la care venea și ea. Se arăta mereu politicos,

dar Tiffany nu putea să sufere modul în care continua să se uite la ea ca un cățel care tocmai încasase un picior.

Trebuia să recunoască – și îi luase ceva timp până s-o facă – era mult mai puțin ridicol decât odinioară. Pe de altă parte, fuseseră o mulțime de pricini de ridicol, la început.

Și apoi ea gândi: Calul, și se întrebă de ce oare, până când pricepu că ochii ei urmăreau peisajul, în timp ce mintea ei privea spre trecut...

— Nu l-am văzut niciodată până acum, zise Miss Tick.

Tiffany îl salută ca pe un vechi prieten. Creta se înălța de-a dreptul brusc din câmpie, pe partea asta a lanțului dealurilor. Exista o vale îngustă, strânsă în căușul dealurilor și în peretele ei rotunjit se vedea o formă. Iarba fusese scoasă în linii lungi, ondulate, astfel încât creta golașă de dedesubt să închipuie un animal.

— Ăsta e Calul Bălan, zise Tiffany.

— De ce i se spune așa? întrebă Miss Tick.

Tiffany se uită la ea.

— Poate pentru că e creta albă? sugeră ea, încercând să nu sune c-ar vrea să spună că Miss Tick era cam grea de cap.

— Nu, întrebam de ce i se spune cal? Nu arată ca un cal. Eu văd doar... niște linii șerpuite...

...care arată de parcă s-ar mișca, gândi Tiffany.

Fusese săpat până la piatră în coasta dealului acoperit cu iarbă, cândva, în zilele de demult, zicea lumea, de către aceiași oameni care construiseră cercurile de megaliți și îngropaseră regii în tumuli. Ei ciopliseră la gura micuței văi acest cal de zece ori mai mare decât un cal obișnuit și, dacă nu te uitai la el cu starea de spirit care trebuia, vedeai altceva, deformat. Totuși ei trebuie să fi știut bine cum arată caii, trebuie să fi avut cai, să-i fi văzut în fiecare zi, și nu erau oameni proști, doar pentru că trăiseră cu mult timp în urmă.

Tiffany îl întrebase odată pe tatăl ei despre înfățișarea Calului, când făcuseră împreună tot drumul până aici ca să participe la un târg de oi, iar el îi răspunsese ceea ce îi spusese Buni Suferind și lui, pe când era copil. Îi repetase ce auzise cuvânt cu cuvânt, iar Tiffany făcu același lucru acum.

— Nu-i cum *arată* un cal, zise Tiffany, ci e ce *înseamnă* un cal.

— Aha, făcu Miss Tick. Însă, pentru că era deopotrivă o profesoară și o vrăjitoare, și probabil nu se putea abține, adăugă: Chestia amuzantă e că, firește, oficial pe aici nu există cai bălani. Sunt numai suri[4].

— Da, știu, zise Tiffany. Dar ăsta e alb, adăugă ea, sec.

Asta o reduse la tăcere pe Miss Tick, pentru o vreme, dar se părea că mai avea un gând care nu-i dădea pace.

— Bănuiesc că ești supărată că părăsești Creta, nu-i așa? zise ea, în vreme ce căruța poștei hodorogea mai departe.

— Nu, răspunse Tiffany.

— E normal să fii, zise Miss Tick.

— Mulțumesc, dar chiar nu sunt, zise Tiffany.

— Dacă vrei să plângi puțin, nu trebuie să te prefaci că ți-a intrat praful în ochi sau mai știu eu ce...

— N-am nimic, ăsta-i adevărul, zise Tiffany. Pe cinstite.

— Vezi tu, dacă ți le înăbuși, sentimentele de soiul ăsta ți-ar putea provoca o foarte mare neplăcere, mai târziu.

— Nu înăbuș nimic, Miss Tick.

De fapt, Tiffany era chiar un pic surprinsă că nu-i venea să plângă, dar n-avea de gând să-i spună asta lui Miss Tick. Lăsase un soi de spațiu în mintea ei ca să poată izbucni în plâns acolo, dar el nu se umplea. Probabil i se trăgea de la faptul că-și împachetase toate sentimentele și îndoielile și le lăsase sus, pe deal, lângă soba pântecoasă.

— Și, bineînțeles, dacă te simți puțin mâhnită în clipa asta, sunt sigură că poți deschide cadoul pe care el..., încercă Miss Tick.

— Povestește-mi despre Miss Poloboc, o întrerupse Tiffany grăbită.

Numele și adresa erau tot ce știa despre doamna la care urma să locuiască, dar o adresă ca „Miss Poloboc, Coliba din Pădure de lângă stejarul uscat, pe Drumul Rătăcitului, dar Sus, pe Creastă, Dacă E Plecată, Lăsați Bilet în Gheata Veche de la Ușă" suna promițător.

— Miss Poloboc, da, zise Miss Tick, învinsă. Ăăă, da. Nu e chiar foarte bătrână, dar a spus că s-ar bucura să aibă o a treia pereche de brațe de ajutor prin preajmă.

Nu puteai strecura cuvinte pe lângă Tiffany, nici dacă erai Miss Tick.

— Așadar, mai există deja cineva acolo? întrebă ea.

— Ăăă... nu. Nu chiar, zise Miss Tick.

— Atunci, are patru brațe? zise Tiffany.

Răspunsul lui Miss Tick sunase ca al cuiva care încerca să evite subiectul.

Miss Tick oftă. E greu să vorbești cu cineva care e tot timpul atent. Te derutează.

— Cel mai bine ar fi să aștepți până ai s-o vezi, zise ea. Orice ți-aș

spune eu, o să-ţi faci o impresie greşită. Sunt sigură că o să te înţelegi cu ea. E foarte binevoitoare cu oamenii, iar în timpul liber este o vrăjitoare cercetătoare. Creşte albine... şi capre, al căror lapte, mi se pare, e într-adevăr foarte bun, datorită grăsimilor omogenizate pe care le conţine.

— Cu ce se ocupă o vrăjitoare cercetătoare? întrebă Tiffany.

— Oh, e o meserie foarte veche. Încearcă să descopere noi vrăji, învăţând cum au fost făcute de fapt cele vechi. Ştii, toate chestiile alea despre „ureche de liliac şi deget de broască”{5}? N-au avut niciodată efect, dar Miss Poloboc crede că-i din pricină că nu ştim exact ce soi de broască, nici care deget...

— Îmi pare rău, dar eu n-am de gând să ajut pe nimeni să schilodească broaşte nevinovate şi lilieci, zise Tiffany cu hotărâre.

— O, nu, ea nu omoară niciodată pe niciuna! se grăbi să zică Miss Tick. Foloseşte doar vietăţile care au murit de moarte bună sau care au murit în accidente sau care s-au sinucis. Broaştele devin profund depresive, uneori.

Căruţa merse mai departe, coborând drumeagul alb şi colbuit, până când se pierdu din vedere.

Nu se întâmplă nimic. Ciocârliile cântau, atât de sus în văzduh că erau invizibile. Semînţele de iarbă umpleau aerul. Oile behăiau pe înălţimile Cretei.

Şi atunci ceva veni de-a lungul drumului. Se mişca asemenea unui vârtej, mic şi fără grabă, încât putea fi zărit doar după praful pe care-l ridica. Când trecea, scotea un zgomot ca un roi de muşte.

Apoi şi acesta, la rându-i, dispăru în josul dealului...

După un timp, o voce, abia şoptită în iarba înaltă, zise:

— Ah, *crivens!* Şi-i pă urmele ei, foarte clar!

O a doua voce zise:

— Bagi mâna-n foc că ailaltă cotoroanţă o ză-l ochească?

— Ce? Cotoroanţa-nvăţătoare? Aia nu-i o cotoroanţă adevărată!

— Are o pălărie ţuguiată sub florile alea ale ei, Mare Yan, zise a doua voce, un pic mustrătoare. Am văzut-o io. Apasă p-un resort mititel şi se ridică ţuguiul!

— O, deah, Capturtit, şi-aj îndrăzni să spun că le are şi cu cititul şi scrisul destul dă bine, da’ nu ştie dă chestii care nu-s în cărţi. Iar io n-o să mă arăt la faţă cât e ea pân preajmă. E genul dă persoană care aşterne pă hârtie lucruri despre un om! Hai, s-o luăm la picior şi s-o găsim pă matcă!

Nac Mac Fulgerii de pe Creta urau scrisul din tot soiul de motive, dar cel mai aprig fiindcă scrisul *rămâne.* Înlănțuiește cuvintele. Un om poate spune ce-i trece prin minte și se găsește un *scârbavnic* nesuferit care să scrie pe hârtie ce-a spus omul și cine știe ce poate face apoi cu acele cuvinte? Ar putea foarte bine să-i bată omului, în cuie, umbra de perete!

Dar acum aveau o matcă nouă și o matcă nouă aduce idei noi. Așa se presupune că merge *treaba.* Împiedică un clan să devină prea înțepenit în obiceiurile sale. Matca Jeannie era din clanul Lacului Lung, de sus, din munți – iar aceștia *toți* scriau lucruri pe hârtie.

Ea nu vedea de ce n-ar putea și soțul ei să facă asta. Iar Fură Peoricine descoperise că Jeannie era, indiscutabil, o matcă.

Năduşeala îi îmbrobonea fruntea. Se luptase odată cu un lup, cu mâinile goale, și-ar fi fost mai bucuros s-o facă din nou, cu ochii închiși și o mână legată la spate, decât să facă ceea ce făcea acum.

Stăpânea primele două reguli ale scrisului, căci pe-astea le înțelesese.

1) Fură niște hârtie.

2) Fură un creion.

Din nefericire, scrisul însemna mai mult decât atât.

Acum, ținea un ciot de creion în fața lui, cu amândouă mâinile, și se lăsa greu pe spate, căci doi frați de-ai săi îl împingeau către bucata de hârtie prinsă-n cuie pe peretele camerei (era o chitanță veche pentru tălăngile oilor, furată de la fermă). Restul clanului îi privea, cu fascinația groazei, din galeriile ce înconjurau pereții.

— Poate c-aș putea într-un fel să-mi *ușurez* începutul cu binișorul, protestă el, în vreme ce călcâiele-i lăsau mici șănțulețe în podeaua de pământ bătătorit a tumulului. Poate c-aș putea să fac doar una dântre *virguloasele* alea sau dântre opririle dă tot...

— Tu ești Omul Mare, Fură Peoricine, așa că se cuvine ca tu să fii cel dintâi care să scrie, spuse Jeannie. Nu pot avea un bărbat care nu e în stare nici să-și scrie numele. Ți-am arătat literele, nu-i așa?

— Așa-i, nevastă, chestiile alea afurisite, îmbârligate și cocârjate! bombăni Fură. N-am încredere în Q ăla, litera aia-i moarte curată pentr-un om. E o literă cu o țepușă, aia!

— Tu ține doar creionul pe hârtie și-o să-ți spun eu ce semne să faci, zise Jeannie, încrucișându-și brațele.

— Mda, da' aduce o baniță dă necazuri, scrisu' ăsta, zise Fură. Un cuvânt scris poate spânzura un om!

— Alta, acuma, încetează! E ușor! se răsti Jeannie. Copilașii

matahalelor pot s-o facă, iar tu ești un Fulger în toată firea!

— Iar scrisu' continuă să zică vorbele omului chiar și după ce el îi *mort!* spuse Fură Peoricine, agitând creionul de parc-ar fi încercat să alunge duhurile rele. Să nu-mi spui tu mie, că am dreptate!

— O, vasăzică, ți-e *frică* de litere, este? zise Jeannie, cu viclenie. Ah, asta-i bine. Toți oamenii mari se tem de ceva. Ia-i creionul din mână, Wullie. Nu-i putem cere unui om să-și înfrunte frica.

Se lăsă o tăcere grea în tumul, când Wullie Flaimuc luă ciotul de creion de la fratele său. Toți ochișorii ca mărgelele se întorseseră către Fură Peoricine. Mâinile lui se deschiseră și se închiseră la loc. Începu să respire greu, încă încruntându-se la hârtia albă. Își scoase bărbia în afară.

— Ah, aprrrigă muierrre mai ești, Jeannie Mac Fulger! zise el, în cele din urmă. Scuipă în palme și smulse ciotul de creion de la Wullie Flaimuc. Dă-mi unealta aia a pierzaniei! Le-arăt io lor, literelor, de-o ză zică ce-i aia!

— Ăsta-i flăcăul meu viteaz! zise Jeannie, când Fură se proțăpi bătăios în fața hârtiei. Atunci, bine. Prima literă este un F. Aia de arată ca un steag, ți-aduci aminte?

Picțeii adunați ciopor îl urmăreau pe Fură Peoricine, cum scrâșnea fioros din dinți și, cu limba ieșită în colțul gurii, brăzda cu creionul liniile și curbele literelor. După fiecare, se uita întrebător la matcă.

— Ăsta e, zise el, la sfârșit. Grozavă cazmă!

Fură Peoricine se dădu un pas îndărăt și privi cu ochi critic la foaia de hârtie.

— Ăsta e? întrebă el.

— Da, zise Jeannie. Ți-ai scris propriul nume, Fură Peoricine!

Fură se holbă din nou la litere.

— Și-acuma o să intru la pușcărie? întrebă el.

Se auzi o tuse politicoasă de lângă Jeannie. Aparținea Broscoiului râios. N-avea niciun alt nume, pentru că broaștele râioase nu se dau în vânt după nume. În pofida forțelor obscure care au făcut lumea să creadă contrariul, niciun broscoi nu s-a numit vreodată Tommy broscoiul{6}, de pildă. Pur și simplu nu se întâmplă așa ceva.

Broscoiul acesta fusese odinioară avocat (un om avocat; broaștele se descurcă fără), însă fusese prefăcut într-un broscoi râios de către o zână nănașă, care intenționase să-l transforme într-un broscoi obișnuit, dar avusese oarecare neclarități în privința deosebirilor. Acum, el locuia în tumulul Fulgerilor, unde mânca râme și-i ajuta în

chestiunile dificile de gândire.

— Ți-am mai spus, domnule Peoricine, că dacă e scris doar numele dumitale, nu e niciun fel de problemă, zise el. Nu-i nimic ilegal în cuvintele „Fură Peoricine". Cel puțin, bineînțeles, și aici broscoiul râios lăsă să se audă un mic chicotit avocățesc, dacă nu este luat drept îndemn!

Niciunul dintre Fulgeri nu râse. Preferau ca glumele lor să fie ceva mai, ei bine, amuzante.

Fură Peoricine se uita țintă la mâzgăleala lui foarte tremurată.

— Ăsta-i numele meu, așa-i?

— Cu siguranță, domnule Peoricine.

— Și iată că nu se întâmplă nimic rău, observă Fură. Se uită ceva mai de aproape. După ce-ți dai seama că-i numele meu?

— Ah, asta-i partea cu cititul din toată afacerea, zise Jeannie.

— Adică aia în care chestiile dă litere fac un sunet în capu' tău? întrebă Fură.

— Asta-i teoria, zise broscoiul râios. Dar ne-am gândit că ți-ar plăcea să începi cu aspectul mai *concret* al procedurii.

— Aș putea oare să învăț numa' scrisu' și să las cititu' pă seama altcuiva? întrebă Fură, deși fără prea mari speranțe.

— Nu, bărbatul meu trebuie să le știe pe-amândouă, zise Jeannie, încrucișându-și brațele – și când o femeie Fulger face asta, adio speranță.

— Ah, e-o treabă a naibii pentr-un bărbat când femeia lui se încârdășește c-un broscoi râios împotriva lui, zise Fură, clătinând din cap.

Dar, când se întoarse să se uite la hârtia mâzgălită, pe fața lui se ivi o undă de mândrie.

— Totuși, ăsta-i numele meu, este? zise el, rânjind.

Jeannie încuviință dând din cap.

— Chiar acilea, singurel, dă capu' lui, făr' niciun afiș cu „în urmărire generală" sau mai știu io ce. Numele meu, făcut dă mâna mea.

— Da, Fură, zise matca.

— Numele *meu,* la cheremul meu. Niciun scârbavnic nu poate face nimic împotriva lui? *Eu* mi-am dat numele, teafăr și nevătămat?

Jeannie se uită la broscoi, care ridică din umeri. Este știut, printre cei care-i cunosc pe Nac Mac Fulgeri, că majoritatea minților din clanul lor sfârșesc prin a fi dominate de femei.

— Un bărbat îi un bărbat cu greutate dacă-și dă numele și nimeni

nu i-l poate atinge, zise Fură. Asta-i magie serioasă, zău așa...

— Da, dar F e întors pe partea ailaltă și l-ai mâncat pe E și de la cap și de la coadă din „Peoricine", zise Jeannie, pentru că e datoria nevestei să-l oprească pe bărbatul ei să plesnească de-a binelea de mândrie.

— Ah, femeie, n-am știut din ce parte trebuie să bată vântu-n steag, zise Fură cu ifose, fluturând din mână. Nu poți avea încredere în vânt. Ăsta-i genul dă lucruri pe care noi, ăștia dă avem scrisu-n sânge, îl știm prea bine. Într-o zi poa' să bată din direcția aia, în ziua următoare poa' să bată din direcția *ailaltă.*

Se uită radios la numele lui:

1URĂ PoriCiN

— Și socotesc că n-ai dreptate cu E-urile alea, continuă el. Socotesc că aici e scris Pe Ori Ci Ne. Uite, Pee...ăăă...ori...ci... și Ne, vezi? Ăsta-i *înțelesu!*

Își înfipse creionul în păr și-i aruncă nevesti-sii o privire sfidătoare.

Jeannie oftă. Crescuse laolaltă cu șapte sute de frați și știa cum gândeau ei, adică adesea foarte repede și absolut pe dos de cum trebuia. Și dacă nu puteau potrivi gândirea lor la lumea din jur, potriveau lumea în jurul gândirii lor. De obicei, îi spusese mama ei, cel mai bine era să nu-i contrazici.

Adevărul e că numai o jumătate de duzină de Fulgeri din clanul Lacului Lung putea citi și scrie foarte bine. Căci acestea erau considerate apucături ciudate, damblale. La urma urmelor, când te dădeai jos din pat, dimineața, la ce-ți foloseau ele? N-aveai nevoie să le cunoști ca să te poți lupta cu un păstrăv, să iei de gât un iepure sau să te îmbeți. Vântul nu putea fi citit și nu puteai scrie pe apă.

Dar lucrurile scrise dăinuiau. Ele erau vocile Fulgerilor care muriseră de multă vreme, care văzuseră lucruri ciudate, care făcuseră descoperiri neașteptate. Dacă erai sau nu de acord cu treaba asta, depindea de cât de înfiorătoare o considerai. Clanul Lacului Lung era de acord. Jeannie voia tot ce e mai bun și pentru noul ei clan.

Nu era ușor, când erai o matcă tânără. Veneai într-un clan nou, cu doar câțiva dintre frații tăi ca gardă de corp, unde te măritai cu un bărbat și te alegeai cu sute de cumnați. Putea să fie tulburător, dacă-ți lăsai mintea să se oprească asupra acestui aspect. Cel puțin acasă, pe insula de pe Lacul Lung, avea o mamă cu care să vorbească, dar o

matcă nu se mai întorcea niciodată la casa părintească.

În afară de fraţii ei din garda de corp, o matcă n-avea pe nimeni.

Lui Jeannie îi era dor de casă, se simţea singură şi speriată de viitor, şi tocmai de aceea era gata să se arate jignită...

— Fură!

Capturtit şi Marele Yan se bulucirăde-a rostogolul prin falsa gaură de iepure care închipuia intrarea în tumul.

Fură Peoricine îi fulgeră cu privirea.

— Ieream prinşi într-o trebşoară literată, zise el.

— Îhî, Fură, da' să vezi, noi am urmărit-o pă mica mare cotoroanţă a scoţidușilor plecând în siguranţă, cum ai zis tu, da' s-a luat un prizăcar după ea! turui Capturtit.

— Eşti sigur? exclamă Fură, scăpând creionul pe jos. N-am auzit să fie vreunul pă lumea asta!

— O, deah, întări Marele Yan. Bâzâitul lui mi-a dat dureri dă dinţi!

— Şi nu i-aţi spus şi ei, nătărăilor? întrebă Fură.

— Era ailaltă cotoroanţă cu ea, Fură, zise Marele Yan. Cotoroanţa cu educaţia.

— Miss Tick? întrebă broscoiul râios.

— Îhî, Hârca aia cu obrazul ca iaurtul de casă, zise Marele Yan. Şi tu ai zis că nu trebuie să ne arătăm la faţă, Fură.

— Deah, păi, asta-i altceva..., începu Fură, dar se opri.

Nu era soţ de prea multă vreme, dar odată cu însurătoarea, bărbaţii capătă o grămadă de simţuri noi înfipte în creierii lor, iar unul dintre acestea este cel care îi spune soţului când intră până la gât într-o mare belea.

Jeannie bătuse din picior. Braţele îi erau încă încrucişate. Avea zâmbetul special pe care-l deprind femeile după ce se mărită, cel care pare a-ţi spune „Da, eşti într-o mare belea, dar eu o să te las să te cufunzi în ea încă şi mai adânc".

— Care-i treaba cu marea cotoroanţă a scoţidușilor? întrebă ea, cu glas firav şi nesigur, ca un şoricel şcolit la Colegiul Rozătoarelor Asasine.

— O, ah, deah, păiii, aşa-i..., începu Fură, schimbând feţe-feţe. Nu-ţi mai aduci aminte dă ea, dragă? A fost la nunta noastră, da. Ea a fost matca noastră pentru o zi sau două, ştii. Bătrâna a pus-o să se jure că va fi matcă, 'nainte să se întoarcă ea-n Tărâmul Viilor, adăugă el, în caz că, pomenind despre dorinţa răposatei mătci, ar putea abate eventuala furtună care se pregătea să vină. E totuşi bine să ţinem un

ochi pă ea, știi, ea fiind cotoroanța noastră și o...

Vocea lui Fură Peoricine se stinse sub privirea lui Jeannie.

— O matcă de-adevăratelea tre' să se mărite cu Omul Mare, zise Jeannie. Întocmai cum m-am măritat și eu cu tine, Fură Peoricine Fulger, și nu sunt eu o nevastă bună pentru tine?

— Oh, bine, bine, bolborosi Fură, da'...

— Și nu poți să fii însurat cu două neveste, pentru că asta e o mare bigamie, nu-i așa? continuă Jeannie cu o voce periculos de dulceagă.

— Ah, nu-i chiar *atât* dă mare[7], zise Fură Peoricine, rotindu-și disperat privirile în jur, căutând o scăpare. Și a fozt matcă doar timporar, și ea nu-i decât o copilă, și era bună la gândit...

— *Eu* sunt bună la gândit, Fură Peoricine, și eu sunt și matca acestui clan, nu-i așa? Nu poate rămâne decât una[8], nu-i așa? Ei, și eu m-am gândit că n-o să mai fie vorba de alergat după această mică mare fetișcană. Să-ți fie rușine, oricum. De-acum o să vrea un papălapte de Mare Yan la ea toată ziua, bună ziua, sunt convinsă.

Fură Peoricine își lăsă capul în jos.

— Deah, da'..., stărui el.

— Da' ce?

— Un prizăcar o urmărește pă biata copilită.

Fu o lungă pauză până când Jeannie zise:

— Sunteți siguri?

— Cum te văd și cum mă vezi, Matcă, zise Marele Yan. Dac-auzi o dată bâzu' ăla, nu-l mai uiți.

Jeannie își mușcă buzele. Apoi, parcă un pic mai palidă, zise:

— Ai spus că are însușirile unei cotoroanțe puternice, nu-i așa, Fură?

— Deah, da' nimeni din toată istoria n-a scăpat cu viață d-un prizăcar! Nu poți să-l omori, nu poți să-l oprești, nu poți...

— Da' nu mi-ai povestit tu mie că mica mare fată s-a luptat și cu Regina și a câștigat? zise Jeannie. A câștigat printr-o viclenie, așa ai spus. Asta-nseamnă că e pricepută, nu-i așa? Dacă e o cotoroanță adevărată, o să găsească ea singură o cale. Cu toții trebuie să ne luăm soarta de gât. Orice-o fi ăla de-o pândește acolo, afară, ea trebuie să-l înfrunte. Dacă nu poate, atunci nu-i o cotoroanță adevărată.

— Deah, da' un prizăcar e mai rău ca..., dădu să zică Fură.

— A plecat să învețe mișmașurile de cotoroanță de la alte cotoroanțe, zise Jeannie. Și io le am de învățat p'ăle de matcă singură. Trebuie să nă-dăjduiești că învață și ea la fel de repede ca mine, Fură

Peoricine.

Capitolul 2
Douăcămăși și două nasuri

Douăcămăși era doar o cotitură a drumului, cu un nume. Nu se aflau acolo decât un han pentru diligențe, un atelier de fierărie și o prăvălioară care avea cuvântul SUVENIRURI, scris încurajator pe o bucată de scândură închipuind o firmă, în vitrină. Și asta era tot. În jurul locului, despărțite de câmpuri și de petice de pădure, erau casele locuitorilor pentru care Douăcămăși reprezenta, după cum se părea, marele oraș. Orice ținut este plin de locuri ca Douăcămăși. Sunt locuri bune ca oamenii să vină din ele, nu să se ducă în ele.

Stătea și se cocea tăcut în lumina fierbinte a soarelui de amiază. Chiar în mijlocul drumului, un bătrân spaniel, cu pete cafenii și albe, picotea în praf.

Douăcămăși era mai mare decât satul de la ea de acasă, iar Tiffany nu mai văzuse suveniruri niciodată până atunci. Intră în prăvălie și cheltui jumătate de penny pe o mică sculptură în lemn, înfățișând două cămăși pe o sârmă de rufe, și două cărți poștale intitulate „Vedere din Douăcămăși", în care erau arătate prăvălioara și ceea ce foarte probabil era același câine dormind în drum. Micuța bătrânică de la tejghea o numi „tânără lady" și-i spuse că Douăcămăși era foarte aglomerat pe la sfârșitul anului, când lumea venea și de la mai mult de o milă distanță pentru Festivalul de Varză Murată.

Când Tiffany ieși afară, o găsi pe Miss Tick stând lângă câinele toropit, uitându-se încruntată înapoi, pe drumul pe care veniseră.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Tiffany.

— Ce? tresări Miss Tick, de parcă uitase de existența lui Tiffany. A... nu. Doar că... mi s-a părut că... uite, mergem să mâncăm ceva?

Trecu o bună bucată de vreme și nu apăru nimeni în han, dar Miss Tick se duse până la bucătărie, unde găsi o femeie care făgădui să le aducă niște turte și câte o cană de ceai. Rămase și ea foarte surprinsă că le făgăduise așa ceva când n-avusese de gând, aceasta fiind, la drept vorbind, după-amiaza ei liberă, până la sosirea diligenței, dar Miss Tick avea un fel al ei de a pune întrebări la care obținea exact răspunsurile pe care le dorea.

Miss Tick întrebă și dacă îi putea da un ou proaspăt, crud, în coaja lui. Vrăjitoarele sunt, de asemenea, foarte pricepute la a pune întrebări la care cealaltă persoană nu urmează să spună „De ce?".

Se așezară și mâncară în soare, pe banca din afara hanului. Apoi

Tiffany își scoase agenda.

Avusese una și la lăptărie, dar aceea era pentru însemnări despre brânză și unt. Aceasta de acum era personală. O cumpărase de la un negustor ambulant, ieftin, pentru că era de anul trecut. Dar, după cum spusese el, avea același număr de zile.

Avea, de asemenea, o încuietoare, o chestie mică de alamă pe o curea de piele, pentru care avea și o cheie micuță. Încuietoarea aceasta o încântase pe Tiffany. La o anumită vârstă, începi să vezi rostul încuietorilor.

Scrise în ea „Douăcămăși" și petrecu mai multă vreme înainte să adauge „o cotitură a drumului".

Miss Tick continua să se uite atent la drum.

— E ceva în neregulă, Miss Tick? întrebă din nou Tiffany, ridicându-și ochii.

— Nu... sunt sigură. Ne urmărește cineva?

Tiffany își roti privirile în jur. Douăcămăși moțăia în arșiță. Nu le urmărea nimeni.

— Nu, Miss Tick.

Profesoara își dădu jos pălăria și scoase dinăuntru două bețigașe și un mosor de ață neagră. Își suflecă mânecile, aruncând iute o privire în jur, în caz că Douăcămăși dăduse lăstari de populație, apoi rupse o bucată de ață și luă oul.

Ou, ață și degete se amestecară rapid pentru câteva secunde, apoi oul rămase atârnând de degetele lui Miss Tick, într-o mică plasă neagră.

Tiffany fu impresionată.

Dar Miss Tick nu terminase. Începu să scoată diverse obiecte din buzunarele sale și o vrăjitoare are, în general, o mulțime de buzunare. Câteva mărgele, vreo două pene, o lentilă de sticlă și una sau două benzi de hârtie colorată. Toate acestea fură prinse în urzeala de lemn și bumbac.

— Ce e asta? întrebă Tiffany.

— O mreajă, zise Miss Tick, concentrându-se.

— E magie?

— Nu chiar. E o *șmecherie*.

Miss Tick ridică mâna stângă. Penele, și mărgelele, și oul, și mărunțișurile scoase din buzunare se învârtiră în plasa de ață.

— Hmm, zise ea. Acum, ia să văd ce pot face... împinse degetele de la mâna dreaptă în pânza de ațe ca de păianjen și trase...

Ou, și lentilă, și mărgele, și pene dansară prin împletitură, iar

Tiffany fu convinsă că, la un moment dat, una dintre aţe trecuse drept prin cealaltă.

— Oh, zise ea, e ca Leagănul Pisicii!

— Te-ai jucat cu aşa ceva, nu? zise Miss Tick într-o doară, încă foarte concentrată.

— Pot să fac toate figurile obişnuite, zise Tiffany. Giuvaierul, şi Joagărul, şi Casa, şi Turma, şi Cele Trei Bătrâne, Una cu Ochii Cruciş, Ducând Găleata cu Peşte la Piaţă Când s-au întâlnit cu Măgarul... deşi, pentru asta din urmă, e nevoie de două persoane, iar eu n-am făcut-o decât o dată, că Betsy Mârleşte şi-a scărpinat nasul într-un moment nepotrivit şi a trebuit să aduc nişte foarfeci ca s-o mai scot dintre fire...

Degetele lui Miss Tick lucrau ca un război de ţesut.

— Ce ciudat că e o jucărie pentru copii, acum, zise ea. Aha!...

Se uită cu atenţie în urzeala complicată pe care o crease.

— Poţi vedea ceva? întrebă Tiffany.

— Dacă-mi dai voie să mă concentrez, copilă? *Mulţumesc...*

Alături, în drum, câinele toropit se trezi, căscă şi se ridică în picioare. Se împletici spre banca pe care stăteau ele două, aruncându-i lui Tiffany o privire dojenitoare şi apoi se încovrigă la picioarele ei. Mirosea a covor vechi, jilav.

— E... ceva, zise Miss Tick, foarte liniştită.

Panica puse stăpânire pe Tiffany.

Lumina soarelui se reflecta în praful alb al drumului şi în zidul de piatră din faţa ei. Albinele zumzăiau printre florile mici şi galbene care creşteau pe coama zidului. La picioarele lui Tiffany, spanielul pufnea şi se fâsâia, din când în când.

Dar totul era *pe dos.* Putea simţi apăsarea coborând asupra ei, crescând asupra ei, crescând asupra peisajului, *strivindu-l* sub lumina puternică a soarelui. Miss Tick şi leagănul ei de aţe stăteau nemişcate lângă ea, încremenite pe loc de groază pură.

Numai că aţele se clătinară, cu de la sine putere. Oul dansă, lentila sclipi, mărgelele alunecară şi săriră din aţă-n aţă...

Oul explodă.

Diligenţa sosi uruind.

Veni trăgând lumea în urma ei, într-un nor de praf, şi zgomot, şi copite. Întunecă soarele. Uşile se deschiseră. Hamurile zornăiră. Caii erau asudaţi. Spanielul se ridică în picioare şi dădu din coadă, plin de speranţă.

Apăsarea se duse – nu, *zbură.*

Lângă Tiffany, Miss Tick scoase o batistă și începu să-și șteargă oul de pe rochie. Restul mrejei dispăruse într-un buzunar cu o remarcabilă iuțeală.

Îi zâmbi lui Tiffany și continuă să zâmbească vorbindu-i, ceea ce-o făcu să pară puțin țicnită.

— Nu te ridica, nu face nimic, fii mai tăcută ca peștele, zise ea.

Tiffany oricum nu era în stare să facă nimic, așa că rămase nemișcată; se simțea ca atunci când te trezești după un coșmar.

Călătorii mai înstăriți ieșiră din diligență, iar cei mai săraci se dădură jos de pe acoperiș. Bombănind și bătând din picioare, târând praful drumului după ei, dispărură.

— Acum, zise Miss Tick, când ușa hanului se trânti, închizându-se, o să... o să mergem la... o scurtă plimbare. Vezi pădurice aia de colo? Spre ea ne îndreptăm. Iar când domnul Prindecrabi, căruțașul, o să-l vadă pe tatăl tău, mâine, o să-i spună că... te-a lăsat să cobori aici, cu puțin înainte de a sosi diligența, și... și... și toată lumea va fi fericită și nimeni nu va trebui să mintă. Asta-i important.

— Miss Tick? zise Tiffany, luându-și valiza.

— Da?

— Ce s-a întâmplat adineauri?

— Nu știu, zise vrăjitoarea. Te simți bine?

— Ăăă... da. Ai gălbenuș pe pălărie.

Și ești foarte tulburată, continuă Tiffany în gând. Asta era cea mai îngrijorătoare parte.

— Îmi pare rău pentru rochia ta, adăugă ea, cu glas tare.

— A văzut ea altele și mai rele, zise Miss Tick. Hai să mergem!

— Miss Tick? încercă Tiffany din nou, pe când se îndepărtau agale.

— Ăăă, da?

— Ești *foarte* tulburată, zise Tiffany. Dacă-mi spui de ce, asta înseamnă că vom fi două, cu numai o jumătate de tulburare de fiecare.

Miss Tick oftă.

— Probabil n-a fost nimic, zise ea.

— Miss Tick, oul a explodat!

— Da. Hm. O mreajă, vezi tu, poate fi folosită ca un simplu detector magic și ca amplificator. Este într-adevăr foarte primitivă, dar întotdeauna e utilă ca să te avertizeze din timp de necazuri și încurcături. Cred că... probabil n-am făcut-o eu cum trebuie. Iar câteodată obții mari descărcări de magie întâmplătoare.

— Ai făcut-o pentru că erai îngrijorată, zise Tiffany.

— Îngrijorată? Cu siguranță nu. Eu nu sunt *niciodată* îngrijorată! trânti sec Miss Tick. Cu toate acestea, fiindcă tot ai deschis subiectul, am *fost* preocupată. Ceva mă făcea să nu mă simt în apele mele. Ceva apropiat, cred. Probabil nu era nimic. Într-adevăr, mă simt cu mult mai bine acum, că plecăm.

Dar n-o arăți, gândi Tiffany. Și n-aveam dreptate. Două persoane înseamnă *de două ori* mai multă tulburare de fiecare.

Însă era convinsă că nu era nimic magic în Douăcămăși. Era doar o cotitură a drumului.

* * *

La douăzeci de minute după aceea, călătorii ieșiră din han ca să urce în diligență. Surugiul a băgat de seamă că toți caii erau lac de sudoare și s-a întrebat de ce oare auzea un roi de muște bâzâind, când nu se vedea nici urmă de vreo muscă.

Bătrânul câine care zăcuse în drum, a fost găsit ceva mai târziu, ghemuindu-se de frică într-unul dintre grajdurile hanului și scâncind.

Pădurea era la aproape o jumătate de oră de mers, Miss Tick și Tiffany făcând cu rândul la căratul valizei. Nu era nimic deosebit, o pădure ca toate pădurile, în mare parte plină cu fagi uriași, deși odată ce știai că fagul picură otrăvuri neplăcute pe pământul de sub el, ca să-l păstreze golaș, nu mai era chiar copacul pe care-l credeai.

Se așezară pe un buștean și așteptară să apună soarele. Miss Tick îi vorbi lui Tiffany despre mreje.

— Adică nu sunt magice? se miră Tiffany.

— Nu. Sunt ceva cu ajutorul cărora se obține magia.

— Vrei să spui ca ochelarii care te ajută să vezi, dar nu văd în locul tău?

— Exact, bravo! Un telescop e magic? Cu siguranță că nu. E doar sticlă într-un tub, dar cu care poți număra dragonii de pe Lună. Și... ei bine, ai tras vreodată cu arcul? Nu, probabil că nu. Dar o mreajă poate funcționa și ca un arc. Un arc adună în el puterea mușchilor arcașului, când acesta îl încordează, și trimite o săgeată grea mult mai departe decât ar putea arcașul s-o *arunce* cu mâna lui. Poți să faci una din orice, atâta vreme cât... arată potrivit.

— Și atunci poți spune dacă se întâmplă ceva magic?

— Da, dacă asta cauți. Când te pricepi s-o mânuiești, poți s-o folosești ca să faci tu însăți magie, s-o concentrezi de-a dreptul asupra a ceea ce ai tu de făcut. Poți s-o folosești ca să te apere, ca o plasă de

blesteme, sau să trimiți o vrajă, sau... ei bine, e ca bricegele alea scumpe, știi? Alea care au și un fierăstrău micuț, și foarfecă, și scobitoare. Mai puțin faptul că nu cred că vreo vrăjitoare a folosit vreodată o mreajă ca scobitoare, ha, ha. Toate vrăjitoarele tinere ar trebui să învețe cum să facă o mreajă. Miss Poloboc o să te ajute.

Tiffany privi în jur, la pădure. Umbrele se alungiseră, dar n-o îngrijorau. Frânturi din ceea ce o învățase Miss Tick pluteau prin mintea ei: *întotdeauna să-ți înfrunți frica. Să ai la tine doar câți bani îți trebuie, niciodată prea mulți, și puțină sfoară. Chiar dacă nu e greșeala ta, e responsabilitatea ta. Vrăjitoarele se confruntă cu făpturi nepământene. Niciodată să nu stai între două oglinzi. Niciodată să nu trăncănești. Să faci ce trebuie să faci. Să nu minți niciodată, dar nu-i nevoie să fii întotdeauna cinstit. Niciodată să nu-ți pui o dorință. Mai ales să nu-ți pui o dorință într-o stea, care este astronomic de stupidă. Deschide ochii și-apoi deschide din nou ochii.*

— Miss Poloboc are părul lung și cărunt, nu-i așa? întrebă ea.

— Oh, da.

— Și e o doamnă înaltă de-a binelea, puțin grăsuță, și poartă o mulțime de șiraguri de mărgele, continuă Tiffany. Și ochelari, de un lănțișor. Și niște surprinzătoare ghete cu tocuri înalte.

Miss Tick nu era ușor de dus de nas. Se uită în jur, prin luminiș.

— Unde e? întrebă ea.

— Stă lângă copacul de colo, zise Tiffany.

Chiar și după asta, Miss Tick trebui să-și mijească ochii în direcția respectivă. Tiffany băgase de seamă că vrăjitoarele umpleau spațiul. Într-un fel aproape cu neputință de descris, păreau să fie mai reale decât ceilalți din jurul lor. Pur și simplu ieșeau mai mult în evidență. Dar dacă nu voiau să fie văzute, deveneau uluitor de greu de observat. Nu se ascundeau, nu deveneau nevăzute în mod magic, deși ai fi putut zice și așa, dar dacă ar fi trebuit să descrii încăperea după aceea, ai fi jurat că nu fusese nicio vrăjitoare în ea. Păreau că se lasă înghițite.

— Ah, da, bravo, zise Miss Tick. Mă întrebam când o vei observa.

Ha! gândi Tiffany.

Miss Poloboc deveni treptat și mai reală, pe măsură ce se apropia de ele. Era îmbrăcată toată în negru, dar scotea ușoare clinchete în mers, din pricina mulțimii bijuteriilor negre pe care le purta, și avea într-adevăr și ochelari, care-o surprinseră pe Tiffany, socotindu-i bizari, la o vrăjitoare. Miss Poloboc îi sugera lui Tiffany o găină fericită. Și avea două brațe, numărul obișnuit.

— A, Miss Tick, zise ea. Iar tu trebuie să fii Tiffany Suferind.

Tiffany avea destulă bună-creștere ca să-și încline capul; vrăjitoarele nu fac reverențe (cel puțin dacă nu vor să-l fâstâcească pe Roland).

— Aș vrea să schimb două vorbe cu Miss Poloboc, Tiffany, dacă *nu* te superi, zise Miss Tick, cu înțeles. Treburi de vrăjitoare superioare.

Ha! gândi Tiffany din nou, pentru că-i plăcuse cum sună.

— Atunci, eu o să mă duc să mă uit la vreun copac, nu? zise ea, cu ceea ce spera că e un usturător sarcasm.

— Eu aș folosi tufișurile, în locul tău, drăguță, strigă Miss Poloboc în urma ei. Nu-mi plac întreruperile, odată ce-am prins vânt în pânze.

Erau niște tufe de vâsc, care alcătuiau un paravan decent, dar după ce îi vorbiseră de parcă ar fi fost un copil de zece ani, Tiffany mai degrabă și-ar fi lăsat bășica să-i plesnească.

Am bătut-o pe Regina Spiriduşilor! gândi ea, în timp ce mergea fără țintă prin pădure. Bine, nu știu exact cum, fiindcă acum totul mi se pare ca un vis, dar am făcut-o!

Era furioasă că fusese trimisă la plimbare în felul acesta. Un pic de respect n-ar fi stricat, nu? Așa spusese bătrâna vrăjitoare, Doamna Vremerea, nu? „Eu îți arăt ție respect, *ca tu, în schimb, să mă respecți pe mine.*" Doamna Vremerea, vrăjitoarea cu care, în secret, toate celelalte vrăjitoare voiau să semene, îi arătase ei *respect,* așa că avea temeiuri de a crede că și celelalte ar fi putut face un mic efort în acest sens. Spuse:

— Să mă văd.

... și păși în afara ei înseși, mergând drept spre Miss Tick și Miss Poloboc, în trupul ei invizibil, de fantomă. Nu îndrăznea să privească în jos, ca să nu descopere că nu era acolo. Când se întoarse și se uită înapoi, la trupul ei palpabil, îl văzu stând ipocrit între tufele de vâsc, în mod limpede prea departe ca să deslușească discuția cuiva.

Pe când Tiffany se apropia cu hotărâre, o auzi pe Miss Tick spunând:

— ... dar de-a dreptul înfricoșător de precoce.

— Vai de mine. Niciodată nu m-am înțeles prea bine cu oamenii isteți, zise Miss Poloboc.

— Oh, e un copil cu inimă bună, zise Miss Tick, ceea ce o enervă pe Tiffany mai tare chiar decât „înfricoșător de precoce".

— Bineînțeles, cunoști situația mea, zise Miss Poloboc, când

Tiffany se apropie la doar câțiva inchi.

— Da, Miss Poloboc, dar munca dumitale a stârnit multă considerație. De aceea Doamna Vremerea s-a gândit la dumneata.

— Dar mă tem că am devenit puțin cam distrată, se frământă Miss Poloboc. A fost o teribilă vânzoleală pe aici, pentru că eu, ca o mare prostănacă, mi-am lăsat ochelarii de distanță pe celălalt nas...

Celălalt nas? se miră în gând Tiffany. Amândouă vrăjitoarele înghețară, exact în aceeași clipă.

— Eu n-am un ou! zise Miss Tick.

— Am eu un cărăbuș într-o cutie de chibrituri, tocmai împotriva unor astfel de urgențe! chițăi Miss Poloboc.

Mâinile lor scotociră iute prin buzunare și scoaseră ață, și pene, și fâșii de pânză colorată... Știu că sunt aici! se gândi Tiffany și șopti:

— Să nu mă mai văd!

Clipi și se învârti pe călcâie, când ajunse înapoi în mica siluetă răbdătoare dintre tufele de vâsc. În depărtare, Miss Poloboc făcea înnebunită o mreajă, iar Miss Tick se uita de jur împrejur prin pădure.

— Tiffany, vino imediat aici! strigă ea.

— Da, Miss Tick, zise Tiffany, alergând spre ea ca un copil cuminte.

M-au adulmecat ele cumva, gândi ea. Ei bine, *sunt* vrăjitoare, la urma urmelor, chiar dacă, după părerea mea, nu sunt foarte pricepute...

Atunci veni presiunea. Părea să strivească pădurea făcând-o una cu pământul și s-o umple cu senzația cumplită că stătea ceva chiar în spatele tău. Tiffany căzu în genunchi, cu mâinile pe urechi, și cu un junghi de parcă fusese brusc apucată de cea mai ascuțită durere de urechi, sfredelindu-i capul.

— Gata! strigă Miss Poloboc.

Ridică în mâini o mreajă. Era foarte diferită de a lui Miss Tick și era făcută din sfoară, și pene de corb, și mărgele negre sclipitoare și, la mijloc, cu o cutie obișnuită de chibrituri.

Tiffany țipă. Durerea era ca niște ace înroșite în foc, iar urechile i se umpluseră de bâzâit de muște.

Cutia de chibrituri explodă.

Și atunci se făcu tăcere, și se auzi ciripit de păsărele, și nimic nu trăda că s-ar fi întâmplat ceva, în afară de vreo câteva bucăți din cutia de chibrituri căzând în spirale și, odată cu ele, un fragment cu irizații multicolore de platoșă de aripă.

— Vai de mine, zise Miss Poloboc. Era chiar un cărăbuș simpatic,

ca toți cărăbușii...

— Tiffany, ești teafără? întrebă Miss Tick.

Tiffany clipi des. Durerea dispăruse la fel de repede pe cât venise, lăsându-i doar amintirea arsurii. Se ridică încet în picioare.

— Cred că da, Miss Tick!

— Atunci, încă un cuvânt, te rog! zise Miss Tick, mergând cu pași mari până la un copac și oprindu-se lângă el, cu o înfățișare severă.

— Ai... *făcut* ceva? întrebă Miss Tick. N-ai invocat creaturi, nu-i așa?

— Nu! Și, oricum, nu știu cum! răspunse Tiffany.

— Atunci n-au fost omuleții tăi, cumva? întrebă Miss Tick, neîncrezătoare.

— Nu sunt ai mei, Miss Tick. Și ei nu fac lucruri de soiul ăsta. Ei doar strigă „Crivens!" și încep să tragă șuturi în gleznele oamenilor. Și atunci știi fără îndoială că ei sunt.

— Ei bine, orice o fi fost, se pare c-a plecat, zise Miss Poloboc. Și ar trebui să plecăm și noi, altminteri o să zburăm toată noaptea.

Se duse în spatele altui copac și ridică o legăturică de vreascuri. Cel puțin, exact așa arăta, pentru că asta și fusese intenția.

— Invenția mea personală, zise ea, cu modestie. Nu știi niciodată ce-i aici, la șes, știi? Iar coada iese apăsând butonul ăsta... Oh, îmi pare rău, uneori mai face așa. A văzut careva încotro s-a dus?

Coada fu găsită într-un tufiș și înșurubată la loc.

Tiffany, o fată care *asculta* ce spun ceilalți, o privi pe Miss Poloboc îndeaproape. Fără îndoială avea un singur nas pe față și era cumva foarte stingheritor să-ți închipui unde ar mai putea cineva avea un al doilea și la ce i-ar fi folosit.

Apoi, Miss Poloboc scoase niște frânghie din buzunar și i-o întinse cuiva care nu era acolo.

Asta făcuse, Tiffany era sigură. N-o lăsase să cadă, n-o aruncase, ci o întinsese și îi dăduse drumul, de parcă o agățase de un cârlig invizibil.

Ateriză colac pe un petic de mușchi. Miss Poloboc privi în jos, apoi o observă pe Tiffany că se uită cu ochi mari la ea și râse forțat.

— Neghioaba de mine, zise ea. Am crezut că sunt dincolo! O să-mi uit și capul într-o zi!

— Ei bine... dacă e vorba despre cel de deasupra gâtului dumitale, zise Tiffany cu prudență, gândindu-se la celălalt nas, încă îl mai ai.

Valiza cea veche fu legată cu sfoară la capătul stufos al măturii, care acum plutea liniștită la câteva picioare deasupra pământului.

— Uite-așa, asta o să servească drept băncuță, destul de confortabilă, zise Miss Poloboc, fiind acum sacul de nervi în care majoritatea oamenilor se transformau atunci când o simțeau pe Tiffany uitându-se țintă la ei. Nu trebuie decât să te ții de spatele meu. Ăăă. Așa fac eu de obicei.

— Dumneata de obicei te ții de *spatele* dumitale? zise Tiffany. Cum se poate...?

— Tiffany, ți-am încurajat mereu sinceritatea cu care pui întrebări, zise Miss Tick, cu glas ridicat. Dar acum, te rog, mi-ar plăcea să te pot felicita pentru tăria cu care păstrezi tăcerea! Urcă-te pe mătură în spatele lui Miss Poloboc, căci sunt sigură că ar vrea să plece cât încă mai aveți puțină lumină a zilei.

Coada se legănă puțin când Miss Poloboc se sui pe ea. O bătu ușurel cu palma, invitând-o pe Tiffany.

— Nu ți-e frică de înălțimi, nu-i așa, drăguță? întrebă ea, când se urcă Tiffany.

— Nu, răspunse Tiffany.

— O să opresc când o să ajung în dreptul poienii Proceselor Vrăjitoarelor, zise Miss Tick, în timp ce Tiffany simți coada de mătură de sub ea ridicându-se ușor. Ai grijă!

Se dovedi că atunci când Miss Poloboc o întrebase pe Tiffany dacă îi e frică de înălțimi, nu pusese întrebarea corectă. Lui Tiffany nu-i era frică de înălțimi câtuși de puțin. Putea trece pe lângă copacii înalți fără să clipească o dată. Să se uite în sus, la munții impunători, n-o deranja nici cât negru sub unghie.

Lucrul de care îi era ei frică, deși nu-și dăduse seama până când nu ajunsese la această înălțime, era adâncimea. Îi era frică să cadă atâta cale din cer încât să aibă timp să-și piardă răsuflarea țipând înainte de a se ciocni de stânci, așa de tare încât să se prefacă într-un fel de piftie și toate oscioarele ei să se facă pulbere. Îi era, de fapt, frică de pământ. Miss Poloboc ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a formula întrebarea.

Tiffany se agăță cu putere de centura lui Miss Poloboc și își fixă privirea asupra pânzei rochiei sale.

— Ai mai zburat vreodată, Tiffany? o întrebă vrăjitoarea, în timp ce continuau să se înalțe.

— Gn! icni Tiffany.

— Dacă vrei, ne putem învârti într-un mic cerc, zise Miss Poloboc. Ar trebui să avem o priveliște minunată asupra ținutului tău de aici, de sus.

Aerul vâjâia pe lângă Tiffany. Era mult mai frig. Ea-și ținea cu strășnicie ochii pironiți pe pânză.

— Îți place așa? întrebă Miss Poloboc, ridicându-și vocea, căci vântul sufla și mai tare. N-o să dureze decât o clipă!

Tiffany nu avu timp să spună nu și, în orice caz, era sigură că i s-ar fi făcut rău dac-ar fi deschis gura. Bățul se clătină sub ea și lumea se întoarse într-o rână.

Nu voia să se uite, dar își aminti că o vrăjitoare este întotdeauna curioasă până la indiscreție. Ca să rămână o vrăjitoare, *trebuia* să se uite.

Își luă inima-n dinți să arunce o privire și văzu lumea sub ea. Lumina auriu-roșiatică a apusului se revărsa peste pământ și, acolo, jos, erau umbrele lungi din Douăcămăși, iar, mai departe, se întindeau pădurea și satele prin care veniseră, până la arcul dealului Cretei...

... care era roșu ca jarul, iar friza albă a Calului de cretă strălucea în auriu, ca un uriaș pandantiv. Tiffany se uită lung la el; în lumina muribundă a după-amiezii, cu umbrele fugind grăbite de soarele ce aluneca spre orizont, părea viu.

În clipa aceea îi veni să sară în gol, să zboare înapoi, să ajungă la el închizând ochii și pocnindu-și călcâiele unul de altul, să facă *orice*...

Nu! Doar își încuiase bine toate gândurile astea, departe de ea, nu-i așa? Trebuia să învețe și nu era nimeni pe dealuri care s-o mai poată învăța!

Dar Creta era lumea ei. Mergea pe ea în fiecare zi. Îi putea simți viața străveche sub tălpi. Pământul era în oasele ei, întocmai cum spusese Buni Suferind. Era în numele ei, de asemenea; în graiul vechi al Nac Mac Fulgerilor, numele ei suna asemănător cu „Pământul de Sub Val", iar în ochii minții sale, ea păși se în mările acelea adânc preistorice, când Creta abia se închegase, după un milion de ani de ploaie, din cochiliile unor animale mici. Călcase pe un pământ făcut din viață, și respirase pe el, și îl ascultase, și-i gândise gândurile. Să-l vadă acum, mic, singur, pierdut într-un peisaj ce se întindea până la capătul lumii, era prea mult. Trebuia să se întoarcă la el...

Pentru o clipă, bățul se legănă în aer.

Nu! Trebuie să plec!

Se smuci înapoi și simți o greață urcând în stomacul ei, când bățul viră în viteză spre munți.

— O mică turbulență, cred, îi zise Miss Poloboc peste umăr. Apropo, te-a prevenit Miss Tick să porți izmene groase de lână, drăguță?

Tiffany, încă năucită, îngăimă ceva care izbuti să sune ca un „nu". Miss Tick îi vorbise despre izmene și despre cum o vrăjitoare cu capul pe umeri purta pe puțin trei perechi, ca să împiedice gheața să se formeze, dar ea uitase tot.

— Vai de mine, zise Miss Poloboc. Atunci mai bine zburăm pe jos.

Bățul căzu vertiginos.

Tiffany n-avea să uite niciodată zborul acela, deși a încercat deseori. Zburau aproape de pământ, care se vedea neclar, chiar sub picioarele ei. De fiecare dată când ajungeau la un zid sau la un gard de nuiele, Miss Poloboc îl sărea cu un strigăt de: „Uite-așa!" sau „Hopa-sus!", probabil în scopul de-a o face pe Tiffany să se simtă mai bine. Nu reușea. Vomită de două ori.

Miss Poloboc călărea ținându-și capul aplecat atât de mult încât era aproape la același nivel cu bățul, folosindu-se astfel la maxim de avantajul aerodinamic al pălăriei sale țuguiate. Țuguiul acesteia era chiar scurt, de numai vreo nouă inchi înălțime, ceea ce o făcea să semene mai curând cu o pălărie de clovn fără zurgălăi; Tiffany avea să descopere mai târziu că fusese făcută astfel ca să nu fie nevoie s-o mai scoată când intra în colibe cu tavan jos.

După o vreme – o eternitate, din punctul de vedere al lui Tiffany – lăsară câmpurile fermelor în urmă și începură să zboare pe la poalele dealurilor. Peste puțin, lăsară în urmă și copacii, iar bățul porni pe deasupra apelor înspumate ale unui râu lat, cu albia întărită de bolovani. O ploaie fină le împroșca ghetele.

O auzi pe Miss Poloboc strigând ca să acopere vuietul râului și vâjâitul vântului:

— Vrei să te dai puțin mai în spate? Porțiunea asta este destul de înșelătoare!

Tiffany riscă să privească peste umărul vrăjitoarei și i se tăie răsuflarea.

Nu era prea multă apă pe Creta, în afară de micile torente pe care oamenii le numeau pâraie, care curgeau prin văi pe la sfârșitul iernii și secau de-a binelea, vara. Râuri mari curgeau în jurul Cretei, desigur, dar erau leneșe și cuminți.

Apa dinaintea lor nu era leneșă și cuminte. Era *verticală*.

Râul o lua în sus, spre albastrul întunecat al cerului, avântându-se până la primele stele. Mătura îi urma cursul.

Tiffany se lăsă mai pe spate și țipă, și continuă să țipe, în timp ce coada de mătură basculă în aer și urcă pieptiș... cascada. Cunoștea

cuvântul, desigur, dar cuvântul nu fusese atât de mare, atât de ud și, peste toate, nu fusese atât de zgomotos.

Ceața o udase până la piele. Zgomotul îi făcea urechile să zvâcnească. Se ținea de centura lui Miss Poloboc, în timp ce urcau prin ploaia deasă și prin tunet, simțind că va aluneca din clipă în clipă...

... și apoi a fost zvârlită în față, iar vuietul cascadei s-a stins în urma ei, în timp ce bățul, acum zburând din nou „culcat" și nu „cabrat", gonea pe deasupra râului care, deși tot mai sălta și spumega, barem avea bunul-simț s-o facă pe pământ.

Era și un pod, undeva sus, iar pereții de stâncă rece închideau râul pe ambele maluri, dar pereții au devenit apoi din ce în ce mai scunzi, iar râul din ce în ce mai domol, aerul s-a încălzit din nou, până când coada de mătură ajunse să lunece pe fața netedă a apei liniștite, care probabil nu știa ce urma să i se întâmple, ceva mai încolo. Pești argintii săgetau în zigzag îndepărtându-se, când treceau pe deasupra lor.

După o bucată de vreme, Miss Tick le conduse într-un arc de cerc peste noile câmpuri, mai mici și mai verzi decât cele de acasă. Apărură din nou copacii și păduricile prin văile adânci. Dar ultimele raze de soare pieriră și, curând, tot ce era dedesubt se întunecă.

Tiffany probabil că ațipise, încleștată de Miss Poloboc, căci simți cum se trezește tresărind, când coada de mătură se opri în aer. Pământul era la mare distanță dedesubt, dar cineva așezase un inel de foc, care se dovedi a fi din mucuri de lumânări aprinse, arzând în ulcele vechi.

Cu multă grație, întorcându-se încet, bățul se lăsă în jos, oprindu-se foarte aproape de vârful ierbii.

În acest moment, picioarele lui Tiffany hotărâră să se deschircească și căzu la pământ.

— Copăcel! zise Miss Poloboc cu veselie, ridicând-o. Te-ai descurcat foarte bine!

— Îmi cer iertare c-am țipat și că mi s-a făcut rău..., bolborosi Tiffany, dând peste o ulcică și stingând lumânarea. Încercă să deslușească împrejurimile prin întuneric, dar i se învârtea capul. Cine a aprins lumânările, Miss Poloboc?

— Eu. Hai înăuntru, se face frig..., începu Miss Poloboc.

— Aha, prin magie, zise Tiffany, încă amețită.

— Ei bine, se poate face și prin magie, da, zise Miss Poloboc. Dar eu prefer chibriturile, care sunt firește mult mai ușor de folosit și chiar

magice, în felul lor, dacă stai să te gândești. Desprinse valiza de coada măturii și spuse: Prin urmare, am ajuns! Nădăjduiesc să-ți placă aici!

Și iar veselia aceea. Cu toate că se simțea încă rău și amețită, și era foarte dornică să afle cât mai repede cu putință unde era privata, Tiffany încă mai avea urechi care auzeau și o minte care, oricât s-ar fi străduit, nu înceta să gândească. Și gândi: Veselia asta e cusută cu ață albă. E ceva putred aici...

Capitolul 3
O doamnă dintr-o bucată

Era într-adevăr o căsuță, dar Tiffany nu putea vedea mare lucru din ea, prin întuneric. Era înconjurată de meri. Ceva atârnând de o creangă o atinse când, păşind nesigur, o urmă pe Miss Poloboc. Obiectul îşi continuă balansul dincolo de ea, cu un clinchet de clopoţei. Se mai auzea şi clipocitul unei ape curgătoare, ceva mai departe.

Miss Poloboc deschise o uşă. Aceasta dădea într-o bucătărioară, mică, puternic luminată şi uimitor de ordonată. În soba de fier un foc ardea cu vioiciune.

— Hm... se presupune că eu sunt ucenica, zise Tiffany, încă buimacă de zbor. O să pregătesc ceva de băut, dacă îmi arăţi unde sunt cele necesare...

— Nu! izbucni Miss Poloboc, ridicându-şi mâinile. Strigătul păru s-o sperie şi pe ea, căci tremura, când le lăsă din nou în jos. Nu... eu... în locul tău, nici n-aş visa la aşa ceva, zise ea cu un glas mult mai liniştit, încercând să zâmbească. Ai avut o zi grea. O să-ţi arăt care-i odaia ta şi unde sunt toate lucrurile, şi o să-ţi aduc, sus, nişte stufat, iar tu vei putea să fii ucenică de mâine. Nicio grabă.

Tiffany se uită la oala care fierbea cu bulbuci pe soba de fier şi la pâinea de pe masă. Era proaspăt scoasă din cuptor, putea spune după miros.

Necazul cu Tiffany era Gândirea ei de-a Treia{9}. Aceasta gândea: Locuieşte singură. Cine a aprins focul? Într-o oală care fierbe este nevoie să amesteci, din când în când. Cine a amestecat în ea? Şi cineva a aprins lumânările. Cine?

— Mai stă cineva aici, Miss Poloboc? întrebă ea, cu voce tare.

Miss Poloboc se uită disperată la oală, la pâine şi-napoi la Tiffany.

— Nu, doar eu, zise ea şi cumva Tiffany ştiu că spunea adevărul. Sau, mă rog, *un* adevăr.

— Vorbim mâine-dimineaţă? zise Miss Poloboc, aproape implorator.

Arăta atât de încolţită încât lui Tiffany chiar i se făcu milă de ea. Îi zâmbi.

— Desigur, Miss Poloboc.

Făcură un scurt ocol al casei, la lumina lumânării. Exista şi o privată, nu departe de căsuţă; avea două tronuri, ceea ce Tiffany socoti

cam ciudat, dar, bineînțeles, poate că mai locuiseră cândva aici și alți oameni. Exista, de asemenea, o odaie numai pentru baie, o teribilă risipă de spațiu, după criteriile Casei Fermei. Baia avea propria ei pompă și un cazan mare pentru încălzit apa. Asta în mod hotărât era un lux.

Odaia ei de dormit era o... odaie drăguță. Drăguță era cuvântul potrivit. Totul avea ciucuri. Tot ce putea avea o acoperitoare era acoperit. Se vedeau urmele unor încercări de a face camera... veselă, de parcă a fi un dormitor era ceva foarte vesel și minunat. Odaia lui Tiffany de dincolo, de la fermă, avea un covoraș pe podea, un urcior cu apă și un lighean pe un suport, o ladă mare de haine și o foarte veche casă a păpușilor, câteva draperii vechi de stambă și cam atâta. La fermă, dormitoarele erau pentru a închide ochii în ele.

Camera asta avea un scrin. Conținutul valizei lui Tiffany umplu aproape un sertar.

Patul nu scoase niciun sunet când Tiffany se așeză pe el. Fostul ei pat avea o saltea atât de veche, încât avea o groapă în care se cuibărea confortabil, cu arcuri care scoteau o mulțime de zgomote; dacă nu putea dormi, se răsucea pe-o parte și pe alta și putea cânta *Clopotele de la St. Ungulans* la arcuri – cling-ting-glong, glinc-ping-bloinnng, dlinc-plang-doinnng, ding-ploinc.

Camera asta și mirosea altfel. Mirosea a încăpere nefolosită și a săpunul altcuiva.

Pe fundul valizei avea o cutie mică, pe care domnul Butuc, tâmplarul fermei, o meșterise pentru ea. Domnul Butuc nu pierdea vremea să facă lucrări delicate, și caseta asta era chiar grea. În ea, Tiffany păstra... suveniruri. Printre ele, o bucată de cretă cu o fosilă în ea, ceea ce era chiar o raritate, și propria sa ștampilă pentru unt (care înfățișa o vrăjitoare călare pe o coadă de mătură), în caz că va avea ocazia să facă unt aici, și o piatră-potir{10}, despre care se presupunea că e norocoasă, fiindcă avea o gaură în ea. (I se spusese asta când avea șapte ani, iar Tiffany o luase la ea. Nu prea înțelegea cum o făcea norocoasă gaura aceea, dar, de vreme ce petrecuse multă vreme în buzunarul ei, apoi pusă la păstrare în cutie, probabil *era* mult mai norocoasă decât majoritatea pietrelor, care sunt lovite cu piciorul de colo-colo, călcate de căruțe și așa mai departe.)

Mai avea, de asemenea, o hârtie de ambalaj, în albastru și galben, de la un pachet de tutun Jolly Sailor, o pană de șoim, și un vârf antic de săgeată, învelit cu grijă într-un șomoiog de lână de oaie. Din acestea găseai din belșug pe Creta. Nac Mac Fulgerii le foloseau ca

vârfuri de sulițe.

Rândui frumos toate acestea pe scrin, împreună cu jurnalul ei, dar ele nu făcură odaia să pară mai primitoare. Dimpotrivă, păreau chiar rătăcite.

Tiffany luă ambalajul vechi și șomoiogul de lână și le mirosi. Nu aveau *chiar* mirosul colibei de păstor, dar aminteau destul de mult de acela cât să-i aducă lacrimi în ochi.

Niciodată nu mai petrecuse o noapte departe de Creta, până atunci. Știa expresia „dor de casă" și se întrebă dacă frigul acela, senzația aceea vagă ce creștea în lăuntrul ei era dorul de casă...

Cineva bătu la ușa ei.

— Eu sunt, zise o voce înăbușită.

Tiffany sări din pat și deschise ușa. Miss Poloboc intră cu o tavă pe care era așezat un blid de stufat de vițel și o bucată de pâine. O așeză pe măsuța de lângă pat.

— Pune, te rog, tava asta afară, la ușă, după ce termini. O s-o iau eu, mai târziu, zise ea.

— Mulțumesc frumos, zise Tiffany.

Miss Poloboc se opri puțin în prag.

— O să fie foarte plăcut pentru mine să am pe cineva cu care să vorbesc, în afară de mine însămi, spuse ea. Sper din toată inima că n-o să vrei să pleci, Tiffany.

Tiffany îi dărui un mic zâmbet fericit, apoi așteptă până se închise ușa și-i auzi pașii lui Miss Poloboc coborând scara, înainte de a se duce în vârful picioarelor la fereastră, ca să verifice că nu erau gratii.

Fusese ceva înspăimântător în expresia lui Miss Poloboc. Un soi de foame și de speranță, de implorare și de frică, toate deodată.

Tiffany verifică, de asemenea, dacă putea să-și zăvorască ușa pe dinăuntru.

Stufatul de oaie avea într-adevăr gust de stufat de vițel și nu – ca să luăm un exemplu *complet* și *absolut* la întâmplare – de stufat făcut de ultima fată săracă ce lucrase aici.

Ca să fii vrăjitoare, trebuie să ai o foarte bună imaginație. În clipa asta, Tiffany își dori ca a ei să nu fi fost *chiar atât* de bună. Dar Doamna Vremerea și Miss Tick ar mai fi lăsat-o să vină aici, dacă era periculos, oare? Oare?

Ar fi putut. Ar fi putut și asta. Vrăjitoarele nu credeau în netezirea drumului. Presupuneau că-ți folosești creierul. Dacă nu-ți foloseai creierul, atunci n-aveai ce căuta să te faci vrăjitoare. Lumea

nu-ți netezește ție drumul, spuneau ele. Învață cum să înveți repede.

Dar... ei îi dăduseră o șansă, nu-i așa?

Bineînțeles că-i dăduseră.

Probabil.

Aproape că-și terminase porția de nu-făcut-de-mâna-omului-ca-să- fim-sinceri stufat, când ceva încercă să-i ia blidul din mână. Trăsese cât se poate de blând și când, fără să se gândească, ea-l trăsese înapoi, acțiunea opusă încetă imediat.

O-K, gândi ea. încă o treabă ciudată. Ei, da, asta *este* coliba unei vrăjitoare.

Ceva trase și de lingură, dar iarăși se opri, de îndată ce ea o trase înapoi.

Tiffany puse bolul gol și lingura la loc, pe tavă.

— E-n regulă, zise ea, sperând că nu sună speriată niciun pic. Am terminat.

Tava se ridică în aer și o luă ușor către ușă, unde ateriza cu un clinchet slab.

La mijlocul ușii, zăvorul alunecă înapoi. Ușa se deschise.

Tava se ridică și pluti pe culoar. Ușa se închise. Zăvorul se încuie la loc.

Tiffany auzi zăngănitul lingurii în timp ce, undeva pe palierul întunecat, tava își vedea de drum.

Lui Tiffany i se păru că era de-o importanță vitală să *se gândească* mai înainte să acționeze. Și astfel gândi mai departe: Ar fi stupid să-ncepi să alergi pe-aici și să țipi pentru că ți-a fost luată tava. La urma urmelor, oricine sau orice a făcut-o, a avut totuși bunul-simț să zăvorască ușa după ce-a ieșit, ceea ce înseamnă că îți respectă intimitatea, chiar dacă ți-o încalcă.

Se spălă pe dinți la lavoar, se îmbrăcă în cămașa de noapte și se strecură în pat. Suflă în lumânare.

După numai o clipă, se ridică în capul oaselor, reaprinse lumânarea și, cu mare caznă, târî scrinul în fața ușii. Nu era prea sigură de ce, dar se simți mai bine după ce-o făcu.

Se culcă la loc, stingând lumina.

Tiffany era obișnuită să doarmă în timp ce, afară, pe deal, oile behăiau și tălăngile mai scoteau din când în când câte un *clone.*

Aici nu mai era niciun behăit de oaie și nicio talangă să cloncăne, și, din când în când, deși nu se auzea vreuna, se trezea gândindu-se: Ce-a fost asta?

Însă, în cele din urmă, adormi de-a binelea, fiindcă își aminti

cum se trezise în toiul nopții ca să audă scrinul alunecând, foarte încet, înapoi, în poziția lui originală.

Tiffany se trezi, încă în viață și neciopârțită, când zorii tocmai încărunțeau noaptea. Păsări necunoscute cântau.

Nu se auzea niciun sunet în casă, iar ea se gândi: Eu sunt ucenica, nu? Eu sunt cea care ar trebui să fac curățenie și să aprind focul. Știu cum trebuie să se petreacă lucrurile.

Se ridică în capul oaselor și își roti privirile prin odaie.

Hainele ei vechi fuseseră împăturite frumos pe tăblia de deasupra a scrinului. Fosila, piatra norocoasă și celelalte lucruri dispăruseră și abia după o căutare înnebunită le redescoperi înapoi în cutia lor din valiză.

— Ei, *uite* ce-i, zise ea către odaie, în general. Eu *sunt* o cotoroanță, știți. Dacă e vreun Nac Mac Fulger pe-aici, să se arate în clipa asta!

Nu se întâmplă nimic. Nici nu se așteptase să se întâmple ceva. Nac Mac Fulgerii nu se omorau cu pusul lucrurilor în ordine, oricum.

Ca încercare, luă sfeșnicul de pe masa de la capul patului, îl așeză pe scrin și făcu un pas în spate. Din nou nu se întâmplă nimic.

Se întoarse să se uite pe fereastră și, în timp ce se uita, auzi un slab *clinc*.

Când se răsuci pe călcâie, sfeșnicul era înapoi pe masă.

Ei bine... azi avea să fie o zi în care va primi *răspunsuri*. Tiffany se bucură de ușoara mânie pe care-o simți. O împiedică să se mai gândească la cât de mult voia să se întoarcă acasă.

Veni să-și îmbrace rochia și își dădu seama că într-un buzunar avea ceva moale, care totuși trosnea.

Oh, cum de putuse uita? Dar avusese o zi grea și poate că, oricum, voise să uite.

Scoase cadoul de la Roland și desfăcu foița albă, de mătase, cu multă grijă.

Era un medalion.

Reprezenta Calul.

Tiffany se uită lung la el.

Nu e cum arată un cal, ci e ce înseamnă un cal... Fusese săpat în coasta dealului cu mult înainte de a începe istoria, de către oameni care izbutiseră să redea în câteva linii ondulate tot ce însemna un cal: putere, grație, frumusețe și viteză, luptându-se să se elibereze din deal.

Și acum cineva – cineva deștept și, prin urmare, probabil deopotrivă cineva cu dare de mână – îl făcuse din argint. Era plat, întocmai cum era cel de pe coasta dealului și, întocmai ca în cazul Calului de pe deal, unele părți nu erau lipite de restul trupului. Meșteșugarul, totuși, le unise cu un lanț subțirel de argint, astfel încât în clipa în care Tiffany ridică medalionul, îl avu întreg în fața ochilor, în-mișcare-în-timp-ce-stătea-nemișcat în lumina dimineții.

Trebuia să-l pună la gât. Și... nu era nicio oglindă, nici măcar una mică de-o palmă. Oh, bine...

— Să mă văd, zise Tiffany.

Și undeva în depărtare, pe câmpuri, ceva care-i pierduse urma se trezi. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic, dar apoi ceața câmpurilor se despică în două, de parcă o creatură invizibilă se pusese în mișcare, scoțând un zgomot ca un roi de muște...

Tiffany închise ochii, făcu vreo doi pași într-o parte, vreo câțiva înainte, se întoarse și deschise, cu grijă, ochii. Se văzu stând acolo, în fața ei, neclintită ca o statuie. Calul arăta foarte bine pe noua ei rochie, argintiu pe fundal verde.

Se întrebă oare cât l-o fi costat pe Roland. Se întrebă *de ce*.

— Să nu mă mai văd, zise ea.

Fără grabă, își scoase medalionul de la gât, îl împacheta din nou în foița de mătase și îl închise în cutie, laolaltă cu celelalte lucruri de acasă. Apoi scoase una dintre cărțile poștale din Douăcămăși și un creion, și, cu grijă și atenție, îi scrise lui Roland câteva cuvinte de mulțumire. După o străfulgerare de vinovăție, folosi cu grijă cealaltă carte poștală ca să le spună părinților ei că era în întregime încă în viață.

Apoi, gânditoare, coborî scara.

Fusese întuneric în ajun, așa că nu observase afișele lipite pe scară de sus până jos. Erau afișe de circ, pe care erau desenați clovni și animale, scrise cu literele acelea de afiș de modă veche, în care nu găseai două rânduri cu același caracter.

Spuneau ceva de genul:

Fiori cu Toptanul! Dați fuga! Dați fuga! Dați fuga!
Profesorul Monty Bășicat
prezintă Circul Trei-Cercuri[11] Și Cabina Curiozităților!!
Vedeți Uluitorul Contorsionist Jack
Punând Capul Unui Leu
Chiar În Gura Lui!!!

Vedeți Calul cu Capul unde-ar trebui să-i stea Coada!
Vedeți Vomitoriul!!!!!
CLOVNI! CLOVNI! CLOVNI!
Frații Pastrami Zburători vor sfida
Gravitația, Cea mai Mare Forță din Univers
fără plasă!
Vedeți Măgarul Clarence Dansatorul de Step
Minune la
Zăpăcita și Amețita
Amuțitoarea Demonstrație de Citire a Gândurilor

Și tot așa, până la cea mai mică literă tipărită. Erau niște lucruri deosebit de ciudate și de colorate, ca să le întâlnești într-o colibă din pădure.

Găsi drumul spre bucătărie. Aceasta era rece și cufundată în liniște, în afară de ticăitul unui ceas de perete. Amândouă limbile căzuseră de pe cadranul ceasului și stăteau pe fundul capacului de sticlă, astfel că, deși ceasul continua să măsoare timpul, n-avea tendința să-i spună cuiva despre asta.

Cum se întâmplă de regulă cu bucătăriile, era foarte ordonată și curată. În sertarul dulapului de vase de lângă spălător, furculițele, lingurile și cuțitele erau aranjate în compartimente separate, ceea ce era puțin îngrijorător. Toate sertarele dulapului de vase pe care le văzuse vreodată Tiffany avuseseră *intenția* să fie ordonate, dar, de-a lungul anilor, deveniseră ticsite cu lucruri care chiar n-aveau ce căuta acolo, ca polonice mari și desfăcătoare de sticle îndoite, ceea ce însemna că întotdeauna se înțepeneau, cel puțin dacă nu știai trucul de a le deschide.

Experimental, scoase o lingură din compartimentul lingurilor, o lăsă să cadă printre furculițe și închise sertarul. Apoi, se întoarse cu spatele.

Se auzi un târșâit și un clinchet, întocmai ca acela pe care îl face o lingură când e pusă la loc printre celelalte linguri, care i-au dus dorul și sunt nerăbdătoare să-i asculte povestirile despre viața printre înfricoșătoarele creaturi cu vârfuri ascuțite.

De data asta, puse un cuțit printre furculițe, închise sertarul – și se sprijini de el.

Un timp, nu se întâmplă nimic, apoi auzi tacâmurile zornăind. Zgomotul deveni mai puternic. Sertarul începu să tresalte. Întregul dulap începu să tremure...

— Bine, zise Tiffany sărind înapoi. Fie ca tine!

Sertarul se deschise brusc, cuțitul sări din compartiment în compartiment ca un pește, apoi sertarul se trânti la loc.

Tăcere.

— Cine *ești* tu? întrebă Tiffany.

Nimeni nu-i răspunse. Dar nu-i plăcea ceea ce se simțea în aer. Cineva era supărat pe ea, acum. Fusese o șmecherie prostească, la urma urmelor.

Ieși în grădină, grăbită. Clipocitul pe care-l auzise cu o seară înainte venea de la o cascadă, nu departe de colibă. O micuță roată hidraulică pompa apa într-o cisternă mare de piatră, de la care pornea o țeava ce-o ducea în casă.

Grădina era plină de ornamente. Erau mai degrabă unele triste, ieftine – iepurași cu rânjete de nebuni, cerbi de lut cu ochii mari, pitici cu pălării roșii, ascuțite, și expresii care sugerau că luau doctorii care nu li se potriveau.

Diverse alte *lucruri* atârnau de meri sau erau legate de stâlpi prin toată grădina. Erau câteva plase-de-vise și nade-de-blestem, pe care uneori le văzuse atârnate afară din case și pe la ea prin ținut. Alte lucruri arătau ca niște mreje mari, rotindu-se și scoțând clinchete ușoare. Altele... ei bine, una arăta ca o pasăre făcută din perii vechi, dar cele mai multe semănau cu niște grămezi de gunoi. Gunoi ciudat, totuși. Lui Tiffany i se păru că vreo câteva se mișcară puțin, când trecu pe lângă ele.

Când se întoarse înapoi în casă, Miss Poloboc stătea la masa din bucătărie.

La fel și Miss Poloboc. Erau, de fapt, două.

— Îmi pare rău, zise Miss Poloboc din dreapta. M-am gândit că e mai bine să lămurim situația imediat.

Cele două femei erau absolut identice.

— Oh, înțeleg, zise Tiffany. Sunteți gemene.

— Nu, zise Miss Poloboc din stânga, eu nu sunt geamăna ei. Ar putea fi ceva mai greu de...

— ... de înțeles, pentru tine, prelua cealaltă Miss Poloboc. Ia să vedem. Știi...

— ... că gemenele se zice că sunt în stare să simtă și să gândească aceleași lucruri? continuă prima Miss Poloboc.

Tiffany dădu din cap.

— Ei bine, zise a doua Miss Poloboc, eu sunt un pic mai complicată decât atât, presupun, pentru că...

— Eu sunt o singură persoană cu două trupuri, zise cea dintâi Miss Poloboc, și de acum vorbeau ca jucătorii într-un meci de tenis, zvârlindu-și cuvintele de la una la alta.

— Am vrut să-ți aduc la cunoștință treaba asta...

— ... cu blândețe, pentru că pe unii oameni îi supără...

— ... ideea și o socotesc înfiorătoare sau...

— ... pur și simplu...

— ... stranie.

Cele două trupuri se opriră.

— Îmi cer iertare pentru ultima propoziție, zise Miss Poloboc din stânga. Fac asta numai când sunt într-adevăr nervoasă.

— Ăăă, vrei să spui că voi amândouă..., începu Tiffany, dar Miss Poloboc din dreapta o întrerupse.

— Nu există amândouă. Sunt doar eu, înțelegi? Știu că e greu. Dar am o mână dreaptă din dreapta și o mână stângă din dreapta, și o mână dreaptă din stânga și o mână stângă din stânga. Toate sunt ale mele. Pot să mă duc la cumpărături și să stau acasă în același timp, Tiffany. Dacă te-ajută, gândește-te la mine ca la o...

— ... persoană cu patru brațe și...

— ... patru picioare și...

— ... patru ochi.

Toți cei patru ochi menționați se uitau acum nervoși la Tiffany.

— Și două nasuri, zise Tiffany.

— Adevărat. Ai prins ideea. Corpul meu din dreapta este o idee mai stângaci decât corpul meu din stânga, dar văd mai bine cu perechea mea de ochi din dreapta. Sunt umană, la fel ca tine, numai că sunt ceva mai multă.

— Dar una dintre voi – adică, o jumătate din tine – a făcut tot drumul până la Douăcămăși pentru mine, zise Tiffany.

— Oh, da, pot să mă separ astfel, zise Miss Poloboc. Îmi iese chiar bine. Dar dacă e vorba de o distanță de vreo douăzeci de mile sau cam așa, devin ceva mai greoaie. Și acum, o ceașcă de ceai ne-ar prinde bine amândurora, zic eu.

Mai înainte ca Tiffany să poată face o mișcare, amândouă Miss Poloboc se ridicară în picioare și străbătură bucătăria.

Tiffany privi o singură persoană pregătind o ceașcă de ceai cu patru mâini.

Sunt mai multe lucruri de făcut ca să obții o ceașcă de ceai și Miss Poloboc le făcu pe toate deodată. Corpurile statură unul lângă altul, trecându-și obiectele din mână în mână, mișcând ibricul, cești

și linguriţele ca într-un soi de balet.

— Când eram copil, toată lumea credea că sunt două gemene, zise ea pe deasupra unuia dintre umeri. Mai târziu... au crezut că sunt rea, zise ea peste alt umăr.

— Şi eşti? întrebă Tiffany.

Amândouă Miss Poloboc se întoarseră, părând şocate.

— Ce întrebare mai e şi asta de pus cuiva? exclamă ea.

— Mmm... cea evidentă? zise Tiffany. Adică, dacă ar spune „Da, sunt! Uahahaha!", asta ne-ar scuti de-o mulţime de necazuri, nu-i aşa?

Patru ochi se îngustară.

— Doamna Vremerea avea dreptate, zise Miss Poloboc. A zis că eşti o vrăjitoare până-n ghete.

Pe dinăuntru, Tiffany înflori de mândrie.

— Ei bine, problema cu evidentul, zise Miss Poloboc, este că atât de adesea nu este... Doamna Vremerea *chiar* şi-a scos pălăria în faţa ta?

— Da.

— Într-o bună zi poate o să pricepi ce mare cinste ţi-a făcut, zise Miss Poloboc. În orice caz... nu, nu sunt rea. Dar aproape c-am devenit rea, cred. Mama a murit la puţină vreme după ce m-am născut eu, tata era pe mare şi nu s-a mai întors niciodată...

— Pe mare se întâmplă lucruri mai rele, zise Tiffany. Pe-asta i-o spusese Buni Suferind.

— Da, bine, şi probabil că s-au întâmplat, deşi se poate şi ca el să nu fi vrut niciodată să se mai întoarcă acasă, cu niciun chip, zise Miss Poloboc cu răceală. Iar eu am fost dusă la un azil, mâncare proastă, profesori oribili, bla, bla, bla, şi am căzut în cea mai rea tovărăşie cu putinţă: a mea însămi. E uimitor la câte trucuri poţi recurge când ai două corpuri. Bineînţeles, toată lumea credea că sunt două gemene. În cele din urmă, am fugit şi-am intrat la un circ. Eu! Poţi să-ţi închipui una ca asta?

— Zăpăcita şi Ameţita, Amuţitoarea Demonstraţie de Citire a Gândurilor? întrebă Tiffany.

Miss Poloboc încremeni, cu gura căscată.

— Era pe afişele de pe scară, adăugă Tiffany.

Acum, Miss Poloboc se relaxă.

— Oh, da. Bineînţeles. Foarte... ager din partea ta, Tiffany. Da. într-adevăr observi lucrurile, nu-i aşa...

— Cu siguranţă eu n-aş da bani ca să văd „Vomitoriul", zise Tiffany. Nu înseamnă altceva decât „poarta de ieşire"[12].

— Ești deșteaptă! zise Miss Poloboc. Monty a scris asta pe o plăcuță ca să-i oprească pe oameni să se vânture prin cortul Crezi-sau-nu. „Pe aici către Vomitoriu!" Firește, oamenii se gândeau că era vreo scârboșenie sau ceva dezgustător, așa că Monty punea un individ solid cu un dicționar dincolo de ușă, ca să le arate că au obținut exact lucrul pentru care plătiseră! Ai fost vreodată la un circ?

— O dată, recunoscu Tiffany. Nu fusese prea amuzant. Lucrurile care se străduiesc prea tare să fie amuzante adeseori nu sunt. Văzuse un leu mâncat de carii, care nu mai avea practic niciun dinte, un mergător pe sârmă, care nu se afla niciodată la mai mult de vreo câteva picioare de sol, un aruncător de cuțite care arunca o mulțime de cuțite într-o femeie trecută bine, într-un costum de gimnastică roz, pe un disc mare de lemn care se rotea, și dădea greș sistematic, nenimerind-o niciodată. Singura distracție adevărată a fost după spectacol, când o căruță l-a călcat pe un clovn.

— Circul meu era mult mai mare, zise Miss Poloboc după ce Tiffany îi povesti experiența sa. Deși îmi amintesc că aruncătorul nostru de cuțite era de asemenea foarte slab țintaș. Aveam elefanți, și cămile, și un leu atât de sălbatic, că l-a mușcat pe un om de braț, aproape lăsându-l fără el.

Tiffany trebui să admită că asta suna cu mult mai atractiv.

— Și *dumneata* ce-ai făcut? întrebă ea.

— Ei bine, doar l-am bandajat, după ce am gonit leul de lângă el...

— Da, Miss Poloboc, dar mă refeream la numărul de circ. Doar ți-ai citit propriile gânduri?

Miss Poloboc se uită radioasă la Tiffany.

— Asta, da, și aproape orice altceva, deopotrivă, zise ea. Cu diverse peruci pe cap, eu eram Formidabilele Surori Salahoare. Făceam jonglerii cu farfuriile, știi tu, și purtam costume acoperite cu țechini. Și dădeam o mână de ajutor și la acrobația cu sârma la înălțime. Nu mergând pe sârmă, firește, dar zâmbind tuturor și luând ochii spectatorilor. Toată lumea era convinsă că eram gemene, iar oamenii de la circ oricum nu pun prea multe întrebări personale. Și așa, ba cu una, ba cu alta, făcând asta, făcând ailaltă... am venit aici și am devenit vrăjitoare.

Ambele Miss Poloboc o urmăreau cu atenție pe Tiffany.

— A fost chiar o frază lungă, asta din urmă, zise Tiffany.

— Da, a fost, nu-i așa? făcu Miss Poloboc. Nu pot să-ți spun *totul*. Mai vrei să rămâi aici? Ultimele trei fete n-au vrut. Unii mă socotesc

puțin cam... ciudată.

— Hmm... o să rămân, zise Tiffany, tărăgănat. Chestia care mișcă lucrurile prin casă e un pic cam ciudată, totuși.

Miss Poloboc păru surprinsă, apoi zise:

— A, te referi la Oswald?

— Există un bărbat invizibil pe nume Oswald care poate intra la mine în *dormitor?* întrebă Tiffany, îngrozită.

— O, nu. E doar un nume. Oswald nu e un om, ci un spirit constructiv. Ai auzit de spirite distructive?

— Ăăă... spiritele invizibile care strică toate lucrurile din jur?

— Bravo, zise Miss Poloboc. Ei bine, un spirit constructiv este exact opusul. Este obsedatul de ordine. Se dovedește chiar folositor la treburile din jurul casei, dar este de-a dreptul îngrozitor dacă se află în bucătărie când gătesc. Tot pune lucrurile la locul lor. Cred că asta-l face fericit. Îmi pare rău, ar fi trebuit să te previn, dar de obicei se ascunde, dacă vine cineva la colibă. E timid.

— Și e bărbat? Vreau să spun, un spirit masculin?

— Tu cum i-ai spune? Nu are corp și nu vorbește. Eu l-am numit Oswald pentru că întotdeauna mi l-am închipuit ca pe un omuleț preocupat, cu o matura și un făraș.

Miss Poloboc din stânga râse când Miss Poloboc din dreapta spuse asta. Efectul era bizar și, dacă o luai așa, chiar îți dădea fiori.

— Ei bine, o ducem bine *împreună,* zise cu nervozitate Miss Poloboc din dreapta. Mai e ceva ce vrei să știi, Tiffany?

— Da, te rog, răspunse Tiffany. Ce vrei să fac eu? Tu *ce* faci?

Și în mare parte, după cum s-a dovedit, ceea ce făcea Miss Poloboc erau treburi gospodărești. Interminabile treburi gospodărești. În zadar ai fi așteptat cursuri de utilizare a măturii cu coadă, lecții de făcut farmece sau de management al pălăriei țuguiate. Erau, în marea lor parte, genul de treburi gospodărești care sunt... treburi gospodărești și nimic altceva.

Era o mică turmă de capre, teoretic condusă de Sam Puturosul, care avea un șopron al lui și era ținut în lanț, dar în realitate condusă de Meg cea Neagră, capra senioară, care îi îngăduia, răbdătoare, lui Tiffany s-o mulgă și apoi, cu grijă și intenție, punea o copită în ciubărul cu lapte. Așa gândesc caprele că pot ajunge să te cunoască. O capră e o pacoste dacă ești obișnuit cu oile, pentru că o capră este o oaie cu *creier.* Dar Tiffany mai întâlnise capre și înainte, pentru că erau câțiva oameni în sat care le creșteau pentru laptele lor, foarte

hrănitor. Și ea știa că, dacă vrei s-o scoți la capăt cu caprele, trebuie să folosești personologia[13]. Dacă te înfierbântai, și țipai, și le loveai (de te dureau mâinile, pentru că era ca și cum ai fi dat într-un sac plin cu umerașe de haine), atunci ele erau învingătoarele și te luau în râs, pe limba caprelor, ceea ce e, oricum, foarte asemănător cu toate luările în râs.

Cam prin a doua zi, Tiffany învăță că singurul lucru pe care-l puteai face era să întinzi mâna și să apuci piciorul din spate al lui Meg cea Neagră, exact când și-l ridica să lovească ciubărul, *și să i-l ridici și mai sus.* Asta o făcea să-și piardă echilibrul și stăpânirea de sine, iar celelalte capre o luau în râs pe ea, drept pentru care Tiffany era învingătoarea.

Apoi mai erau albinele. Miss Poloboc ținea o duzină de stupi, atât pentru ceară, cât și pentru miere, într-un mic luminiș, gălăgios de atâta zumzăit. O pusese pe Tiffany să poarte un văl și mănuși, înainte de a deschide un stup. Și ea purta unele, de asemenea.

— Bineînțeles, sublinie ea, dacă ești grijuliu, serios și bine echilibrat în viața ta, albinele n-or să te înțepe. Din nefericire, nu toate albinele au auzit de această teorie. Bună dimineața, Stup Trei, aceasta e Tiffany, o să stea cu noi, o vreme...

Tiffany se aștepta ca tot stupul să dea buzna afară, cu un oribil zumzăit ascuțit, *Bună dimineața, Tiffany!* Nu dădu.

— De ce le-ai spus lor asta? întrebă ea.

— O, trebuie să le vorbești albinelor, zise Miss Poloboc. E-o mare nenorocire dacă n-o faci. Eu în general port o mică discuție cu ele, în majoritatea serilor. Noutățile și bârfele, genul acesta de subiecte. Orice crescător de albine se „Spovedește complet sufletelor reîncarnate în Albine".

— Și albinele cui se spovedesc la rândul lor? întrebă Tiffany.

Ambele Miss Poloboc îi zâmbiră.

— Celorlalte albine, presupun, zise ea.

— Așadar... dacă știi cum să le *asculți* pe albine, poți să afli tot ce se petrece, da? stărui Tiffany.

— Știi, e ciudat că spui asta, zise Miss Poloboc. Au fost unele zvonuri... Dar trebuie să înveți să gândești ca un roi de albine. O singură minte cu mii de trupuri mici. Mult prea greu de făcut, chiar și pentru mine. Schimbă o privire gânditoare cu ea însăși. Poate că totuși nu *imposibili*

Apoi erau ierburile. Coliba avea o mare grădină de ierburi, deși conținea numai atâtea cât să poți umple un curcan cu ele, iar în

această perioadă a anului mai era încă destul de muncit la culesul și uscatul lor, mai ales la cele cu rădăcini importante ca utilizare. Lui Tiffany chiar îi plăcu. Miss Poloboc era neîntrecută la ierburi.

Era ceva ce se numea Doctrina Semnăturilor. Povestea era cam așa: când Creatorul Universului făcuse plantele ajutătoare în folosul oamenilor, el (sau, în alte versiuni, ea) pusese mici semne în alcătuirea lor, ca să le dea oamenilor indicii. O plantă folositoare contra durerii de măsele avea să arate ca o măsea, una care să vindece durerea de urechi avea să arate ca o ureche, una bună pentru problemele nasului avea să picure o substanță verzuie și tot așa. Mulți oameni credeau în asta.

Trebuia să faci un mare efort de imaginație ca să le recunoști (deși nu prea mare în cazul Nasului de Joian[14]), iar în lumea lui Tiffany Creatorul fusese ceva mai... creativ. Unele plante aveau un mesaj scris pe ele, dacă știai unde să te uiți. Era adesea foarte greu să le găsești și de obicei greu să le citești, pentru că plantele nu țin seama de ortografie. Cei mai mulți oameni nici măcar nu știau despre asta și foloseau metoda tradițională de a afla dacă plantele sunt otrăvitoare sau folositoare, testându-le pe vreo mătușă bătrână de care nu mai aveau nevoie, dar Miss Poloboc inițiase noi tehnici despre care spera că vor face viața mai bună tuturor (iar, în cazul mătușilor, adesea și mai lungă).

— Asta de aici e Falsa Gențiană, îi spuse ea lui Tiffany, pe când se aflau în atelierul lung și friguros de lângă colibă. Ținea triumfător în sus o bălărie. Toată lumea crede că este un alt leac pentru durerile de măsele, dar dacă te uiți la rădăcina ei, tăiată într-o noapte cu lună umbrită de nori, folosind lupa mea albastră...

Tiffany încercă și citi: **„BuUnă De Răceli Pot da somnlență Nu folOsi când conDuci.”**

— Groaznică ortografie, dar nu-i rău pentru o margaretă, zise Miss Poloboc.

— Vrei să spui că plantele *chiar* îți spun cum să le folosești? se miră Tiffany.

— Ei, nu toate, și trebuie să știi unde să te uiți, zise Miss Poloboc. Uită-te la asta, de pildă, din familia nucului obișnuit. Trebuie să folosești lupa verde la lumina unei lumânări de spermanțet cu feștilă de bumbac roșu, așa...

Tiffany își mijii ochii. Literele erau mici și greu de citit.

— „Pot conține nucă”? încercă ea. Dar este o coajă de nucă. Bineînțeles că va conține o nucă. Ăăă... nu?

— Nu neapărat, zise Miss Poloboc. Ar putea, de exemplu, să conțină o foarte delicată scenă miniaturală, lucrată din aur și din multe pietre prețioase colorate, înfățișând un templu ciudat și interesant, așezat într-un ținut îndepărtat. Am zis ar putea, adăugă ea, observând expresia lui Tiffany. Nu există nicio lege în vigoare împotriva acestui fapt. Ca atare... Lumea e plină de surprize.

În noaptea aceea, Tiffany avu mult mai multe de scris în jurnal. Îl lăsă pe tăblia scrinului, cu un pietroi deasupra. Oswald păru să priceapă mesajul, dar se apucă să lustruiască pietroiul.

Și trăgându-te înapoi, și ridicându-te deasupra colibei, și aruncându-ți ochii peste noaptea aceea...

La multe mile depărtare, trecând nevăzut peste ceva și acela invizibil, la rândul lui, dar care bâzâia ca un roi de muște și se târa pe pământ...

Continuând, lăsând rapid în urmă drumuri și orașe și copaci, cu zgomote de *zip-zip,* până când ajungi la marele oraș și, aproape în centrul orașului, la vechiul turn înalt, și dedesubtul turnului, la antica universitate magică, și în universitate, la bibliotecă, iar în bibliotecă, la rafturile cu cărți, și... călătoria abia a început.

Rafturile cu cărți curg pe lângă tine. Cărțile sunt puse în lanțuri. Unele se reped să te muște, în timp ce treci pe lângă ele.

Și apoi vine secțiunea cu cele mai periculoase cărți, cele care sunt păstrate încuiate în cuști sau în butoaie cu apă rece sau pur și simplu presate între două plăci de plumb.

Dar e acolo o carte, ușor strălucind și luminând cu o aură taumaturgică, sub o cupolă de sticlă. Tinerii vrăjitori, gata să-și înceapă studiile, sunt *încurajați* să vină s-o citească.

Titlul este: *Prisăcari: O disertație despre un Dispozitiv Uluitor de Abil,* de Mâncărici pe Burtă, D.M. Phil., B.EI L.[15], Profesor de Magie Patricius. Cea mai mare parte a cărții acesteia scrisă de mână, este despre cum să construiești un aparat magic uriaș și puternic, pentru capturarea unui prisăcar fără vătămarea utilizatorului, dar chiar pe ultima pagină Dr. Mâncărici pe Burtă scrie sau a scris așa:

Potrivit vechiului și faimosului volum *Res Ccntum ct Una Quas Magus Facere Potest*[16], prisăcarii sunt un soi de demoni (într-adevăr, Profesorul Spaimastâlpilor îi clasifică astfel în *Iscodesc demoni,* iar Vinvechi le acordă o secțiune aparte, sub titlul „spirite rătăcitoare", în studiul său *LIBER IMMANIS MONSTRUORUM*[17]. Cu toate acestea, scrierile vechi descoperite

în Pivnița Borcanelor de ghinionista Primă Expediție în Regiunea Loco, povestesc cu totul altceva, confirmând cercetarea mea, nu neînsemnată.

Prisăcarii au apărut în primele secunde ale Creației. Nu sunt vii, dar au, după cum se pare, *forma* vieții. Nu au corp, creier sau gânduri personale, iar un prisăcar gol e o creatură într-adevăr leneșă, rostogolindu-se încet prin noaptea nemărginită dintre lumi. Potrivit lui Spaimastâlpilor, cei mai mulți sfârșesc pe fundul mărilor sau în pântecele vulcanilor, sau duși de vânt în inima stelelor. Spaimastâlpilor a fost un gânditor foarte primitiv, în comparație cu mine, dar, în acest caz, are dreptate.

Totuși un prisăcar are capacitatea de a se speria și de a crăpa. N-avem de unde ști ce anume îl sperie pe un prisăcar, dar ei par să-și găsească refugiul în trupuri ce au un anumit tip de putere – mare forță fizică, mare intelect, mare pricepere la magie. Din acest punct de vedere sunt precum elefantul comun eremit din Cumnaibade, *Elefantus Solitarius,* care întotdeauna va căuta cea mai solidă colibă de lut ca adăpost.

Nu există niciun dubiu în mintea mea că prisăcarii au făcut să evolueze formele inițiale de viață. De ce peștele a ieșit din mare? De ce oamenii au pus mâna pe un lucru atât de periculos ca focul? Prisăcarii, cred eu, au fost în spatele tuturor acestor salturi, aprinzând în creaturile *remarcabile* din diversele specii focul ambiției necesare care să le împingă înainte și pe culmi! Ce anume caută un prisăcar? Ce este ceea ce îi mână pe ei înainte? Ce vor ei? Asta o să aflu!

Oh, unii vrăjitori minori ne avertizează că un prisăcar deformează mintea gazdei sale, brânzindu-i-o și, inevitabil, provocându-i o moarte prematură prin febră cerebrală. Eu spun. Fleacuri! Oamenii întotdeauna s-au temut de ceea ce nu au înțeles!

Dar eu am puterea de a *înțelege!!*

În dimineața asta, la ora două, am capturat un prisăcar cu dispozitivul meu! Și acum e încuiat în capul meu. Îi pot simți amintirile, amintirile fiecărei creaturi în care a locuit. Totuși, grație intelectului meu superior, eu îl controlez pe prisăcar. El nu mă controlează pe mine. Nu simt că el m-a schimbat în vreun fel. Mintea mea este extraordinar de puternică, așa cum a fost dintotdeauna!!

În acest punct, scrisul este pătat, după câte se pare din pricină că Mâncărici pe Burtă începuse să saliveze.

Oh, cum m-au mai ținut deoparte, de-a lungul anilor, viermii și lașii cărora, printr-un noroc chior, li s-a îngăduit să se autointituleze superiorii mei! Au râs de mine! DAR ACUM N-OR SĂ MAI RÂDĂ!!! Chiar și aceia care *și-au zis* prietenii mei, O, DA, n-au făcut nimic decât să-mi pună piedici. Cum rămâne cu avertismentele? ziceau ei. De ce borcanul în care ai găsit tu planurile avea cuvintele „Nu deschideți orice-ar fi!" gravate în cincisprezece limbi vechi pe capac? spuneau ei. Lașii! Așa-zișii „amici"! Creaturile în care intră un prisăcar devin paranoice și smintite, spuneau ei! Prisăcarii nu pot fi controlați, chițăiau ei!! CREDE CAREVA DINTRE NOI UNA CA ASTA VREO CLIPĂ??? Oh, ce triumf mă AȘTEAPTĂ!!! Acum mi-am curățat viața de astfel de nimicuri!!! În ceea cei privește pe cei **care și acum au NECUVIINȚA, DA, NECUVIINȚA să bată la ușa mea pentru ce le-am făcut așa numiților Arhirector și Consiliu al Colegiului... CUM ÎNDRĂZNESC EI SĂ MĂ JUDECE PE MINE!!!!! Ca toate insectele, ei N-AU NICIO IDEE DESPRE MĂREȚIE!!!!! LE ARĂT EU LOR!!!!! Dar... eu insolecr... ser!!!!! bătânddd ladzv mușă...**

... Și aici scrierea se termina. Pe un cartonaș care însoțea cartea, un vrăjitor de odinioară scrisese: *Tot ce s-a mai găsit din Profesorul Mâncărici pe Burtă a fost strâns într-un borcan și îngropat în vechea Grădină de Trandafiri. Îi sfătuim pe toți învățăceii care vor să facă cercetare să petreacă un timp acolo și să mediteze la modul în care a murit el.*

Luna era pe cale să devină plină. O lună ciuntită, așa i se spunea. Era una dintre cele mai searbede faze ale lunii și rareori ilustrată. Luna plină și luna nouă erau vedetele.

Fură Peoricine stătea singur pe tumul, în imediata apropiere a găurii de iepure, privind la munții din zare, a căror zăpadă de pe piscuri strălucea în lumina lunii.

O mână îl bătu ușurel pe umăr.

— Nu ești tu ăla să lași pe cineva să se furișeze pân' la tine, Fură Peoricine, zise Jeannie, așezându-se lângă el.

Fură Peoricine oftă.

— Wullie Flaimuc mi-a zis că nu te-ai atins de mâncare, continuă Jeannie, cu grijă.

Fură oftă din nou.

Se auzi un mic *poc,* urmat de un gâlgâit. Jeannie îi întinse o ceașcă mică de lemn. În mâna cealaltă avea o sticlă.

Aburii care ieșeau din ceașcă pluteau în aer.

— E ultima butelcă din Alifia de Oi Specială pe care mica ta mare cotoroanță ne-a dat-o la nunta noastră, zise Jeannie. Am pus-o deoparte, pentru urgențe.

— Ea nu-i mica *mea* mare cotoroanță, Jeannie, zise Fură Peoricine, fără să se uite la ceașcă. Ea e marea *noaztră* cotoroanță a scoțidușilor. Și-ț' mai zâc io ție, Jeannie, ea are-n ea ce trebă ca să fie cotoroanța cotoroanțelor. E-o putere-n ea dă nici nu visează ea. Da' prizăcaru' a adulmecat-o.

— Deah, ei bine, o dușcă-i o dușcă, oricum ai numi-o tu pe ea, zise Jeannie, împăciuitor, și-i trecu lui Fură ceașca pe sub nas.

El oftă și își întoarse capul.

Jeannie se ridică-n picioare grăbită.

— Wullie! Mare Yan! Dați fuga! țipă ea. Uite, nu vrea să ia o dușcă! Crez că-i *muort!*

— Ah, nu-i vremea de-o băutură tare, zise Fură Peoricine. Mi-i inima grea, nevastă.

— Dați fuga imediat! strigă Jeannie pe gura vizuinii... E *muort și-încă mai vorbește!*

— Ea e cotoroanța dealurilor dă p-aci, zise Fură, neluând-o în seamă. întocma' ca bună-sa. Ea le spune dealurilor ce-s ele, în fiecare zi. Le are-n oasele ei. Le ține-n inima ei. Făr' dă ea, nu-mi miroase bine viitoru'.

Ceilalți Fulgeri ieșiseră în grabă din gaura tumulului și se uitau nedumeriți la Jeannie.

— S-o-ntâmplat ceva? întrebă Wullie Flaimuc.

— Deah! se răsti matca. Fură nu vrea să dea de dușcă dân Alifia de Oi Specială!

Fețișoara lui Wullie se boți într-o mâhnire spontană.

— Ah, Marele Om îi *muort!* suspină el. Oh, vai, vai, vai...

— Îți ții fleanca aia odat', mare nătărău ce-mi ești! strigă Fură Peoricine, ridicându-se în picioare. Nu-s muort! Mă screm să trec un moment dă cumpănă ekzistențială aici, bine? *Crivens,* e-o jalnică priveliște dacă un om nu poa' să sâmță vân-tu'nghețat al Sorții biciuindu-l în părțile lui dă jos, făr' ca lumea să-i spuie că-i muort,

nu?

— Ah, Fură, văz c-ai vorbit iar cu broscoiu', zise Marele Yan. E singuru' dă p-aci care folosește cuvinte atât dă lungi că-ți ia o zi întreagă dă mers pă lungimea lor... Se întoarse către Jeannie. E un caz grav dă gândire, d'asta s-a îmbolnăvit el, domniță. Când un om începe să-și vâre nasu' într-ale cititului și scrisului, atunci e pus, foarte curând, la pământ dă o doză dă gândire. O să iau vreo câțiva băieți și o să-i ținem capu' sub apă pân' să oprește, ăsta-i singuru' leac. Poa' să omoare omu', gândirea asta.

— Te snopesc și pă tine și pă alți zece ca tine! îi zbieră Fură Peoricine în față lui Marele Yan, ridicându-și pumnii. Io îs Marele Om în clanu' ăsta și...

— Și eu sunt matca, zise matca lor, iar unul dintre dedesubturile funcției de matcă este să-ți folosești glasul astfel: dur, înghețat, tăios, spintecând aerul ca un cuțit de gheață. Și eu vă spun vouă, oameni buni, să intrați la loc în vizuină și să nu vă mai arătați la față p-aci pân' nu vă spun eu. *Tu, nu, Fură Peoricine Fulger!* Tu o să stai aci pân' o să-ți spun eu!

— Oh, vai, vai..., începu Wullie Flaimuc, dar Marele Yan îi lipi o mână peste gură și-l târî repede de acolo.

Când rămaseră singuri, și zdrențele de nori începură să se adune în jurul lunii, Fură Peoricine își lăsă capul în jos.

— N-o ză plec, Jeannie, dacă spui tu, zise el.

— Ah, Fură, *Fură,* zise Jeannie, izbucnind în plâns. N-ai *înțeles.* Nu vreau să i se întâmple nimic rău micii mari fetișcane, pe cuvânt că nu. Da' nu pot să îndur gându' că tu o să te duci acolo, să te bați cu monstru' ăla care nu poate fi omorât! Dă tine îmi fac eu griji, acuma *vezi?*

Fură își petrecu brațul pe după mijlocul ei.

— Deah, văd, zise el.

— Eu sunt nevasta ta, Fură, care te roagă să nu te duci!

— Bine, bine, o ză stau aci, zise Fură.

Jeannie își ridică ochii spre el. Lacrimile îi străluceau în lumina lunii.

— Vorbești serios?

— Niciodat' nu mi-am călcat cuvântu' pân-acu', zise Fură. Afar' de ăl dat polițailor și altora din tagma lor, știi, și asta nu să pune.

— O să stai aci? N-o să-mi ieși dân cuvânt? zise Jeannie, smârcâindu-se.

Fură oftă.

— Deah. Așa o zău fac.

Jeannie rămase tăcută pentru o vreme, apoi zise, cu glasul tăios și rece al unei mătci:

— Fură Peoricine Fulger, acu' îți spun să te duci s-o salvezi pe marea cotoroanță a scoțidușilor.

— Ce? făcu Fură Peoricine uluit. Păi, adineaurea 'ceai că tre' zău stau...

— Aia era vorba mea ca nevastă, Fură. Acuma îți vorbesc ca matcă. Jeannie se îndreptă de spate, ridicându-și bărbia-n vânt și arătând foarte hotărâtă. Dacă nu asculți porunca mătcii tale, Fură Peoricine Fulger, o să fii surghiunit din clan. Știi asta. Cască bine urechile la ce-ți spun. Ia ce oameni ai nevoie, până nu e prea târziu, și du-te în munți ș-ai grijă ca mica mare fetișcană să nu pățască nimic. Și vino-napoi sănătos. Ăsta-i un ordin! Neh, e mai mult decât un ordin. E poprirea pe care-o pun asupra ta! Asta nu se poate călca!

— Da' io..., începu Fură, complet năucit.

— Eu sunt *matca,* Fură, zise Jeannie. Nu pot să cârmuiesc un clan, când Omul Mare se prăpădește de lingoare. Iar dealurile copiilor noștri au nevoie de cotoroanța lor. Toată lumea știe că pământul are nevoie de cineva care să-i spuie ce e el.

Fusese ceva în modul în care Jeannie spusese „copii". Fură Peoricine nu era cel mai ager dintre gânditori, dar întotdeauna se prindea, în cele din urmă.

— Da, Fură, zise Jeannie, observându-i expresia. Curând o să aduc pe lume șapte fii.

— Oh, zise Fură Peoricine.

Nu întrebă de unde le știa numărul. Mătcile știu și gata.

— Asta-i *grozav!* zise el.

— Și o fiică, Fură.

Fură clipi des.

— O fiică? Așa dă repede?

— Da, zise Jeannie.

— Ăsta-i noroc porcesc pentr-un clan! zise Fură.

— Da. Așa că ai ceva pentru care să vii-napoi teafăr la mine, Fură Peoricine. Și te rog să-ți bați capu' și pentru altceva decât bătuții în cap.

— Mulțumesc, matcă, zise Fură Peoricine. O să fac cum mi-ai cerut. O să iau câțiva băieți și-o s-o găsesc pă mica mare cotoroanță a scoțidușilor, păntru binele dealurilor. Nu poa' să fie o viață grozavă păntru biata mare micuță, singură-cuc și departe dă casă, pân străini.

— Da, zise Jeannie, întorcându-și fața. Știu și asta.

Capitolul 4
PLN

În zori, Fură Peoricine, sub ochii înfricoşaţi ai numeroşilor săi fraţi, scrise cuvântul:

PLN

... pe un petic dintr-o pungă de hârtie. Apoi îl ridică în sus.

— Plan, ştiţi, zise el, către adunarea Fulgerilor. Acuma avem un Plan şi tot ce-avem dă făcut e să facem ce-avem dă *făcut*. Da, Wullie?

— Care era treaba cu popirea aia cu care te-o afurisit Jeannie? întrebă Wullie Flaimuc, lăsându-şi mâna jos.

— Nu popire, poprire, zise Fură Peoricine. Oftă. V-am mai zâs. Asta-nsemnează că-i groasă. Însemnează că io tre' s-o aduc înapoi pă mica mare cotoroanţă a scoţidușilor, fără nicio scuză, altminterea sufletu' meu se duce ţac-pac în marea ouătoare dân cer. E ca un ordin vrăjit. E-un jug greu să fii pus sub poprire.

— Ei, deah, popii au multă putere.

— Wullie, zise Fură, răbdător, mai ştii că ţ-am zâs că o ză-ţ' spui io când ar fi timpu' ză-ţ' ţii gura aia mare a ta închisă?

— Da, Fură.

— Ei bine, ăzta a fozt unu' din timpurile-ălea. Îşi ridică glasul. Acuma, băieţi, ştiţi totu' despre prizăcari. Ăştia nu pot fi stârpiţi! Da-i dă datoria noaztră s-o salvăm pă marea cotoroanţă a scoţidușilor, aşa că asta e, p-aproape, o miziune sine-ucigaşă şi o ză sfârşiţi pro'abil cu toţii în Tărâmul Viilor, cu un fleac dă slujbă plicticoasă dă făcut. Aşadar... cer voluntari!

Toţi Fulgerii de peste patru ani ridicară automat mâna.

— E, hai, mă, zise Fură. Nu puteţi ză veniţi *toţii* Uite, o ză-i iau pe... Wullie Flaimuc, Marele Yan şi... pă tine, Groaznicu' Scoţiduș Billy Barbălată. Şi n-o ză iau niciun copil dă ţâţă, aşa că dac-aveţi sub trei inchi înălţime, nu veniţi! Cu ekscepţia ta, bine'nţeles, Groaznicu' Scoţiduș Billy. Cât dăspre restul vostru, o să hotărâm în felu' tradiţional al Fulgerilor. O ză-i iau pă ultimii cin'zeci dă inşi de-or rămâne-n picioare!

Le făcu semn celor trei aleşi către un colţ al tumulului, în vreme ce restul mulţimii luă cu voioşie poziţie de bătaie. Unui Fulger îi place să se înfrunte cu unul mult mai mare decât el, căci asta înseamnă că

nu trebuie să se mai uite unde lovește.

— Fata-i la mai mult dă o sută dă mile depărtare, zise Fură, în timp ce marea bătaie începu. Nu putem să fugim atâta, e prea departe. Are vreunul dintre voi vreo idee, pușlamalelor?

— Capturtit poa' s-ajungă acolo pă șoimu' lui, zise Marele Yan, făcând un pas în lături, când un ghem de Fulgeri pocnindu-se cu pumnii și picioarele se rostogoli pe lângă el.

— Da, o ză vie și el cu noi, dar nu poa' să ia mai mult dă un pasager, răcni Fură, să se audă peste hărmălaie.

— Nu putem înota? întrebă Wullie Flaimuc, vârându-și capul între umeri, când un Fulger aiurit de-o lovitură zbură pe deasupra capului său.

Ceilalți se uitară pieziș la el.

— Să înotăm? Cum putem înota d-aci pân' acolo, neghiobule? zise Fură Peoricine.

— 'Ceam că-i bine să ne gândim și la asta, atâta tot, zise Wullie, părând jignit. Io-ncercam să aduc o contribuție, știi? Voiam doar să m-arăt dispus.

— Marea cotoroanță a scoțidușilor a plecat c-o căruță, zise Marele Yan.

— Deah, și ce? zise Fură.

— Păi, noi n-am putea?

— Ah, nu! zise Fură. Să ne arătăm în fața cotoroanțelor e una, da' celorlalți oameni, în niciun caz! Mai țineți minte ce s-a-ntâmplat acu' vreo câțiva ani, când Wullie Flaimuc a fozt ochit dă lady aia care picta tablourile alea drăguțe, jos în vale? N-aș mai vrea să avem matahalele din Societatea Folclorică vârându-și nasu' p-aci!

— Am o idee, domnule Fură. Io sunt, Groaznicu' Scoțiduș Billy Barbălată Fulger. Ne-am putea deghiza.

Groaznicu' Scoțiduș Billy Barbălată Mac Fulger se anunța întotdeauna cu întreg numele său. Părea să creadă că dacă nu le spunea oamenilor cine era, aveau să uite de el și atunci el avea să dispară. Când ai pe jumătate înălțimea unui scoțiduș mai răsărit, ești *cu adevărat* scund; o idee mai scund și-ai fi doar o gaură în pământ.

El era noul gonnaglobard. Un gonnaglobard este bardul clanului și poetul bătăliilor, dar ei nu-și petrec toată viața în același clan. De fapt, ei sunt un soi de clan aparte. Gonnaglobarzii trec de la un clan la altul, asigurându-se că povestirile și cântecele lor se răspândesc printre toți Fulgerii. Groaznicu' Scoțiduș Billy venise odată cu Jeannie din clanul Lacului Lung, cum se întâmpla adesea. Era foarte tânăr

pentru un gormaglobard, dar, după cum spusese Jeannie, nu exista vârstă limită pentru a gonnagloba. Dacă talentul zăcea în tine, gonnaglobai. Iar Groaznicu' Scoțiduș Billy știa toate cântecele și putea cânta la șoarecele-cimpoi atât de trist că pe afară începea să plouă.

— Deah, băiete? îi zise Fură Peoricine cu bunăvoință. Vorbește, atunci!

— N-am putea șterpeli niște țoale dă oameni? zise Groaznicu' Scoțiduș Billy. Pentru că e o poveste dân bătrâni dăspre o mare dihonie între clanul Trei Piscuri și clanul Râul Vântos și băieții dân clanul Râul Vântos or scăpat făcând să meargă o sperietoare dă ciori dintr-un câmp dă cartofi, iar ăia dân Trei Piscuri au crezut că era o matahală și s-au ținut deoparte dân calea ei.

Ceilalți păreau nedumeriți, iar Groaznicu' Scoțiduș Billy își aminti că ei erau locuitori ai Cretei și că probabil nu văzuseră niciodată o sperietoare de ciori de pe un câmp de cartofi.

— O sperietoare dă ciori? zise el, întrebător. Una ca o matahală făcută dân bețe, cu țoale pă ea, care tre' să sperie păsărelele dă pă câmpuri? Acuma, cântecu' spune că matca ălora dân Râul Vântos a folosit o vrajă ca s-o facă să meargă, da' eu socotesc că treaba s-o făcut prin viclenie și putere.

Le cântă cântecul respectiv. Ei ascultară.

El le explică amănunțit cum să construiască un om care să meargă. Ei se uitară unul la altul. Era un plan nebunesc, disperat, foarte primejdios și riscant, care cerea o formidabilă forță și curaj ca să izbutească.

Problema odată pusă astfel, toți se declarară numaidecât de acord.

Tiffany descoperi că era totuși vorba despre ceva mai mult decât treburi gospodărești și studiu. Și anume, despre ceea ce Miss Poloboc numea „a umple ce-i gol și a goli ce-i plin".

De obicei, numai una din întrupările lui Miss Poloboc ieșea afară, o dată. Oamenii credeau că Miss Poloboc era două gemene, iar ea avea grijă ca ei să continue să creadă așa, dar socotise că ar fi ceva mai sigur pentru toată lumea să țină trupurile separate. Tiffany văzuse de ce. N-aveai decât să le privești pe ambele Miss Poloboc când ea mânca, întrupările își treceau farfuriile de la una la alta, fără să schimbe vreun cuvânt, uneori ducându-și mâncarea la gură una cu furculița celeilalte, și era destul de ciudat să auzi o persoană râgâind și pe cealaltă spunând „Ups, iartă-mă".

„Să umpli ce-i gol și să golești ce-i plin” însemna să te plimbi prin satele din vecini și prin fermele izolate și, în majoritatea cazurilor, să te ocupi cu doftoricitul. Existau întotdeauna bandaje de schimbat sau viitoare mame cu care să vorbești. Vrăjitoarele moșeau deseori, ceea ce este un soi de „a goli ce-i plin”, dar Miss Poloboc, purtând pălăria ei țuguiată, n-avea decât să se îndrepte spre o casă și pe neașteptate picau alți oameni în vizită pe-acolo, din pură întâmplare. Și se pornea o îngrozitor de lungă flecăreală și se bea o grămadă de ceai. Miss Poloboc se mișca într-o societate de oameni gata de bârfe, cu toate că Tiffany observă că stârnea mult mai multe decât lăsa să treacă.

Părea să fie o lume alcătuită numai din femei, dar când și când, afară, pe drumuri, mai începea și câte un bărbat o discuție despre vreme și, cumva, printr-un soi de limbaj cifrat, rezultatul era că i se înmâna ad-hoc o alifie sau o poțiune.

Tiffany nu prea înțelesese cum era plătită Miss Poloboc. Cu siguranță, coșul pe care-l căra se umplea mai mult decât se golea. Treceau pe lângă vreo colibă, și o femeie se furișa afară cu o pâine proaspăt scoasă din cuptor sau cu un borcan de murături, chiar dacă Miss Poloboc nu se oprise la poarta ei. Dar rămâneau și câte un ceas în altă parte, cârpindu-i piciorul vreunui fermier care nu fusese atent cu toporul, și primind câte-o ceașcă de ceai și un biscuit rânced. Nu părea corect.

— Oh, se îndreaptă ea balanța, până la urmă, zise Miss Poloboc, când traversau o pădure. Faci cât poți. Oamenii dau ce pot, când pot. Bătrânul Plicinuia de adineauri, cel cu piciorul, este urâcios ca o pisică, dar o să fie o halcă bună de vițel pe pragul ușii mele mai înainte de sfârșitul săptămânii, poți să fii sigură de asta. Va avea nevasta lui grijă. Și foarte curând lumea o să-nceapă să taie porcii pentru iarnă, și-o să primesc mai multă carne, șuncă, slănină și cârnați decât ar putea să mănânce o familie într-un an.

— Da? Și ce-o să faci cu toată mâncarea aia?

— O pun la păstrare, răspunse Miss Poloboc.

— Dar dumneata...

— O pun la păstrare în ceilalți oameni. Este uluitor câte poți depozita în ceilalți oameni. Miss Poloboc râse de expresia lui Tiffany. Vreau să spun, iau ce nu am nevoie și duc la cei care nu au un porc, sau care trec printr-o perioadă grea, sau care nu au pe nimeni să-și amintească de ei.

— Dar asta-nseamnă că-ți vor datora *dumitale* un favor!

— Întocmai! Și astfel lucrurile continuă să circule. Și totul se

echilibrează.

— Pariez că unii sunt prea zgârciți ca să plătească...

— Nu *să plătească,* zise Miss Poloboc cu asprime. O vrăjitoare nu așteaptă niciodată plată și n-o cere niciodată, și speră că n-o să aibă niciodată nevoie de ea. Dar, din păcate, ai dreptate.

— Și atunci ce se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

— Nu-i mai ajuți, nu-i așa?

— Oh, nicidecum, zise Miss Poloboc, sincer șocată. Nu poți să nu-i mai ajuți pe oameni numai pentru că sunt proști, uituci sau răi. Toți cei de pe-aici sunt săraci. Dacă nu-i ajut eu, cine s-o facă?

— Buni Suferind... adică bunica mea, spunea că trebuie să vorbească cineva și pentru cei care nu cuvântă, se încumetă Tiffany să redeschidă discuția, după un moment.

— Era o vrăjitoare?

— Nu sunt sigură, zise Tiffany. Cred că da, dar ea nu știa că era. Trăia mai mult singură, într-o veche colibă de păstori, sus, pe dealuri.

— Nu cârâia, nu-i așa? întrebă Miss Poloboc și, când văzu expresia lui Tiffany, adăugă, grăbită: Iertare, iertare. Dar se mai întâmplă, când ești o vrăjitoare și n-o știi. Ești ca o corabie fără cârmă. Dar, evident, ea nu era așa, îmi dau seama.

— Locuia pe dealuri și vorbea cu ele, și știa despre oi{18} mai mult ca oricine altcineva! zise Tiffany cu aprindere.

— Sunt convinsă, sunt convinsă...

— Și niciodată nu *cârâia!*

— Bine, bine, zise Miss Poloboc, împăciuitoare. Se pricepea la medicină?

Tiffany șovăi.

— Îmm... numai pentru oi, zise ea, liniștindu-se. Dar era foarte bună. Îndeosebi dacă era cazul să folosească și terebentină. Cu atât mai mult dacă trebuia să folosească terebentină, de fapt. Dar întotdeauna... era... pur și simplu... acolo. Chiar și-atunci când nu era *de fapt* acolo...

— Da, zise Miss Poloboc.

— Înțelegi ce vreau să spun? întrebă Tiffany.

— Oh, da, zise Miss Poloboc. Buni Suferind a ta trăia la poalele dealurilor...

— Nu, sus pe dealuri, o corectă Tiffany.

— Iertare, sus pe dealuri, cu oile, dar oamenii se mai uitau din când în când în sus, se uitau în sus, la dealuri, știind că ea era pe acolo

pe undeva, şi-şi spuneau în sinea lor „Ce-ar face Buni Suferind?" sau „Ce-ar spune Buni Suferind dac-ar afla?" sau „Oare pe Buni Suferind ar supăra-o treaba asta?", zise Miss Poloboc. Nu-i aşa?

Tiffany îşi miji ochii. Era adevărat. Îşi aminti când Buni Suferind îl lovise pe un negustor ambulant care-şi împovărase peste măsură măgarul şi îl bătea. Buni folosea de obicei numai vorba, şi nu prea multă. Omul fusese într-atât de înspăimântat de izbucnirea ei de mânie, încât rămăsese ca momâia şi-o încasase.

O speriase şi pe Tiffany. Buni, care rareori deschidea gura înainte de a se gândi cinci minute la ce urmează să spună, îl lovise pe omul cel nemilos de două ori peste faţă, cu mişcări fulgerătoare. Şi apoi vestea făcuse înconjurul Cretei. Pentru o vreme, cel puţin, oamenii se purtaseră ceva mai blând cu animalele... La mai multe luni de la incidentul cu negustorul ambulant, căruţaşii, păstorii şi fermierii din toată Creta şovăiau înainte de a mai ridica vreun bici sau vreo bâtă, gândindu-se: *Şi dacă mă vede Buni Suferind?*

Dar...

— De unde *ştii* dumneata asta? întrebă ea.

— Oh, am ghicit. Pentru mine e o vrăjitoare, indiferent de ceea ce credea ea că ar fi. Şi încă una bună.

Tiffany se împăună cu mândria de urmaşă.

— Ea îi ajuta pe oameni? întrebă Miss Poloboc.

Mândria i se dezumflă puţin. Răspunsul spontan de „da" îi veni pe limbă şi totuşi... Buni Suferind rareori cobora de pe dealuri, doar de Sărbătoarea Porcului şi când fătau oile devreme, primăvara. Abia dac-o vedeai prin sat, numai dacă negustorul ambulant care-i vindea tutunul Jolly Sailor întârzia să-şi facă apariţia, caz în care venea în goana mare, cu fustele negre soioase înfoiate, ca să cerşească un plin de pipă de la vreunul dintre bătrâni.

Dar nu exista niciun suflet din toată Creta, de la Baron în jos, care să nu-i datoreze ceva lui Buni. Şi pentru ceea ce-i datorau, ea îi făcea să plătească, dar către alţii. Întotdeauna ştia cine avea mare nevoie de un favor sau două.

— Îi făcea să se ajute unii pe alţii, zise ea. Îi făcea să se ajute singuri.

În tăcerea care urmă, Tiffany auzi păsările cântând pe drum. Se vedea o mulţime de păsări pe aici, dar ei îi lipsea strigătul ascuţit al şoimilor.

Miss Poloboc oftă.

— Puţine dintre noi suntem aşa de *bune,* zise ea. Dacă eu aş fi

fost așa de bună, n-am mai fi mers acum să-l vizităm din nou pe domnul Țesător.

Tiffany spuse „Vai", în sinea ei.

Multe zile includeau o vizită la domnul Țesător. Tiffany se temea de ele.

Pielea domnului Țesător era subțire ca hârtia și îngălbenită. Întotdeauna era așezat în același fotoliu vechi, într-o cămăruță strâmtă dintr-o colibă micuță, ce mirosea a cartofi stricați și era înconjurată de o grădină de zarzavat mai mult sau mai puțin năpădită de buruieni. Stătea acolo cu spatele foarte drept, cu mâinile sprijinite pe două bastoane, purtând un costum care lucea de vechime, uitându-se țintă la ușă.

— Vreau să mă încredințez că o să aibă ceva fierbinte de mâncare azi, cu toate că abia ciugulește, zicea Miss Poloboc. Și bătrâna văduvă Tuse, din capul drumului, îi spală rufele, așa cum trebuie. El are nouăzeci și unu de ani, știi.

Domnul Țesător avea niște ochi foarte vii și stătea de vorbă cu ele, în timp ce îi făceau curat în cameră. Prima oară când Tiffany făcuse cunoștință cu el, o tot numise Mary. Uneori o mai făcea și acum. Și o apuca de încheietura mâinii, când trecea pe lângă el, cu o surprinzătoare forță... Fusese un adevărat șoc, mâna aceea ca o gheară, înșfăcând-o pe neașteptate. Îi puteai vedea venele albăstrui prin piele.

— N-am să fiu o povară pentru nimeni, i-a zis el, grăbit. Am banii puși deoparte pentru când o să mor. Băiatul meu, Toby, n-o să aibă nicio grijă. Pot să-mi plătesc călătoria! Vreau ceremonia de înmormântare cu tot ce trebuie, bine? Cu cai negri, și panașuri, și angajații însoțitori de convoi, și câte o porție de ceai pentru toată lumea, după aceea. Am scris totul pe hârtie, clar și concis. Ia uită-te tu, în caseta mea, vrei? Vrăjitoarea aia de femeie întotdeauna îi dă târcoale!

Tiffany îi aruncase lui Miss Poloboc o privire disperată. Ea încuviințase dând din cap și îi făcuse semn către o cutie veche de lemn, vârâtă sub fotoliul domnului Țesător.

Se dovedise a fi plină cu monede, cele mai multe de aramă, dar erau destule și de argint. Părea o mică avere și, pentru o clipă, își dori să fi avut și ea atâția bani.

— Sunt multe monede aici, domnule Țesător, zisese ea.

Domnul Țesător se liniștise.

— Ah, adevărat, zisese el. Atunci, n-am să fiu o povară.

Astăzi, îl găsiră pe domnul Țesător dormind, sforăind cu gura deschisă și dinții galbeni-maronii dezveliți. Dar se trezi într-o clipă, se uită fix la ele și apoi zise:

— Băiatul meu, Toby, vine sâmbătă să mă vadă.

— Asta-i foarte drăguț, domnule Țesător, zise Miss Poloboc, bătându-i perna s-o umfle. O să facem curat și ordine pe-aici.

— El o duce foarte bine, în ceea ce-l privește, știi, zise domnul Țesător, cu mândrie. Are o slujbă undeva într-o casă, unde nu-i silit să ridice mari greutăți. A zis că o să vadă de mine la bătrânețe, dar eu i-am spus, i-am spus că o să-mi plătesc singur călătoria, când m-oi duce – tot ce trebuie și cei mai buni oameni, ba chiar și cei doi penny pentru luntraș!

Astăzi, Miss Poloboc îl bărbierise. Mâinile lui tremurau prea tare ca să se poată rade singur. (Ieri, tot ea-i tăiase unghiile de la picioare, pentru că el nu putea ajunge la ele; rolul de spectatoare al lui Tiffany nu fusese lipsit de primejdii, mai ales când una dintre unghiile tăiate spărsese geamul unei ferestre.)

— Totul e într-o casetă, sub fotoliul meu, spuse el, când Tiffany îi ștergea crispată ultimele urme de spumă de pe el. Vrei să verifici tu pentru mine, Mary?

Oh, da. Ăsta era ritualul, zi de zi. Era și caseta, erau și banii. El întreba de fiecare dată. Și întotdeauna era aceeași sumă de bani.

— Doi penny pentru luntraș? întrebă Tiffany, pe drumul de întoarcere.

— Domnul Țesător ține minte toate vechile datini ale înmormântării, zise Miss Poloboc. Unii oameni cred că, după ce mori, treci Râul Morții și trebuie să plătești luntrașul. Lumea pare să nu mai țină seama de asta, în zilele noastre. Probabil există un pod, acum.

— Întotdeauna vorbește despre... înmormântarea lui.

— Păi, e importantă pentru el. Așa sunt unii bătrâni. Nu le place să zică lumea în urmă că au fost prea săraci ca să-și plătească propria înmormântare. Domnul Țesător ar muri de rușine dacă nu și-ar putea plăti propria înmormântare.

— E foarte trist de el, să fie așa, singur-singurel. Ar trebui făcut ceva pentru el, zise Tiffany.

— Da. Facem noi, zise Miss Poloboc. Iar doamna Tuse ține ochii pe el, prietenește.

— Da, dar n-ar fi trebuit să fim noi acelea, nu-i așa?

— Și cine ar fi trebuit să fie? se miră Miss Poloboc.

— Păi, de pildă fiul ăla al lui, despre care vorbește tot timpul, nu?

zise Tiffany.

— Tânărul Toby? A murit de-acu' cincisprezece ani. Și Mary a fost fiica bătrânului; ea a murit chiar tânără. Domnul Țesător vede foarte prost, dar vede mai bine în trecut.

Tiffany nu știu ce să răspundă, în afară de:

— N-ar trebui să fie așa.

— Nu există niciun fel în care lucrurile *ar trebui* să fie. Există doar ce se întâmplă și ce facem noi.

— Dar n-am putea să-l ajutăm prin magie?

— Păi așa am grijă să nu-l doară nimic, da, zise Miss Poloboc.

— Dar sunt doar ierburi.

— Totuși e magic. Să cunoști lucruri e magic, când ceilalți oameni nu le cunosc.

— Da, dar știi ce vreau să spun, stărui Tiffany, care simțea că pierde teren în susținerea ideii sale.

— Ah, vrei să spui să-l fac tânăr din nou? zise Miss Poloboc. Să-i umplu casa cu aur? Nu asta fac vrăjitoarele.

— Noi avem grijă ca bătrânul cel singur să primească o mâncare gătită și să-i tăiem unghiile? zise Tiffany, doar un pic cam sarcastic.

— Ei bine, da, zise Miss Poloboc. Noi facem ce se poate face. Doamna Vremerea a zis că trebuie să înveți că vrăjitoria este mai mult despre cum se fac lucrurile absolut obișnuite.

— Și dumneata trebuie să faci ce spune ea? întrebă Tiffany.

— Eu ascult de sfatul ei, zise Miss Poloboc, cu răceală.

— Atunci, înseamnă că doamna Vremerea este vrăjitoarea-șefă, nu?

— Oh, nu! zise Miss Poloboc, părând îngrozită. Vrăjitoarele sunt toate egale. Noi nu avem ranguri de vrăjitoare-șefe. Asta e *chiar* contrar spiritului vrăjitoriei.

— Oh, înțeleg, zise Tiffany.

— De altfel, adăugă Miss Poloboc, doamna Vremerea n-ar îngădui niciodată treburi de genul ăsta.

Deodată, au început să dispară lucruri din gospodăriile de prin Creta. Nu erau obișnuitele ouă sau găini. Hainele se făceau nevăzute de pe sârmele de rufe. O pereche de ghete a dispărut în chip misterios de sub patul Băgăciosului Țopârlan, cel mai bătrân om din sat. – „Și erau niște ghete al naibii de bune, puteau să se întoarcă singure de la crâșmă acasă, eu doar trebuia să le arăt direcția", se plângea el oricui îl asculta. „Și-au șters-o cot la cot cu pălăria mea veche. Și-o făcusem

întocmai cum îmi plăcea mie, moale și pleoștită!”

O pereche de nădragi și o haină lungă se evaporaseră de pe un umeraș aparținând lui Rămas Mofluz, crescătorul de dihori, iar haina încă mai avea dihori vii prin buzunare. Și cine, cine intrase la Flămândul Zarvă pe fereastra dormitorului și-i răsese barba, care fusese atât de lungă de și-o putea îndesa la brăcinar? Niciun fir de păr nu rămăsese. A fost silit să umble cu o basma pe față, ca să nu se sperie doamnele văzându-i bietul lui obraz rozaliu...

A fost, probabil, mâna vrăjitoarelor, au tras concluzia oamenii și-au mai împletit câteva plase de deochi, să le atârne în ferestre.

Cu toate acestea...

În colțul îndepărtat al Cretei, unde pantele lungi înverzite coboară abrupt spre câmpurile de la șes, se aflau mari tufe de rugi și gherghin. De obicei, acestea erau însuflețite de cântecele păsărilor, dar acesta anume, cel de aici, era însuflețit de blesteme.

— Ah, *crivens!* Tu nu te uiți pă unde-ți pui țurloiu’, spavanule!

— N-am ce face! Nu-i ușor când ești genunchi!

— Crezi că numai tu ai belele? N-ai vrea să hi acilea jos, în ghete! Hodorogu’ ăla dă Țopârlan nu s-a mai spălat pă picioare dă ani d-a rându’! E d-a drep-tu’ împuțit p-aci!

— Împuțit, ha? Ei bine, încearcă tu să stai în buzunaru’ ăsta! Dihorii ăia n-au ieșit niciodată afar’, să să ducă la scăldătoare, dacă pricepi ce vreau să zâc!

— *Crivens!* Nu vă mai tace fleoanca, nătărăilor?

— Oh, deah? Auzi la el! Numa’ fiin’că tu ești sus în tărtăcuță crezi că știi tot? D-aci dă jos nu ești altceva decât un pietroi dă cărat, amice!

— Deah, așa-i! Io-s dă partea ăstuia! Unde-ai fi tu acuma, dacă n-am fi fost noi să te cărăm dă colo-colo? Cin’ crezi că ești?

— Io-s Fură Peoricine Fulger, cum știi prea bine, și mi s-a luat dă voi toți!

— OK, Fură, da’ chiar te-năbuși acilea!

— Ah, și mi-s sătul și dă văicărelile stomacului!

— Domnilor. (Aceasta era vocea broscoiului; nimănui altcuiva nu i-ar fi trecut prin minte să-i numească pe Nac Mac Fulgeri „domni”.) Domnilor, e timpul să vă concentrați. Căruța poștei va fi aici curând! *Nu* trebuie s-o ratați!

— Avem nevoie dă mai mult exercițiu, broscoiule! Mergem ca un ins fără oase și bolnav rău dă trap! zise o voce de puțin mai de sus decât celelalte.

— Cel puțin, *mergeți*. Asta-i de-ajuns. Vă doresc succes,

domnilor.

Se auzi un strigăt din capătul celălalt al mărăcinișului, unde o strajă supraveghea drumul.

— Căruța coboară dealu'!

— OK, băieți! strigă Fură Peoricine. Broscoiule, tu să ai grijă dă Jeannie, auzi? O zău aibă nevoie d-un băiat dă gândește, pă care să să poată bizui cât nu-s io p-aci! Gata, puşlamalelor! Fapte sau moarte! Știți ce să faceți! Voi, băieții dă pă frânghii, trageți-ne sus, acu'! Tufele se cutremurară. Bine! Șolduri, zunteți gata?

— Deah, Fură!

— Genunchi? Genunchi? Am spus *genunchi?*

— Deah, Fură, da'...

— Tălpi?

— Deah, Fură!

Tufele se cutremurară din nou.

— Bine! Țineți minte: stâng, drept, stâng, drept! Șolduri, genunchi, tălpi, pe pământ! Și pasu' săltat, tălpi! Sunteți gata? Toți împreună, băieți... mers!

A fost o mare surpriză pentru domnul Prindecrabi, căruțașul. Se uita nedefinit în zare, la nimic, gândindu-se doar că vrea să se ducă acasă, când *ceva* a ieșit din tufișuri în drum. Părea un om sau, mai degrabă, aducea mai mult a om decât a orice altceva. Dar părea să fie beteag de genunchi, fiindcă mergea de parcă-i avea legați.

Cu toate acestea, căruțașul nu pierdu prea mult timp gândindu-se la asta, fiindcă strâns într-o mână înmănușată, care făcea semne nimănui prin aer, lucea niște aur.

Asta *numaidecât* îl identifică pe străin, cel puțin în ochii simpli ai căruțașului. El nu era, cum ar fi părut la prima vedere, vreun bătrân vagabond care să fie lăsat la marginea drumului, ci evident un gentleman scăpătat, și era practic *datoria* căruțașului să-l ajute. Trase de hățuri, încetinind și oprind calul.

Străinul nu avea ceea ce s-ar fi putut numi chip. Nu se vedea mai nimic între borurile mari și pleoștite ale pălăriei și gulerul ridicat al hainei, în afară de o barbă stufoasă. Dar de undeva de sub barba aceea, o voce spuse:

— ... *Tacitacitaci... tăceți toți când vorbesc eu...* Ahum. Bună ziua la dumneata, prietene căruțaș, bătrânul meu prieten! Dacă ne vei lua – mă vei lua-n căruță până acolo unde mergi tu, noi – eu o să-ți dau această frumoasă și lucitoare monedă dă aur!

Trupul lui se clătină aplecându-se și întinse mâna în fața

domnului Prindecrabi.

Era o ditamai moneda. Și era fără îndoială aur. Venea din comoara regelui de demult mort, care era îngropat în cea mai mare parte a tumulului Fulgerilor. Destul de ciudat, dar Fulgerii nu erau prea interesați de aur odată ce-l furaseră, pentru că nu se putea bea și era destul de greu să-l mănânci. În tumul, cel mai adesea foloseau vechile monede și tipsii ca să reflecte flacăra lumânărilor și să lumineze bine locul. Nu le venea prea greu să renunțe la vreo câteva.

Căruțașul se holbă la ea. Era mai mult decât văzuse el vreodată, în toată viața lui.

— Dacă... *sir...* ați binevoi să... suiți în spatele căruței, *sir,* zise el, luând moneda cu grijă.

— Ah, așa te vreau, atunci, zise misteriosul bărbos, după o pauză. Numai o clipă, asta trebuie nițeluș organizată... OK, voi, mâini, apucați de marginile căruței, și voi, picior din stânga, trebuie cumva să vă aplecați... ah, *crivens!* Trebuie să vă îndoiți! Îndoiți-vă! Hai, faceți-o cum trebuie! Fața bărboasă se întoarse către căruțaș. Cer iertare pentru asta, zise. Vorbesc cu genunchii mei, dar ei nu mă ascultă.

— Așa? zise căruțașul, pierit. Și eu am necazuri cu genunchii, când e vreme urâtă. Face bine grăsimea de gâscă.

— Ah, ei bine, genunchii ăștia or să încaseze mai mult d-o grăsime, când m-oi coborî eu pân' la ei și-o zăi scot afar'! mârâi bărbosul.

Căruțașul auzi diverse bufnituri și mormăieli în spatele lui, când omul se opinti să se urce pe la coada căruței.

— OK, hai să mergem, zise o voce. N-avem toată ziua la dispoziție. Iar voi, genunchi, sunteți mâncați! *Crivens,* merg de parcă m-aș izbi numa' dă pietre! Urcați-vă-n burtă și trimiteți jos doi oameni genunchi dă nădejde!

Căruțașul mușcă moneda gânditor, în timp ce-și mâna calul la pas. Era de aur atât de pur că-i lăsă urme pe dinți. Asta însemna că pasagerul era foarte, foarte bogat. Și-asta deveni foarte important, în acest moment.

— N-ai putea să mergi nițeluș mai repejor, om bun, om bun? zise vocea din spatele lui, după puțin timp.

— Ah, păi, *sir,* zise căruțașul, vezi cutiile și lăzile alea? Am o încărcătură de ouă, iar merele alea nu trebuie bătute, *sir,* și-apoi mai sunt și urcioarele alea cu...

Se auziră câteva bufnituri și pârâituri în spatele lui, inclusiv un

fleoșc când cutia mare cu ouă se izbi de pământ.

— Acuma poți să mergi mai repede, nu? zise vocea.

— Hei, aia era a mea..., începu domnul Prindecrabi.

— Mai am una dân monezile alea mari dă aur pentru tine!

Și un braț greu și urât mirositor ateriză pe umărul căruțașului. Legănându-se la capătul mănușii acestuia, era, într-adevăr, o altă monedă. Prețuia de zece ori cât toată încărcătura lui.

— Oh, păi..., zise căruțașul, luând cu grijă moneda. Se mai întâmplă și accidente, nu-i așa, *sir?*

— Așa-i, mai ales dacă mie nu mi se pare că mergem destul dă repede, zise vocea din spatele lui. Noi – adică eu mă grăbesc rău s-ajung la munții dă colo, știi!

— Dar eu nu sunt diligență, *sir,* zise căruțașul cu reproș, în timp ce-și îmboldea calul la trap.

— Diligență, ai? Asta ce mai e?

— Asta-i ce trebuie să prinzi ca să te ducă sus, în munți, *sir.* Poți să iei una din Douăcămăși, *sir.* Eu niciodată nu merg mai departe de Douăcămăși, *sir.* Dar n-o să poți să iei diligența azi, *sir.*

— Dă ce nu?

— Trebuie să opresc în celelalte sate, *sir,* și drumul e lung, iar miercurea ea trece mai devreme, *sir,* și căruța asta nu poate merge mai repede de-atâta, *sir,* și...

— Dacă noi – adică eu nu prind diligența azi, o să-ți dau bătaia vieții tale, mârâi pasagerul. Dar dacă *prind* diligența aia azi, o să-ți dau cinci monede dă aur.

Domnul Prindecrabi trase o dată adânc aer în piept și chiui:

— *Di! Diii! Henry!*

Una peste alta, lui Tiffany i se părea că mare parte din ocupația vrăjitoarelor *era* foarte asemănătoare cu munca. Munca plicticoasă. Miss Poloboc nici măcar nu-și folosea prea mult mătura cu coadă.

Era cam deprimant. Era cam... ei da, cam măi-măi. Firește, asta era mai bine decât să fie vai-vai, dar un pic mai multă... emoție n-ar fi stricat. Tiffany n-ar fi vrut să creadă cineva că ea se aștepta să se aleagă cu o baghetă magică în Prima Zi, dar, ei bine, din felul în care Miss Poloboc vorbea despre magie, întreaga *noimă* a vrăjitoriei stătea în a nu o folosi deloc.

Țineți cont că Tiffany credea că ea avea să fie descurajant de bună la a nu o folosi vreodată. Făcutul celei mai simple vrăji era partea mai grea.

Miss Poloboc îi arătase cu răbdare cum să împletească o mreajă, care putea fi făcută mai mult sau mai puțin din orice ți se părea potrivit în momentul respectiv, cu condiția să conțină și ceva viu, ca un scarabeu sau un ou proaspăt.

Tiffany nu izbuti să deprindă nici măcar asta. Era... supărător. N-avea ea pălăria virtuală? N-avea ea Vederea Dintâi și Gândul de-al Doilea? Miss Tick și Miss Poloboc puteau împleti o mreajă în câteva secunde, dar Tiffany nu obținea decât o încurcătură de ațe, năclăită de oul spart. Mereu și mereu.

— Știu c-o fac corect, dar se tot întoarce pe dos! se plângea Tiffany. Ce-aș putea face?

— Am putea face o omletă? sugeră Miss Poloboc, înveselită.

— Oh, te rog, Miss Poloboc! se milogi Tiffany.

Miss Poloboc o bătu ușurel pe spinare.

— Se întâmplă. Poate că te străduiești prea tare. Într-o bună zi, o să-ți iasă. Puterea vine, știi. Trebuie doar să te așezi în calea ei...

— N-ai putea să-mi faci dumneata una pe care s-o pot folosi o vreme, ca să mă învăț cu ea?

— Mă tem că nu, zise Miss Poloboc. O mreajă e un lucru foarte înșelător. Nu poți nici măcar să duci una de colo-colo, poate cel mult ca ornament. Trebuie s-o faci singură, la momentul și-n locul cuvenit, chiar acolo și chiar atunci când vrei s-o folosești.

— De ce? întrebă Tiffany.

— Ca să prinzi momentul, zise cealaltă parte a lui Miss Poloboc, intrând pe ușă. Felul în care faci nodurile, felul în care se petrec sforile...

— ... prospețimea oului, probabil, și umezeala din aer..., zise prima Miss Poloboc.

— ... încordarea bețișoarelor și genul de obiecte pe care se întâmplă se le ai în buzunar în acel moment...

— ... până și modul în care bate vântul, concluziona prima Miss Poloboc. Toate amănuntele acestea alcătuiesc un soi de... tablou al lui aici-și- acum, când le manevrezi corect. Și nu pot să-ți spun nici cum să le miști, pentru că nu știu.

— Dar tu le *miști,* totuși, zise Tiffany, nemaiînțelegând nimic. Te-am văzut eu...

— Le mișc, dar nu știu *cum* fac asta, zise Miss Poloboc, luând de jos două bețișoare și un căpătâi de sfoară.

Miss Poloboc se așeză la masă în fața lui Miss Poloboc și toate cele patru mâini începură să asambleze o mreajă.

— Asta-mi aduce aminte de mine, când eram la circ, zise ea. Tocmai...

— ... mă plimbam puţin pe afară cu Marco şi Falco, Fraţii Pastrami Zburători, continuă cealaltă parte a lui Miss Poloboc. Ei făceau...

— ... câte un triplusalt la cincizeci de picioare înălţime, fără plasă de siguranţă dedesubt. Ce mai băieţi erau! Semănau ca două...

— ... picături de apă, iar Marco îl putea prinde pe Falco şi legat la ochi. Da, pentru un moment, m-am întrebat dacă nu erau şi ei exact ca mine...

Se opri, se înroşi puţin la ambele feţe şi tuşi.

— Oricum, reluă ea, într-o zi i-am întrebat cum de reuşeau să stea pe sârmă la aşa o înălţime, iar Falco a zis „Niciodată să nu-l întrebi pe cel care merge pe-o sârmă cum îşi ţine echilibrul. Dacă se opreşte să se gândească la asta, cade." Deşi în realitate...

— ... a zis ceva de genul: „Nicio'ată s'nu-l 'ntre-bi p'ăl de me'ge p-o sâ'mă...", pentru că băieţii pretindeau că erau din Brindisi, vezi tu, fiindcă asta suna a străin şi făcea impresie, iar ei se gândiseră că nimeni n-ar vrea să se uite la nişte acrobaţi care s-ar numi Fraţii Zburători Sidney şi Frank Rotaru. De altfel, un sfat bun, indiferent cine li-l dăduse.

Mâinile lucrau. Acum nu mai era o singură Miss Poloboc, puţin agitată, ci întreaga Miss Poloboc, cu toate cele douăzeci de degete lucrând împreună.

— Bineînţeles, zise ea, îţi prinde bine să ai obiectele potrivite în buzunar. Eu întotdeauna port la mine câţiva ţechini...

— ... pentru amintirile frumoase pe care mi le trezesc, zise Miss Poloboc din cealaltă parte a mesei, roşindu-se din nou.

Ridică mreaja. Se vedeau prinse în ea ţechini, şi un ou proaspăt într-un mic săculeţ făcut din aţe, şi un os de pui şi multe alte lucruri atârnând cuminţi sau rotindu-se la capăt de aţă.

Fiecare întrupare a lui Miss Poloboc îşi vârî ambele mâini între fire şi trase...

Aţele luară o formă. Oare ţechinii săriseră de pe o aţă pe alta? Aşa păruse. Oare osul de pui trecuse *prin* ou? Aşa păruse.

Miss Poloboc se uită înăuntru.

Zise:

— Vine ceva...

Diligenţa ieşi din Douăcămăşi numai pe jumătate ocupată şi era

deja departe de câmpuri când unul dintre pasagerii de pe acoperiș îl bătu pe surugiu pe umăr.

— Scuză-mă, știi că încearcă să ne prindă din urmă cineva? întrebă el.

— Mata să fii sănătos, domnule, zise surugiul, pentru că nădăjduia un bacșiș bun la capătul cursei, nu există nimic să ne poată prinde din urmă *pe noi!*

Atunci auzi urletul din depărtare devenind mai puternic.

— Ăăă, cred că-i chitit, zise pasagerul când căruța poștei îi ajunse din urmă.

— Oprește! Oprește, fie-ți milă, oprește! țipă căruțașul, în timp ce trecea ca vântul pe lângă ei.

Dar nimic nu-l mai putea opri pe Henry. Petrecuse ani de zile trăgând căruța prin toate satele, foarte încet, și întotdeauna avusese convingerea, în capul ăla mare de cal al lui, că el fusese scos din joc definitiv pentru lucrurile mai rapide. Trudise mai departe, fiind mereu întrecut de diligențe, de căruțe și de câini cu trei picioare, dar acum era momentul de grație al vieții lui.

De altfel, căruța era mult mai ușoară decât de obicei și drumul cobora în pantă lină aici. Tot ce trebuia să facă într-adevăr, era să galopeze destul de repede cât să rămână în fața ei. Și, în cele din urmă, chiar depăși diligența. El, Henry!

Se opri numai pentru că surugiul diligenței se oprise primul. De altfel, sângele pulsa prin toate venele lui Henry acum și existau vreo două iepe în atelajul diligenței pe care simți că i-ar fi plăcut într-adevăr să le cunoască mai bine – să afle care era ziua lor liberă, ce fel de fân le plăcea, treburi dintr-astea.

Căruțașul, alb la față, se dădu jos cu grijă și se întinse pe pământ, îmbrățișând zdravăn țărâna.

Singurul lui pasager, care i se păru surugiului că arată ca un fel de sperietoare de ciori, coborî șovăielnic prin spatele căruței și se apropie împleticindu-se de diligență.

— Îmi pare rău, nu mai avem locuri, minți surugiul.

Diligența nu era plină, dar cu siguranță nu avea vreun loc pentru cineva care arăta în halul acela.

— Ah, și io, care voiam zăă plătezc cu aur, zise arătarea. Aur ca ăsta d'aci, adăugă ea, fluturând o mănușă zdrențuită prin aer.

Deodată există spațiu din belșug pentru excentricul milionar. În câteva secunde, era instalat înăuntru și, spre marea supărare a lui Henry, diligența porni din nou la drum.

Printre copaci, o mătură cu coadă venea spre căsuța lui Miss Poloboc. O vrăjitoare tânără – sau, cel puțin, cineva îmbrăcată ca o vrăjitoare: niciodată nu-i bine să te pripești să tragi concluzii – călărea pe ea.

Nu zbura foarte bine. Se smucea din când în când și era limpede că fata nu se pricepea deloc să ia curbele, pentru că uneori se oprea, se dădea jos și îndrepta bățul în noua direcție cu mâna. Când ajunse la poarta grădinii, se dădu din nou jos în mare grabă și priponi bățul de ea cu o sfoară.

— Bravo, Suspicia! zise Miss Poloboc, aplaudând cu toate cele patru palme. Ai început chiar să te pricepi!

— Hm, mulțumesc, Miss Poloboc, zise fata, făcând o plecăciune. Rămase aplecată și zise: Ăă, vai de mine...

Jumătate din Miss Poloboc făcu un pas înainte.

— Oh, cred că am văzut care-i problema, zise ea, aruncând o privire în jos. Amuleta ta cu micile bufnițe pe ea s-a încurcat în lănțișorul tău cu lilieci de argint și amândouă s-au agățat de un nasture. Rămâi așa puțin, bine?

— Hm, am venit să întreb dacă noua ta ucenică n-ar vrea să vină la sabat, diseară, zise Suspicia cea aplecată, cu vocea puțin înfundată.

Tiffany nu se putu împiedica să nu observe că Suspicia avea bijuterii peste tot; mai târziu, avea să afle că era greu să stai pe lângă Suspicia un timp, chiar foarte scurt, fără să fii nevoit să-i desfaci vreo brățară de lănțugul de la gât sau, într-un rând, un inel de o brățară de la gleznă (nimeni n-a descoperit vreodată cum se întâmplase). Suspicia nu putea rezista bijuteriilor oculte. Cele mai multe dintre ele aveau rolul s-o apere de diverse lucruri, dar nu găsise nimic s-o apere de a părea puțin prostuță.

Era bondoacă și grăsună, mereu roșie la față și ușor îngrijorată.

— Sabat? O, adică una dintre întâlnirile noastre, explică Miss Poloboc. Ar fi drăguț, nu-i așa, Tiffany?

— Da? zise Tiffany, încă nehotărâtă.

— Câteva dintre fetele noastre se întâlnesc în pădure, după ce se înserează, zise Miss Poloboc. Din nu știu ce motive, obiceiul este din nou la modă. Pică foarte bine, bineînțeles.

Zisese aceste cuvinte de parcă n-ar fi fost tocmai sigură. Apoi adăugă:

— Suspicia lucrează pentru Mam'mare Scufie-neagră, dincolo, în Fără Ocoliș. Mam'mare specializează în animale. O femeie foarte

pricepută cu bolile porcilor. Vreau să spun, cu porcii care s-au îmbolnăvit, nu că *ar avea* ea bolile porcilor. Ar fi drăguț pentru tine să ai prietene pe-aici. De ce nu te duci? Acolo, totul e permis.

Suspicia se îndreptă de spate și-i aruncă lui Tiffany un zâmbet îngrijorat.

— Hm, Suspicia Novice, zise ea, întinzând mâna.

— Tiffany Suferind, zise Tiffany, strângându-i-o cu prudență, ca zgomotul tuturor pandantivelor și al brățărilor ciocnindu-se unele de altele să nu asurzească pe toată lumea.

— Hm, poți să vii cu mine, călare pe mătura mea, dacă vrei, zise Suspicia.

— Mai bine nu, zise Tiffany.

Suspicia păru ușurată, dar zise:

— Hm, vrei să te îmbraci?

Tiffany se uită în jos, la rochia ei verde.

— Sunt îmbrăcată.

— Hm, n-ai nicio piatră prețioasă, mărgele, amulete sau altceva?

— Nu, îmi pare rău, zise Tiffany.

— Hm, dar cel puțin ai o mreajă, desigur, nu?

— Hm, nu pot încă să le fac, zise Tiffany.

Nu voise să spună și „hm”-ul, dar lângă Suspicia te molipseai.

— Hm... o rochie neagră, măcar?

— Nu prea mă dau în vânt după negru. Prefer albastru sau verde, zise Tiffany. Hm...

— Hm. Bine, tu de-abia ai început, zise Suspicia generoasă. Eu sunt breslașă de trei ani.

Tiffany se uită disperată la cea mai apropiată jumătate a lui Miss Poloboc.

— În breaslă, o ajută Miss Poloboc. În breasla vrăjitoarelor.

— Oh.

Tiffany știa că fusese foarte neprietenoasă, iar Suspicia, cu fața ei trandafirie, era limpede o persoană simpatică, dar se simțea intimidată în fața ei și nu-și putea da seama de ce. Era o prostie, știa. I-ar fi prins bine o prietenă. Miss Poloboc era destul de drăguță, și izbutise să se împace și cu Oswald, dar ar fi fost bine să aibă pe cineva de vârsta ei cu care să vorbească.

— Ei bine, mi-ar plăcea foarte mult să vin, zise ea. Știu că o să am multe de învățat.

Pasagerii din diligență plătiseră bani grei ca să stea înăuntru, pe

băncile comode și la adăpost de vânt și de praf, prin urmare era ciudat că atât de mulți coborâră la următoarea oprire și se suiră pe acoperiș.

Cei câțiva care nu voiseră să călătorească acolo, sus, sau care nu reușiseră să se urce, stăteau îngrămădiți unul într-altul pe bancheta de vizavi, privind la noul călător ca un grup de iepuri la o vulpe și încercând să nici nu respire.

Problema nu era că putea a dihor. Ei da, *era* și asta o problemă, dar în comparație cu *marea* problemă, aproape că nu mai conta. Vorbea singur. Adică, bucăți din el vorbeau cu alte bucăți din el. *Toate deodată.*

— Ah, e d-a dreptu' o latrină, acilea, jos. Vă zic io! Zunt zigur că-i rându' meu să fiu sus, în cap!

— Ha, cel puțin voi, ăilalți, o duceți toți bine mersi în burtă, pă când noi dân picioare tre' să facem toată munca!

La care mâna dreaptă spuse:

— Picioare? Habar n-aveți ce-nseamnă cuvântul „muncă"! Ar trebui să-ncercați să vă îndesați într-o mănușă! Ah, s-o ia naiba dă treabă ca asta! O să-mi dezmorțesc picioarele!

Amuțiți de spaimă, ceilalți pasageri văzură una dintre mâinile înmănușate ale omului căzând și mergând printre banchete.

— Deah, păi, nu-i ca-n sânu' lu' Avram nici aci-n pantalonii ăștia. O să las mintenaș să intre niște aer curat!

— Wullie Flaimuc, să nu-ndrăznești să faci una ca asta...

Pasagerii, strângându-se și mai tare unii într-alții, priveau pantalonii cu fascinația groazei. Se văzu o mișcare, se auziră câteva înjurături înăbușite într-un loc în care nimic n-ar fi trebuit să se înăbușe, apoi vreo câțiva nasturi săriră și un omuleț albastru cu păr roșu își iți capul afară, clipind des la lumină.

Îngheță când văzu oamenii.

Se holbă la ei.

Ei se holbară la el.

Apoi fața i se lăbărță într-un zâmbet de nebun.

— Vă e bine, oameni buni? zise el, disperat. Asta-i grooozav! Nu vă faceți griji pentru mine, io sunt una dân huiluziile-alea dă mai sus dă sâmțuri, știți?

Dispăru înapoi în pantaloni și-l auziră șoptind:

— Cred că i-am prostit, no problemo!

Câteva minute mai târziu, diligența opri să schimbe caii. Când porni din nou la drum, nu mai avea pasageri înăuntru. Coborâseră și ceruseră să le fie date jos și bagajele. Nu, mulțumesc, nu voiau să

continue călătoria. O să ia diligența de mâine, mulțumesc. Nu, nu era nicio problemă să aștepte acolo, în acel încântător de mic, ăăă, oraș, Curbă Periculoasă. Mulțumesc. La revedere.

Diligența își văzu de drum, cumva mai ușoară și mai rapidă. Nu se mai opri, în noaptea aceea. Deși ar fi trebuit, dar pasagerii de pe acoperiș încă își mai mâncau cina în ultimul han întâlnit, când o auziră cum pleacă fără ei. Probabil că motivul avea vreo legătură cu grămada de monede sunătoare aflată acum în buzunarul surugiului.

Capitolul 5
Circul

Tiffany mergea prin pădure, în timp ce Suspicia zbura nesigur pe lângă ea, într-o serie de linii frânte. Tiffany află că Suspicia *era* drăguță, avea trei frați, voia să fie moașă pentru oameni și deopotrivă pentru porci, când se va face mare, și îi era frică de ace. De asemenea, află că Suspiciei nu-i plăcea să nu fie vreodată de acord cu *ceva,* indiferent cu ce.

Astfel, frânturile de conversație se derulară cam așa:

Tiffany zise:

— Eu locuiesc în Creta.

Iar Suspicia zise:

— Oh, unde se cresc toate oile alea? Mie nu-mi plac prea mult oile, sunt un fel de... boccele.

Tiffany spuse:

— De fapt, noi suntem chiar foarte mândri de oile noastre.

Și apoi puteai să stai deoparte, cât timp Suspicia își întorcea părerile precum cineva care ar fi încercat să întoarcă o căruță invers într-un spațiu foarte strâmt:

— Oh, n-am vrut să spun că *nu le pot suferi.* Bănuiesc că unele oi sunt OK. Va trebui să *avem* și noi oi, evident. Sunt mai bune decât caprele, și mai lânoase. Vreau să spun, de fapt chiar îmi plac oile, sincer. Oile sunt drăguțe.

Suspicia pierdea multă vreme încercând să descopere ce gândeau ceilalți oameni, astfel încât să poată gândi și ea într-un fel. Ar fi fost cu neputință să discuți în contradictoriu cu ea. Tiffany abia se abținu să-i zică: „Cerul e verde", numai pentru a vedea cât i-ar fi trebuit Suspiciei până să fie de acord. Dar o plăcea. Nu puteai să n-o placi. Oferea o tovărășie odihnitoare. De altfel, cum era să nu simți simpatie pentru cineva care nu putea face o mătură cu coadă să ia curbele.

A fost o plimbare lungă prin pădure. Tiffany își dorise întotdeauna să meargă printr-o pădure așa de mare încât să nu poată zări lumina zilei de dincolo de frunzișul ei, dar acum, fiindcă locuia într-una de vreo două săptămâni, începuse s-o calce pe nervi. Aici pădurea era mai rară, cel puțin în jurul satelor, și nu era greu să mergi prin ea. A trebuit să învețe care erau arțarii și care mestecenii, și niciodată până atunci nu mai văzuse molizi și pini care să crească drepți pe costișe. Dar nu era fericită în compania copacilor. Îi lipseau

orizonturile, îi lipsea cerul. Totul aici era prea închis.

Suspicia turuia cu nervozitate. Mam'mare Scufieneagră scopea porcii, le dădea întăritoare vacilor și era vrăjitoarea-veterinar a ținutului. Suspiciei îi plăceau animalele, mai ales porcii, pentru că aveau râturi care fremătau tot timpul. Și lui Tiffany îi plăceau mult animalele, dar nimeni, în afară de alte animale, nu iubea animalele cât Suspicia.

— Așadar... cu ce ocazie, întâlnirea asta? întrebă Tiffany ca să schimbe subiectul.

— Hm? Oh, doar ca să păstrăm legăturile, răspunse Suspicia. Anagrama zice că e important să-ți faci cunoștințe.

— Atunci, Anagrama este șefa, nu-i așa? zise Tiffany.

— Hm, nu. Vrăjitoarele nu au șefe, zice Anagrama.

— Hmmm, zise Tiffany.

Ajunseră, în sfârșit, într-un luminiș din pădure, exact când apunea soarele. Se vedeau acolo rămășițele unei vechi colibe, acoperită acum, în mare parte, de rugi. Ai fi putut să n-o observi nicicum, dacă n-ai fi băgat de seamă un liliac cățărător și tufele de agrișe, devenite acum o pădure de spini. Cineva locuise aici cândva și avusese o grădină.

Acum, altcineva aprinsese un foc. Prost. Și descoperiseră că să stai pe burtă ca să sufli într-un foc, pentru că nu-l începuseși cu destulă hârtie și rămurele uscate, nu era o idee bună, căci astfel pălăria, pe care uitaseși să ți-o dai jos, îți intra în vălmășagul de fum și apoi, pentru că ea era uscată, îți lua foc.

O tânără vrăjitoare bătea acum disperată cu mâinile în pălăria ei care ardea, urmărită de mai multe spectatoare interesate.

O alta, șezând pe un buștean, zise:

— Dimity Zarvă, ăsta este literal cel mai stupid lucru pe care l-a făcut cineva oriunde în lumea asta mare vreodată.

Avea o voce tăioasă, deloc plăcută, de soiul aceleia pe care cei mai mulți oameni o folosesc când vor să fie sarcastici.

— Îmi pare rău, Anagrama! zise Miss Zarvă, scoțându-și pălăria și călcând apăsat pe vârful ei.

— Vreau sa spun, numai uită-te la tine, vrei? Chiar dezamăgești pe toată lumea.

— Îmi pare rău, Anagrama!

— Hm, zise Suspicia.

Toată lumea se întoarse să privească la noile tovarășe sosite.

— Ai *întârziat,* Suspicia Novice! se răsti Anagrama. Și ea cine e?

— Hm, *tu* mi-ai cerut să trec pe la Miss Poloboc ca s-o aduc și pe noua ei fată, Anagrama, zise Suspicia, de parcă ar fi fost prinsă cu șoalda.

Anagrama se ridică în picioare. Era pe puțin cu un cap mai înaltă ca Tiffany și avea o față care părea să fi fost adunată în spatele nasului ei, pe care îl ținea ușor ridicat în vânt. Să fii privit de Anagrama însemna să știi că deja îi răpiseși prea mult din prețiosul ei timp.

— Și aceasta e ea?

— Hm, da, Anagrama.

— Vino să ne uităm puțin la tine, fata cea nouă.

Tiffany ieși în față. Era uluitor. Chiar nu voise s-o facă. Dar Anagrama avea genul acela de voce căreia i te supui.

— Cum te cheamă?

— Tiffany Suferind, zise Tiffany, și se pomeni spunându-și numele de parcă ar fi cerut voie să-l poarte.

— Tiffany? ăsta-i un nume caraghios, zise fata înaltă. Numele *meu* e Anagrama Șoimar.

— Hm, Anagrama lucrează pentru..., începu Suspicia.

— Lucrează *cu,* o întrerupse Anagrama tăios, încă măsurând-o pe Tiffany din cap până-n picioare.

— Hm, îmi pare rău, Anagrama lucrează *cu* doamna Urechelniță, zise Suspicia. Dar ea...

— Intenționez să plec, la anul, zise Anagrama. Aparent, mă descurc *extrem* de bine. Așadar, tu ești fata care i s-a alăturat lui Miss Poloboc, da? E-o ciudată, știi. Ultimele trei fete i-au plecat, toate, foarte repede. Au zis că era mult prea straniu să încerci să ții minte care dintre ele era vrăjitoare.

— Care vrăjitoare-i care[19], zise una dintre fete, amuzată.

— Oricine poate face calamburul ăsta, Lucy Convocare, zise Anagrama, fără să se întoarcă. Nu-i amuzant și nu-i inteligent.

Își concentră din nou atenția asupra lui Tiffany, care simți că era examinată la fel de critic și complet cum ar fi cercetat Buni Suferind o oaie pe care s-ar fi gândit s-o cumpere. Se întrebă dacă Anagrama o să încerce să-i deschidă și gura, ca să se asigure că avea toți dinții.

— Se spune că nu poți să crești vrăjitoare bune pe cretă, zise Anagrama.

Toate celelalte fete priveau de la Anagrama la Tiffany, care gândea: Ha! vasăzică, vrăjitoarele n-au șefe, nu-i așa? Dar nu era dispusă să-și facă dușmani.

— Poate că se spune, zise ea, liniștit.

Dar nu asta voia Anagrama să audă.

— Nici măcar nu te-ai îmbrăcat pentru ocazie, zise Anagrama.

— Îmi cer iertare, zise Tiffany.

— Hm, Anagrama zice că dacă vrei ca oamenii să te trateze ca pe-o vrăjitoare, ar trebui să arăţi ca una, zise Suspicia.

— Hmm, zise Anagrama, uitându-se la Tiffany de parcă aceasta ar fi picat deja, de la cel mai simplu test. Apoi dădu din cap. Ei bine, toate trebuie să începem de undeva. Se dădu un pas înapoi. Doamnelor, aceasta este Tiffany. Tiffany, ai cunoscut-o pe Suspicia. Se izbește de copaci. Dimity Zarvă este cea căreia îi iese fum din pălărie, de arată ca un horn. Aceea e Gertrude Epuizant, aceea e teribil de amuzanta Lucy Convocare, aceea e Harrieta Deziluzie, care se pare că nu poate face nimic în privința strabismului ei, și apoi aceea e Lulu Dragă, care se pare că nu poate face nimic în privința numelui ei. Poți să rămâi și tu, în seara asta... Tiffany parcă, nu? Îmi pare rău pentru tine că ai fost luată de Miss Poloboc. E mai degrabă tristă. Complet amatoare. Nu și-a găsit încă vreun rost. Doar se agită de colo-colo și speră. Ei, bine, e prea târziu acum. Gertrude, Anunță-n Cele Patru Colțuri ale Lumii și Deschide Cercul, te rog.

— Ăăă..., zise Gertrude, nervoasă.

Era uimitor câtă lume în jurul Anagramei devenea nervoasă.

— Chiar trebuie să fac eu totul pe-aici? zise Anagrama. *Încearcă* să-ți amintești, te rog! Cred c-am mai făcut asta *literal* de un milion de ori.

— N-am mai auzit niciodată de cele patru colțuri ale lumii, zise Tiffany.

— Zău? Iată o surpriză, zise Anagrama. Păi, ele sunt direcțiile puterii, Tiffany, iar eu te-aș *sfătui* și pe tine să faci ceva în privința numelui ăstuia, te rog.

— Dar lumea e rotundă, ca o farfurie, zise Tiffany.

— Hm, trebuie să ți le imaginezi, șopti Suspicia.

Tiffany își încreți fruntea.

— De ce? zise ea.

Anagrama își dădu ochii peste cap.

— Pentru că așa se fac lucrurile corect.

— Oh.

— *Cu siguranță* ai făcut *niște* vrăji, nu-i așa? întrebă Anagrama.

Tiffany se zăpăcise puțin. Nu era obișnuită cu persoane ca Anagrama.

— Da, zise ea.

Toate celelalte fete se uitau lung la ea, iar Tiffany nu se putu abține să nu se gândească la oi. Când câinii atacă o oaie, celelalte oi fug până la o distanță sigură și-apoi se întorc și se uită. Nu se coalizează împotriva câinelui. Sunt doar fericite că nu sunt ele în locul aceleia.

— La ce te pricepi tu cel mai bine, atunci? șuieră Anagrama.

Tiffany, cu mintea încă la oi, vorbi fără să se gândească:

— Urda grasă, zise ea. E o brânză de oaie. E chiar greu de făcut...

Se uită în jur la cercul de chipuri împietrite și simți stânjeneala crescând în ea ca pelteaua fierbinte.

— Hm, Anagrama se referea la ce magie poți face tu cel mai bine, zise Suspicia cu bunăvoință.

— Cu toate că și urda grasă e bună, zise Anagrama cu un mic zâmbet crud.

Una sau două fete scoaseră acel scurt fornăit care însemna că încercau să nu râdă tare, dar nu le deranja să arate deschis că încercau.

Tiffany se uită în jos, la ghetele ei.

— Nu știu, bolborosi ea, dar am reușit s-o dau afară pe Regina Spiridușilor din ținutul meu.

— Zău? zise Anagrama. Regina Spiridușilor, ai? Cum ai făcut asta?

— Eu... nu știu sigur. Decât că m-am înfuriat pe ea.

Și îi era greu să-și amintească exact ce se petrecuse în noaptea aceea. Tiffany își amintea mânia, furibunda mânie, și cum lumea... se schimbase. Văzuse mai bine decât vede un șoim, auzise mai bine decât aude un câine, își simțise vremea sub picioarele ei, simțise dealurile încă în viață. Și își aminti că se gândise că nimeni nu putea face asta mult timp și să fie totuși om.

— Ei, da, ai ghetele potrivite ca să bați din picior, zise Anagrama. Se mai auziră câteva chicotituri pe jumătate înăbușite. O Regină a Spiridușilor, adăugă ea. Sunt sigură c-ai gonit-o. Mda, e de folos să visezi.

— Eu nu spun minciuni, bodogăni Tiffany, dar nimeni n-o mai ascultă.

Încruntată și înciudată, privi fetele Deschizând Colțurile și Anunțând Cercul, cel puțin dacă nu înțelesese ea pe dos. Asta continuă o vreme. Ar fi mers mai bine dacă ar fi știut toate exact ce să facă, dar era probabil greu să mai *știi* ce să faci când era Anagrama pe-aproape, când ea tot corecta pe toată lumea. Stătea cu o carte mare,

deschisă, în braţe.

— ... acuma tu, Gertrude, ia-o contra acelor ceasornicului, *nu, în cealaltă parte, cred că ţi-am mai spus literal de o mie de ori,* şi Lulu – unde-i Lulu? Păi, tu n-ar trebui să fii acolo! Adu potirul de împărtăşanie – nu ăla, nu, cel fără urechi... da. Harrieta, ţine Bagheta Aerului un pic mai sus, vreau să zic, trebuie să *fie* în aer, înţelegi ce spun? Şi pentru numele lui Dumnezeu, Suspicia, *te rog* să încerci să pari mai sigură pe tine, vrei? Bănuiesc că asta nu-ţi stă în fire, dar ai putea măcar să arăţi că faci un efort. Apropo, m-am tot ţinut să-ţi spun, nicio invocaţie scrisă vreodată nu începe cu „hm", cel puţin dacă nu mă înşel eu foarte tare. Harrieta, ăia e Căldarea Mării la tine? *Seamănă* aia vreo clipă cu o Căldare a Mării? Eu nu prea cred, tu crezi? *Ce-a fost zgomotul ăsta?*

Fetele îşi plecară privirile. Apoi, cineva murmură:

— Zarvă a călcat pe Cerculeţul Infinitului, Anagrama.

— Doar nu pe cel bătut cu perle adevărate? zise Anagrama, cu glas scăzut, abia ţinut în frâu.

— Hm, da, zise Suspicia. Dar sunt sigură că-i pare foarte rău. Hm... să fac câte o cană de ceai?

Cartea se închise cu o bufnitură.

— Care e problema? zise Anagrama, vorbind către lume, în general. Care. E. *Problema?* Vreţi să vă petreceţi câte zile oţi mai avea de trăit ca vrăjitoarele satelor, vindecând buboaie şi negi pentru o cană de ceai şi-un pesmet? Ei? Asta vreţi?

Se produse un freamăt în grupul vrăjitoarelor şi se auzi un murmur general:

— Nu, Anagrama.

— Aţi *citit* toate cartea doamnei Urechelniţă, nu-i aşa? întrebă ea. S-aud, aţi citit-o?

Suspicia ridică nervoasă mâna.

— Hm..., începu ea.

— Suspicia, ţi-am spus literal de un milion de ori să nu mai începi. Fiecare. Propoziţie. Cu „Hm" – este?

— Hm..., zise Suspicia, tremurând nervos.

— Dar vorbeşte direct, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai şovăi de fiecare dată!

— Hm...

— Suspicia!

— Hm...

— Zău, ai fi putut face un *efort.* Serios, nu ştiu ce se întâmplă cu

voi, toate!

Eu da, gândi Tiffany. Ești ca un câine care sperie oile în permanență. Nu le dai timp să ți se supună și nu le lași să știe când au făcut ce trebuia. Tu doar continui să latri.

Suspicia căzu într-o tăcere de om cu limba tăiată. Anagrama puse cartea pe butuc.

— Ei bine, am ratat *complet* momentul, zise ea. Putem foarte bine să bem cana aia de ceai, Suspicia. Dar grăbește-te.

Suspicia, uşurată, înşfăcă ibricul. Asistența se mai relaxă puțin.

Tiffany se uită pe coperta cărții. Citi:

Înalta MagiE
de Letiția Urechelniță, Vrăjitoare

— Magie cu E mare? zise ea, cu voce tare. *Magieee?*

— Intenționat, zise Anagrama rece. Doamna Urechelniță spune că dacă vrem să facem vreun progres trebuie să distingem înalta MagiE de magia de zi cu zi.

— Magia *de zi cu zi?* se miră Tiffany.

— Exact. Niciuna dintre bolboroselile acelea de după garduri nu-i de *noi*. Cercuri sacre adevărate, vrăji scrise pe hârtie. O ierarhie autentică, nu toată lumea alergând prin jur și făcând cum îi tună. Baghete magice veritabile, nu reteveie din bețe găunoase. Profesionalism, cu respect. Absolut niciun neg. Asta-i singura cale de a înainta.

— Păi, eu cred..., începu Tiffany.

— Nu mă interesează deloc ce crezi tu, pentru că tu nu știi încă destul, zise Anagrama tăios. Se întoarse spre grup. Avem în sfârșit toate câte ceva pentru Procese, anul ăsta? întrebă ea.

Se auzi un cor de murmure și se dădu din cap, în traducere „da".

— Dar tu, Suspicia? se interesă Anagrama.

— O să fac şmecheria cu porcul, Anagrama, zise Suspicia, firav.

— Bine. Ești aproape pricepută la asta, zise Anagrama și arătă cu degetul, în jurul cercului, de la o față la alta, dând din cap la răspunsurile lor, până când ajunse la Tiffany.

— Urdă de oaie? zise ea, stârnind amuzament înăbuşit.

— Ce sunt Procesele Vrăjitoarelor? întrebă Tiffany. Miss Tick a pomenit de ele, dar nu știu ce sunt.

Anagrama slobozi unul dintre oftaturile ei zgomotoase.

— Spune-i tu, Suspicia, zise ea. *Tu* ai adus-o, la urma urmelor.

Șovăind, cu o mulțime de „hm”-uri și ocheade spre Anagrama, Suspicia o lămuri despre Procesele Vrăjitoarelor. Hm, a fost odată un timp când vrăjitoarele de peste tot din munți se puteau întâlni, și hm vedea prietenele vechi și hm afla ultimele știri și bârfe. Și oamenii obișnuiți li se puteau alătura, și se ținea și un târg și hm spectacole ocazionale.

Era un adevărat hm mare eveniment. Iar, după-amiaza, toate vrăjitoarele care hm voiau, puteau să facă demonstrația vreunei vrăji sau hm să arate ceva la care lucraseră, ceea ce era foarte hm popular.

Pentru Tiffany asta suna ca întrecerile între câini ciobănești, fără câini sau oi. Anul acesta se țineau unele în Sheercliff, care era destul de aproape.

— Și era vreun premiu?

— Hm, oh, nu, zise Suspicia. Totul era făcut în spiritul distracției și al bunei prietenii... hm, ca între surori bune.

— Ha! făcu Anagrama. Nici măcar ea nu crede asta! Totul e stabilit dinainte, oricum. Toate o vor aplauda pe doamna Vremerea. Ea întotdeauna câștigă, indiferent ce-ar face. Nu face decât să încurce mințile oamenilor. Îi prostește ca să creadă că e bună. Dar n-ar rezista nici cinci minute în fața unui magician. Ăștia fac *adevărată* magie. Și în plus, se mai îmbracă și ca o sperietoare de ciori! Bătrânele ignorante ca ea țin vrăjitoria înțepenită în trecut, cum subliniază doamna Urechelniță în capitolul unu!

Vreo două fete o priviră cu îndoială. Suspicia se uită chiar peste umăr.

— Hm, lumea spune că face lucruri chiar uimitoare, Anagrama, zise ea. Și, hm, se spune că poate iscodi oamenii de la mai multe mile depărtare...

— Da, asta se spune, zise Anagrama. Și asta-i pentru că tuturor le e frică de ea! E-așa o fanfaroană! Asta-i tot ce face, se fandosește în fața oamenilor și le întunecă mințile! E vrăjitoria de modă *veche,* atâta tot. Doar la un pas distanță de cârâială pură, după părerea mea. Se zice că e pe jumătate țicnită, acum.

— Mie nu mi s-a părut țicnită.

— *Cine a zis asta?* se răsti Anagrama.

Toată lumea se uită la Tiffany, care-și dori să nu fi deschis gura. Dar acum nu mai avea ce face, trebuia să continue.

— Era doar puțin cam bătrână și severă, zise ea. Dar era chiar... politicoasă. Nu cârâia.

— Ai cunoscut-o?

— Da.

— Și *ea* a vorbit cu *tine,* nu-i așa? mârâi Anagrama. A fost înainte sau după ce i-ai dat un șut Reginei Spiridușilor?

— Imediat după, zise Tiffany, care nu era obișnuită cu genul acesta de întrebări. A venit călare pe o mătură cu coadă, adăugă ea. Spun adevărul *curat.*

— Bineînțeles că da, zise Anagrama, zâmbind fioros. Și ea te-a felicitat, bănuiesc.

— Nu chiar, zise Tiffany. A părut încântată, dar era greu să-ți dai seama.

Și apoi Tiffany spuse ceva cu adevărat foarte stupid. Mult timp după aceea, și la multă vreme după toate lucrurile care aveau să se întâmple, începea să cânte tare „la, la, la!", ca să-și șteargă memoria, ori de câte ori ceva îi aducea aminte de seara aceasta.

Spuse:

— Ea mi-a dat pălăria asta.

Și toate celelalte, într-un singur glas, întrebaseră:

— *Care pălărie?*

Suspicia o conduse înapoi la colibă. Făcu tot ce putu și o asigură pe Tiffany că *ea,* una, o credea, dar Tiffany știa că voia doar să fie drăguță. Miss Poloboc încercă să stea de vorbă cu ea, în timp ce urca în fugă scările, dar își zăvorî ușa, își zvârli ghetele din picioare și se întinse pe pat, cu perna deasupra capului, să înăbușe ecourile râsetelor dinăuntru.

În josul scărilor avu loc o discuție cu voce joasă între Suspicia și Miss Poloboc, apoi se auzi ușa închizându-se, după plecarea Suspiciei.

După o vreme, se auzi un târșâit, când ghetele lui Tiffany fură târâte pe podea și aranjate frumos sub patul ei. Oswald era întotdeauna la datorie.

După încă o vreme, râsetele se stinseră, cu toate că ea era sigură că niciodată n-aveau să se termine de tot.

Tiffany putea simți pălăria. Cel puțin, *fusese* în stare s-o simtă. Pălăria virtuală, pe capul ei real. Dar nimeni altcineva n-o putea vedea, iar Suspicia chiar își trecuse mâna pe deasupra capului lui Tiffany, fără să simtă absolut nicio pălărie.

Partea cea mai proastă – și era greu să stabilești care fusese partea cea mai proastă, într-atât de umilitor fusese totul – a fost s-o audă pe Anagrama spunând:

— Nu, nu râdeți de ea. Ar fi mult prea crud. Ea-i doar fără minte,

atâta tot. V-am spus eu că bătrâna aia le sucește mințile oamenilor!

Gândurile Dintâi ale lui Tiffany se roteau cu viteză în jur. Gândul de-al Doilea era prins în vârtej. Numai Gândul de-al Treilea, care era foarte slăbit, se ridică și zise: *Chiar dacă lumea ta e definitiv și pentru totdeauna la pământ și nu mai poate fi îndreptată niciodată, orice s-ar întâmpla, și tu ești cu totul de nemângâiat, ar fi drăguț dacă ai auzi pe cineva urcând pe scări să-ți aducă niște supă...*

Gândul de-al Treilea o dădu pe Tiffany jos din pat și-o purtă până la ușă, unde îi conduse mâna ca să tragă zăvorul înapoi. Apoi o lăsă să se arunce iarăși pe pat.

Câteva minute mai târziu, se auzi scârțâitul unor pași în fața ușii. E plăcut să ai dreptate.

Miss Poloboc ciocăni, apoi intră, după o pauză respectuoasă. Tiffany auzi tava așezată pe masă, apoi simți patul mișcându-se, când un trup se așeză pe marginea lui.

— Suspicia e o fată capabilă, întotdeauna am gândit așa, zise Miss Poloboc, după un timp. O să devină o foarte utilă vrăjitoare pentru vreun sat, într-o bună zi.

Tiffany rămase tăcută.

— Mi-a povestit ce s-a întâmplat, zise Miss Poloboc. Miss Tick nu mi-a spus nimic despre pălărie, dar dacă aș fi fost în locul tău, nici eu nu i-aș fi suflat vreo vorbă despre ea, oricum. Pare să fie întocmai genul de lucruri pe care le-ar face doamna Vremerea. Știi, uneori ajută dacă vorbești despre lucrurile astea.

Aceeași tăcere din partea lui Tiffany...

— De fapt, nu e adevărat, adăugă Miss Poloboc. Dar, ca vrăjitoare, sunt nespus de curioasă și mi-ar plăcea să știu mai multe.

Nici asta nu avu niciun efect. Miss Poloboc suspină și se ridică.

— Supa rămâne aici, dar dacă o lași să se răcească prea tare, Oswald o să încerce să ți-o ia.

Coborî scările.

În odaie, timp de vreo cinci minute nu se clinti nimic, apoi se auzi un slab clinchet, când supa începu să se miște.

Tiffany întinse mâna și apucă ferm de tavă. Ăsta era efectul Gândului de-al Treilea: Gândurile Dintâi și de-al Doilea ți-ar mai fi putut înțelege tragedia prin care treceai, dar ceva trebuia să-ți amintească și că n-ai mai mâncat de la prânz.

După masă, și după ce Oswald luase cu mare viteză bolul, Tiffany stătu pe întuneric, privind în gol.

Noutatea acestui ținut, cum nu mai văzuse, îi captivase întreaga

atenție, în ultimele câteva zile, dar acum se scursese în furtuna râsetelor, iar dorul de casă dădu năvală să umple spațiul gol.

Îi era dor de zgomotele, de oile și de tăcerile de pe Creta. Îi era dor să vadă întunecimea dealurilor de la fereastra dormitorului ei, bine conturată pe cerul înstelat. Îi era dor... de acea parte din ea însăși...

Dar ele râseseră de ea. Spuseseră: „Care pălărie?" și râseseră chiar și mai tare când ea își ridicase mâna să pipăie pălăria invizibilă și n-o găsise...

O atingea în fiecare zi, de optsprezece luni încoace, iar acum dispăruse. Și ea tot nu putea face o mreajă. Și avea doar o rochie verde, în vreme ce fetele celelalte purtau unele negre. Anagrama avea și o mulțime de bijuterii, negre și argintii. Și toate celelalte fete aveau și mreje, de asemenea, foarte frumoase. Cui îi păsa dacă nu erau decât de decor?

Probabil că ea nici nu era o vrăjitoare. Oh, da, o învinsese pe Regină, cu ajutorul omuleților și în amintirea lui Buni Suferind, dar nu folosise magia. Simțise ceva coborându-i prin tălpile ghetelor, prin inima dealurilor și prin desimea anilor, și venind înapoi puternic și mugind de-o furie care cutremurase cerul:

... cum îndrăznești să invadezi lumea mea, pământul meu, viața mea...

Dar pălăria virtuală ce făcuse pentru ea? Probabil bătrâna aceea o păcălise, o făcuse doar *să creadă* că era o pălărie pe capul ei. Probabil că era puțin smintită, cum spusese Anagrama, și încurcase lucrurile. Probabil că Tiffany ar trebui să se ducă acasă și să facă urdă de oaie pentru tot restul vieții sale.

Tiffany se întoarse și se dădu jos din pat, ca să-și deschidă valiza. Scoase caseta grosolană, o deschise prin întuneric și își lipi o mână pe piatra norocoasă.

Nădăjduia să fie în ea vreo scânteie, vreo undă de prietenie. Nu simți nimic. Doar asprimea de pe fața pietrei, netezimea părții unde se despicase și muchia ascuțită dintre cele două. Iar șomoiogul de lână nu făcu altceva decât să-i lase pe degete mirosul de oaie, ceea ce îi stârni dorul de casă, adâncindu-i supărarea. Calul de argint era rece.

Numai cineva de foarte aproape de ea i-ar fi putut auzi suspinul. Era chiar foarte slab, dar era purtat pe aripile roșii-întunecate ale nefericirii. Voia, își dorea nespus să audă șoapta vântului prin iarbă și să simtă secolele sub tălpile ei. Voia acea senzație, care n-o părăsise niciodată înainte, că era acolo unde Suferinzii trăiau de mii de ani.

Avea nevoie de fluturii albaștri, și de zgomotele oilor, și de cerurile deschise și adânci.

Acolo, acasă, când se simțea necăjită, urca până la rămășițele vechii colibe de păstor și stătea printre ele, o vreme. Întotdeauna îi trecea.

Dar acum era departe de casă. Prea departe. Acum, clocotea de un sentiment cumplit, apăsător, sufocant, și nu și-l putea alunga. Și lucrurile nu mergeau cum ar fi trebuit.

Unde era *magia?* Oh, înțelesese că trebuia să învețe despre *practica* de bază, de fiecare zi, dar când avea să înceapă și partea cu „vrăjitoria"? Se străduise să învețe, chiar se străduise, și se transformase într-o... mă rog, o bună muncitoare, o fată îndemânatică la poțiuni și o persoană de încredere. Una de nădejde, ca Miss Poloboc.

Se așteptase – ei bine, la ce? Păi... să facă vrăjitorie serioasă, știi, mături cu coadă, magie, să apere lumea de forțele răului, într-un fel modest, dar nobil, și apoi, *de asemenea,* să facă bine pentru oamenii sărmani, *pentru că ea chiar era o persoană drăguță.* Iar oamenii pe care-i vedea ea în acest tablou aveau mai puține merinde jalnice, iar copiii lor nu aveau nasurile atât de roșii și smiorcăite. Unghiile zburătoare de la picioare ale domnului Țesător nu erau de văzut pe nicăieri. Unele dintre ele se întorseseră, ca bumerangurile.

Ei i se făcea *rău* pe coada de mătură. *De fiecare dată.* Și nici măcar nu putea împleti o mreajă. Avea să-și petreacă zilele alergând după oameni care, sincer vorbind, ar fi putut face uneori ceva mai mult pentru ei înșiși. Nicio magie, niciun zbor, nicio taină... doar unghii de la picioare și corvezi.

Ea aparținea Cretei. În fiecare zi, ea le spunea dealurilor ce erau. În fiecare zi, ele îi spuneau ei cine era. Dar acum nu le putea auzi.

Afară începu să plouă, chiar zdravăn, iar în depărtare Tiffany auzi bodogănitul unui tunet.

Ce ar fi făcut Buni Suferind? Dar chiar și înfășurată în aripile disperării, știa răspunsul la această întrebare.

Buni Suferind niciodată nu s-ar fi dat bătută. Ar fi căutat toată noaptea un miel pierdut...

Stătu mai departe cu ochii ațintiți în gol, o vreme, după care aprinse lumânarea de lângă pat și se răsuci, coborând cu picioarele pe podea. Nu mai putea aștepta până dimineață.

Tiffany știa un mic truc ca să vadă pălăria. Dacă-ți mișcai mâna prin spatele ei foarte repede, se producea o ușoară și scurtă vălurire a

imaginii pe care o vedeai, de parcă luminii îi lua o idee mai mult timp să treacă prin pălăria invizibilă.

Trebuia să fie acolo...

Ei bine, lumânarea avea să dea destulă lumină cât să se poată asigura. Dacă pălăria era acolo, totul avea să fie bine și nu va mai conta ce gândesc ceilalți...

Stătu în mijlocul covorului, în vreme ce lumina dansa peste munții de afară, și închise ochii.

Jos, în grădină, crengile merilor se legănau în vânt, cursele de vise și plasele de blesteme ciocnindu-se și zornăind...

— Să mă văd, zise ea.

Lumea amuți, cufundându-se într-o tăcere deplină. Nu mai făcuse așa până atunci. Dar Tiffany se furișă în vârful picioarelor până când știu că era în fața ei înseși, și deschise ochii...

Se văzu acolo, văzu și pălăria, la fel de limpede ca întotdeauna...

Iar imaginea lui Tiffany de dedesubt, o fată într-o rochie verde, deschise ochii, îi zâmbi și zise:

— *Noi te vedem. Acum, noi suntem tu.*

Tiffany încercă să strige „Să nu mă mai văd!", dar nu mai era nicio gură care să strige...

Fulgerul lovi undeva în apropiere. Fereastra se deschise brusc. Flacăra lumânării se lungi într-un izvor de lumină, apoi își dădu duhul.

Și apoi rămase numai întunericul și târâitul ploii.

Capitolul 6
Prisăcarul

Tunetele se rostogoleau deasupra Cretei.

Jeannie deschise cu grijă pachetul pe care i-l dăduse mama ei, în ziua în care părăsise tumulul din Lacul Lung. Era un dar tradiţional, unul pe care îl primea orice matcă tânără când pleca de acasă, pentru totdeauna. Mătcile nu se mai puteau întoarce niciodată acasă. Mătcile *erau* casa.

Darul era acesta: amintirea.

În săculeţ era un triunghi de piele de oaie tăbăcită, trei ţăruşi de lemn, un capăt de sfoară împletit din fire de urzici, o ploscă mică de piele şi un ciocan.

Ştia ce să facă, pentru că o văzuse pe mama ei făcând-o, în mai multe rânduri. Ciocanul era folosit ca să bată ţăruşii în jurul focului mocnit. Sfoara folosea la a lega cele trei colţuri ale triunghiului de piele de ţăruşi, astfel încât să atârne la mijloc, destul cât să ţină o găletuşă cu apă, pe care Jeannie o scosese cu mâinile ei din fântâna adâncă.

Îngenunche şi aşteptă până când apa, foarte încet, începu să treacă prin piele, apoi aţâţă focul.

Îşi dădea seama de toţi ochii Fulgerilor aţintiţi asupra ei din umbrele galeriilor din jur şi de deasupra. Niciunul nu s-ar fi apropiat când ea îşi fierbea căldarea. Mai degrabă şi-ar fi tăiat picioarele cu mâna lor. Ăsta era *mişmaş* pur.

Dar, în realitate, exact asta fusese o căldare, demult, în zilele de dinainte ca omul să înceapă să lucreze bronzul sau să toarne fierul. Părea magie. Se presupunea că e magie. Dacă ştiai însă trucul, puteai vedea cum căldarea avea să fiarbă până la ultima picătură, mai înainte ca pielea să ia foc.

Când apa din piele începu să scoată aburi, ea stropi focul, stingându-l, şi turnă în apă conţinutul micii ploşti, în care se afla apă din căldarea mamei sale. Aşa se făcea dintotdeauna, din mamă în fiică, de la începutul începuturilor.

Jeannie aşteptă până când căldarea se mai răci, apoi luă o cană, o umplu şi o bău. Se auzi un suspin dinspre Fulgerii din umbră.

Se întinse pe spate şi închise ochii, aşteptând. Nu se întâmplă nimic, în afară de faptul că tunetul făcu pământul să se cutremure, iar fulgerul prefăcu lumea în alb-negru.

Și apoi, atât de blând încât aproape că se întâmplă mai înainte să-și dea ea seama că începuse să se întâmple, trecutul o învălui. Acolo, în jurul ei, erau toate bătrânele mătci, începând cu mama ei, apoi bunicele ei, mamele lor... și tot așa, înapoi pe fir, până când nu mai era niciuna de care să-și mai amintească... o singură mare amintire, purtată o vreme de mai multe, ponosită și înceţoșată pe alocuri, dar bătrână ca un munte.

Însă toți Fulgerii știau lucrul acesta. Și numai matca știa despre adevărata taină, care era următoarea: fluviul amintirii nu era un fluviu, era o mare.

Mătcile încă nenăscute aveau să-și amintească și ele, într-o bună zi. În nopțile care aveau să vină, aveau să stea și ele întinse lângă căldarea lor și să devină, pentru câteva minute, o parte din eterna mare. Ascultând mătcile nenăscute amintindu-și trecutul lor, îți aminteai viitorul tău...

Îți trebuia pricepere să deslușești toate acele glasuri slabe, iar Jeannie încă nu le deslușise pe toate, dar *ceva* era acolo.

Când fulgerul prefăcu lumea din nou în alb-negru, se ridică drept în picioare.

— A găsit-o, șopti ea... O, biata micuță!

Ploaia udase tot covorul când Tiffany se trezi. Lumina udă a zilei se revărsa în odaie.

Se ridică și închise fereastra. Câteva frunze pătrunseseră înăuntru.

O-K.

Nu fusese un vis. Era sigură de asta. Se întâmplase ceva... ciudat. Avea furnicături în vârful degetelor. Se simțea... altfel. Deși, acum că primise întreaga rezervă, nu era neplăcut. Nu. Noaptea trecută se simțise groaznic, dar acum, *acum* se simțea... plină de viață.

De fapt, se simțea fericită. Avea să preia comanda. Avea să preia controlul asupra vieții *ei.* Ridică-te și pleacă devenise m-am ridicat și am venit.

Rochia verde era mototolită și chiar avea nevoie de apă și săpun. Avea s-o îmbrace pe cea veche, albastră, din scrin, însă, într-un fel, nu i se părea potrivit s-o poarte acum. Trebuia să se descurce cu cea verde până când avea să-și facă rost de-o alta.

Se duse să-și încalțe ghetele, dar se opri și se uită lung la ele.

Pur și simplu nu se potriveau, nu acum. Le scoase pe cele noi și lucioase din valiză și le încălță.

Descoperi că ambele Miss Poloboc ieșiseră afară, în grădina udă, în cămășile lor de noapte, culegând triste bucățile de plase de vise și merele căzute. Multe dintre ornamentele de grădină fuseseră zdrobite, deși gnomii rânjind nebunește scăpaseră, din nefericire, de la distrugere.

Miss Poloboc își dădu la o parte părul dintr-o pereche de ochi și zise:

— Foarte, foarte ciudat. Toate plasele de vise par să fi explodat. Chiar și pietrele neînsemnate sunt aruncate! Ai observat ceva?

— Nu, Miss Poloboc, zise Tiffany, slab.

— Și toate mrejele vechi din atelier sunt bucățele! Vreau să spun, erau de fapt numai ornamentale și nu le mai rămăsese nicio putere, dar ceva cu adevărat *ciudat* trebuie să se fi întâmplat.

Amândouă îi aruncară lui Tiffany o privire pe care Miss Poloboc o credea, probabil, foarte abilă și vicleană, dar care o făcu să arate puțin nesănătoasă.

— Furtuna mi se pare efectul unei magii. Presupun că voi, fetele, n-ați făcut ceva... ciudat noaptea trecută, nu-i așa, draga mea? zise ea.

— Nu, Miss Poloboc. După părerea mea au fost doar prostioare.

— Pentru că, vezi tu, Oswald se pare că a plecat, zise Miss Poloboc. E foarte sensibil la ambient...

Îi luă un moment lui Tiffany ca să înțeleagă despre ce vorbea. Apoi zise:

— Dar întotdeauna era aici!

— Da, de când țin eu minte! întări Miss Poloboc.

— Ai încercat să pui o lingură în sertarul cuțitelor?

— Da, bineînțeles! Nici măcar un zăngănit!

— Ai lăsat să cadă un cotor de măr? El întotdeauna...

— Ăsta a fost primul lucru pe care l-am încercat!

— Dar figura cu sarea și zahărul?

Miss Poloboc șovăi.

— Păi, nu... Se însenină deodată. Chiar îi place asta, așa că-i musai să se manifeste, nu?

Tiffany scoase marele sac de sare și un altul, de zahăr, și le răsturnă pe amândouă într-un vas. Apoi amestecă micile cristale albe cu mâna ei.

Ea descoperise că asta era o metodă ideală ca să-l țină ocupat pe Oswald cât găteau ele. Să aleagă firele de sare de cele de zahăr și să le pună înapoi în sacii potriviți îi putea lua o întreagă fericită după-amiază. Dar acum amestecul rămase neatins, neoswaldat.

— Oh, ei bine... o să-l caut prin casă, zise Miss Poloboc, de parcă aceasta ar fi fost o bună metodă de a descoperi o persoană invizibilă. Tu du-te și vezi pe la capre, vrei? Și apoi o să încercăm să ne amintim cum se spală vasele!

Tiffany dădu drumul caprelor din șopron. De obicei, Meg cea Neagră numaidecât venea și se așeza pe platforma de muls, aruncându-i o privire plină de speranțe, de parcă i-ar fi spus: M-am gândit să-ți fac o *nouă* figură.

Dar astăzi nu. Când Tiffany se uită înăuntrul șopronului, caprele stăteau îngrămădite una într-alta, în întuneric, în celălalt capăt al șopronului. Erau cuprinse de panică, nările le fremătau și fugiră care-ncotro când se apropie de ele, dar izbuti s-o apuce pe Meg cea Neagră de lanțul de la gât. Capra se zbătu și se luptă cu ea, în timp ce-o târî afară, spre locul de muls. Urcă pe platformă pentru că n-avu de ales decât asta sau a-i fi smuls capul din umeri, apoi rămase acolo fornăind și zbierând.

Tiffany se uită atent la capră. Simți furnicături în oase. Îi venea să... facă diverse lucruri, să urce pe cel mai înalt munte, să se arunce în cer, să alerge în jurul lumii. Și se gândi: Asta-i o *prostie.* În fiecare zi încep cu o bătălie a minții cu un *animal!*

Ei bine, ia să-i arătăm noi creaturii ăsteia cine-i șeful...

Ridică de jos mătura care era folosită la făcut curățenie în șopronul de muls. Ochii alungiți ai lui Meg cea Neagră se căscară larg de frică și *zbang!* mătura lovi.

Nimeri în scăunelul de muls. Tiffany nu avusese intenția să rateze. Voise să-i dea lui Meg bătaia pe care animalul o merita din plin, dar, nu știu cum, coada i se răsucise în mână. O ridică din nou, dar privirea din ochii ei și lovitura de adineauri, din lemn, își făcuseră efectul. Meg se ghemui de frică.

— Gata cu joaca! șuieră Tiffany, lăsând mătura jos.

Capra rămase nemișcată, înlemnită. Tiffany o mulse, duse ciubărul în lăptărie, îl cântări, scrise greutatea cu cretă pe tăblița de lângă ușă și turnă laptele într-un bidon mare.

Celelalte capre erau aproape la fel de zurbagii, dar o turmă învață repede.

Împreună, dădură trei galoane, ceea ce era foarte puțin pentru zece capre. Tiffany scrise totalul acesta cu cretă, fără entuziasm, și rămase uitându-se la cifre, jucându-se cu creta în mână. Care să fi fost problema? Ieri, avusese capul plin cu planuri pentru brânzeturi experimentale, dar acum brânza i se părea *plicticoasă.*

De ce se afla ea aici, îndeplinind corvezi prosteşti, ajutând oamenii prea proşti ca să se ajute singuri? Când ea ar fi putut face... *orice!*

Privi în jos, la masa de lemn rindeluit.

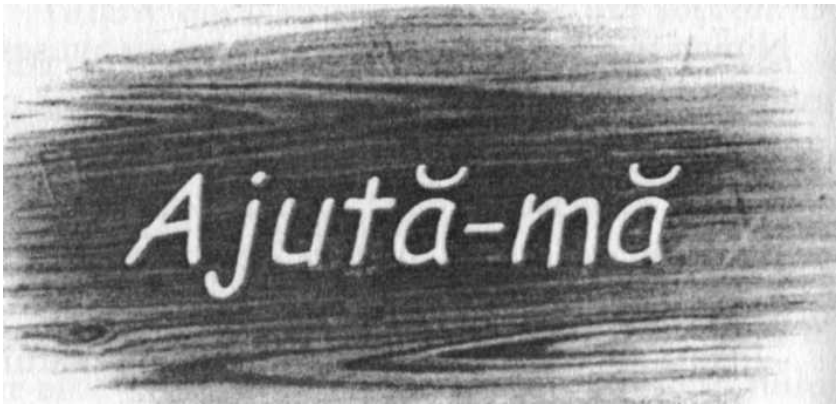

Cineva scrisese pe lemn cu creta. Iar bucata de cretă se afla încă în mâna ei...

— Suspicia a venit să te vadă, draga mea, zise Miss Poloboc, în spatele ei.

Tiffany împinse repede un ciubăr peste cuvinte şi se întoarse, cu un aer vinovat.

— Ce? zise ea. De ce?

— Doar să vadă dacă te simţi bine, cred, zise Miss Poloboc, uitându-se la Tiffany cu atenţie.

Fata bondoacă stătea, foarte nervoasă, pe treptele de la intrare, cu pălăria ei ţuguiată în mâini.

— Hm, m-am gândit că s-ar cuveni să-ţi fac o vizită, hm, să văd ce mai faci..., îngăimă ea, uitându-se ţintă la ghetele lui Tiffany. Hm, nu cred că a vrut careva cu adevărat să fie răutăcioasă...

— Nu eşti prea deşteaptă, dar eşti prea grasă, zise Tiffany. Se uită fix la faţa rotundă şi trandafirie pentru o clipă şi *ştiu* lucruri. Şi încă mai ai un ursuleţ de pluş ajuta-mă şi crezi în zâne.

Trânti uşa, se întoarse în lăptărie şi se uită la vasele cu lapte proaspăt şi covăsit de parcă atunci le-ar fi văzut pentru prima oară.

Bună la brânză. Ăsta era unul din lucrurile pe care toată lumea şi-l amintea despre ea: Tiffany Suferind, păr brun, bună la brânză. Dar acum lăptăria i se părea cu totul nepotrivită şi nefamiliară.

Scrâşni din dinţi. Bună la brânză. Oare asta voia ea *cu adevărat* să

fie? Dintre toate cele care puteau să fie oamenii pe lume, oare ea voia să fie cunoscută doar ca o persoană de nădejde și să aibă în jur doar lapte stricat? Oare *chiar* voia să-și petreacă toată ziua frecând podelele, spălând găleți și farfurii și... și... și sârma asta ciudată de colea...

... cuțit de brânză...

... cuțitul ăsta de brânză? Oare voia ca toată viața ei să...

Stai puțin...

— Cine-i acolo? întrebă Tiffany. A zis cineva adineauri „cuțit de brânză”?

Scrută cu atenție prin încăpere, de parcă ar fi putut fi cineva ascuns în spatele legăturilor de ierburi uscate. Nu se putea să fi fost Oswald. Oswald plecase și, în orice caz, el nu vorbea niciodată.

Tiffany ridică ciubărul, scuipă în palmă și șterse cuvintele scrise cu cretă:

Încercă să le șteargă. Dar mâna ei se încleștă de marginea mesei și se ținu zdravăn, oricât trase ea. Bătu prin aer cu mâna stângă, reușind să dărâme o găleată cu lapte, care se vărsă peste litere... iar mâna ei dreaptă se descleștă imediat.

Ușa se deschisese larg. Ambele Miss Poloboc erau acolo. Când ea se aduna strâns ca acum, stând umăr la umăr, însemna că are ceva important de spus:

— Trebuie să-ți spun, Tiffany, că după părerea mea...

— ... te-ai purtat urât cu Suspicia...

— ... adineauri. A plecat plângând.

Se uită mai bine la fața lui Tiffany.

— Te simți bine, copilă?

Tiffany ridică din umeri.

— Ăăă... da. Bine. Doar un pic cam ciudat. Am auzit o voce în capul meu. Acum s-a dus.

Miss Poloboc se uită la ea cu capetele plecate într-o parte, dreptul și stângul în direcții diferite.

— Dacă ești tu sigură, fie. Mă duc să mă schimb. Ar fi bine să plecăm cât mai repede. Avem multe de făcut, astăzi.

— Multe de făcut, zise Tiffany, cu voce stinsă.

— Păi, da. E o dată piciorul lui Plicinuia, și trebuie să mă duc să văd și copilul bolnav al Furiei, și e o săptămână de când l-am vizitat pe Ursuzache Străfund, și, ia să vedem, domnul Fluierar are țânțari iarăși, și ar fi bine să prind un moment să schimb o vorbă cu doamna Pantă... apoi e de gătit prânzul pentru domnul Țesător, și cred că va trebui să-l fac aici și-apoi să dau fuga să i-l duc, și, bineînțeles, doamna Ferestruică e gata să nască și, suspină ea, la fel și domnișoara Oiștengard, *din nou*... O să fie o zi plină. E chiar greu să le faci față tuturor, chiar e greu.

Tiffany gândi: Femeie neghioabă, stând acolo și arătându-te îngrijorată pentru că n-ai destul timp să le dai oamenilor tot ce-ți cer! Crezi c-o să le poți da vreodată *destul* ajutor? Oameni lacomi, leneși și proști, mereu *în nevoie,* tot timpul! Copilul lui Ursuzache? Coana Ursuzache are unsprezece copii! Cine i-ar simți lipsa unuia?

Domnul Țesător e mort deja! Numai că nu vrea să se ducă! Crezi că-ți sunt recunoscători, dar tot ce fac e să se asigure că mai vii pe la ei! Asta nu-i recunoștință, e doar poliță de asigurare!

Gândul făcu o parte din ea să se cutremure, dar se dezlănțuise și se aprinsese acolo, în capul ei, fremătând de poftă să-i scape din gură.

— Trebuie să fac un pic de ordine pe aici, bolborosi ea.

— Oh, pot s-o fac eu, cât suntem plecate, zise Miss Poloboc cu voioșie. Haide, să zâmbim! Sunt multe de făcut!

Întotdeauna au fost multe de făcut, bombăni Tiffany în capul ei, în timp ce se târa în urma lui Miss Poloboc, către primul sat. Multe și mărunte. Și niciodată nu se simțea nicio îmbunătățire. *Nevoia* n-avea sfârșit.

Merseră de la o colibă mizerabilă și urât mirositoare la alta, ajutând oameni prea bătuți în cap să folosească săpunul, bând ceai din căni ciobite, bârfind cu babe având mai puțini dinți în gură decât degete la picioare. O făceau să se simtă bolnavă.

Era o zi senină, dar i se păru că se întunecă, în timp ce mergeau mai departe. Simțământul era ca un tunet de furtună în interiorul capului ei.

Apoi începură coșmarurile de zi. Tocmai dădea o mână de ajutor la prinsul în ațele al brațului unui copil neghiob care și-l rupsese, când

își ridică privirile și își văzu chipul în geamul ferestrei colibei.

Era un tigru, cu colți uriași.

Țipă și se ridică-n picioare.

— Oh, ai grijă, zise Miss Poloboc și atunci îi văzu fața. S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Eu... eu... m-a mușcat ceva! minți Tiffany. Asta era o scuză sigură în locuri ca acestea.

Puricii îi ciupeau pe șobolani, iar șobolanii îi mușcau pe copii.

Izbuti să iasă afară, la lumina zilei, cu capul vuindu-i. Miss Poloboc ieși la vreo câteva minute după aceea și o găsi sprijinindu-se de perete, tremurând.

— Arăți *îngrozitor,* zise ea.

— Ferigi! zise Tiffany. Peste tot! Ferigi mari! Și lighioane uriașe, ca niște vaci făcute din șopârle! Îi dărui un zâmbet larg, lipsit de veselie, lui Miss Poloboc, care făcu un pas înapoi. Poți să le *mănânci!* Clipi des. Ce se întâmplă? șopti ea.

— Nu știu, dar o să cobor imediat aici, în clipa asta, ca să te iau, zise Miss Poloboc. Sunt călare pe mătură, acum!

— Au râs de mine când am spus că aș putea să prind una cu lațul. Ei bine, cine râde acum, răspunde-mi, ai?

Expresia de îngrijorare a lui Miss Poloboc se prefăcu într-una ce aducea a panică.

— Asta n-a mai sunat ca vocea ta. A sunat ca vocea unui bărbat. Te *simți* bine?

— Mă simt... aglomerată, murmură Tiffany.

— Aglomerată? repetă Miss Poloboc.

— Amintiri... ciudate... ajuta-mă...

Tiffany se uită la brațul ei. Era acoperit cu solzi. Acum era acoperit cu păr. Acum era neted și negru, și ținea...

— Un sandvici cu scorpion? zise ea.

— Mă mai auzi? întrebă Miss Poloboc, vocea venindu-i de la mare depărtare. Delirezi. Ești sigură că voi, fetele, nu v-ați jucat cu poțiunile sau ceva de soiul ăsta?

Coada de mătură pică din cer și cealaltă parte din Miss Poloboc aproape căzu de pe ea. Fără vreo vorbă, ambele Miss Poloboc o suiră pe Tiffany pe mătură și o parte din Miss Poloboc se sui în spatele ei.

Zborul înapoi până la colibă n-a durat prea mult. Tiffany zbura cu mintea plină de vată fierbinte și nu era deloc dumirită de locul unde se afla, cu toate că trupul ei știu și vomită din nou.

Miss Poloboc o ajută să se dea jos de pe coada de mătură și o

așează pe banca din grădină, imediat lângă ușa colibei.

— Acum, așteaptă puțin aici, zise Miss Poloboc, care în cazuri de urgență vorbea neîncetat și folosea cuvântul „puțin" foarte des, pentru că e un cuvânt liniștitor, și eu o să-ți aduc puțin ceva de băut și apoi o să vedem puțin care-i problema... Urmă o pauză și apoi torentul de cuvinte ieși din nou din casă, aducând-o și pe Miss Poloboc în urma sa... și o să verific puțin... lucrurile. Bea puțin din asta, te rog!

Tiffany bău apa și, cu colțul ochiului, o văzu pe Miss Poloboc împletind ațele în jurul unui ou. Încerca să facă o mreajă fără să observe Tiffany.

Imagini ciudate pluteau prin mintea lui Tiffany. Erau frânturi de voci, cioburi de amintiri... și o voce slabă, care era a ei înseși, firavă, temătoare și din ce în ce mai stinsă:

Tu nu ești eu. Tu doar îți închipui că ești. Să mă ajute cineva!

— Așa, zise Miss Poloboc, acum hai să vedem puțin ce putem vedea...

Mreaja explodă, nu doar în bucăți, ci în foc și fum.

— Oh, Tiffany, zise Miss Poloboc, împrăștiind fumul înnebunită, cu mâna. Ești bine?

Tiffany se ridică încet în picioare. Lui Miss Poloboc i se păru puțin mai înaltă decât și-o amintea.

— Da, cred că da, zise Tiffany. Cred că am fost total anapoda, dar *acum* sunt bine. Și mi-am pierdut timpul, Miss Poloboc.

— Ce...? începu Miss Poloboc.

Tiffany îndreptă un deget către ea.

— Știu de ce a trebuit să părăsești circul, Miss Poloboc, zise ea. A fost ceva în legătură cu clovnul Floppo, scara ascunsă și niște *cremă de ouă*...

Miss Poloboc se albi la față.

— Cum se poate să știi asta?

— Doar uitându-mă la dumneata! zise Tiffany, împingând-o și trecând pe lângă ea, în lăptărie. Uită-te aici, Miss Poloboc!

Întinse un deget. O lingură de lemn se ridică la un inch deasupra mesei. Apoi începu să se rotească, din ce în ce mai repede, până când, cu un pârâit, se sparse în așchii mărunte, care străbătură, în vârtej, toată încăperea.

— Și pot să fac *asta!* strigă Tiffany.

Apucă un vas de lapte covăsit, îl răsturnă pe masă și flutură mâna spre el. Laptele se transformă în brânză.

— Ei, uite *așa* ar trebui să fie făcutul brânzei! zise ea. Când mă gândesc că am pierdut prostește *ani* de-a rândul ca să învăț calea trudnică! Așa face o vrăjitoare *adevărată!* Noi de ce ne târâm prin noroi, Miss Poloboc? De ce mergem de colo-colo cu ierburi și bandajăm picioarele urât mirositoare ale bătrânilor? De ce suntem plătite cu ouă și prăjituri furate? Anagrama e la fel de stupidă ca o găină, dar până și ea vede că e greșit. De ce nu *folosim* noi magia? De ce îți este atât de *frică?*

Miss Poloboc încercă să zâmbească.

— Tiffany, dragă, toate trecem prin asta, zise ea, iar vocea îi tremura. Deși nu atât de... exploziv, ca tine, trebuie s-o recunosc. Iar răspunsul este... ei bine, e periculos.

— Da, dar asta e ce spun oamenii întotdeauna ca să sperie copiii, zise Tiffany. Avem povești spuse de alții ca să ne sperie, să ne țină speriați! Nu te duce în pădurea mare și rea ajuta-mă pentru că e plină de lucruri înspăimântătoare, asta ni se spune. Dar, în realitate, pădurea mare și rea ar trebui să fie speriată de *noi!* Plec de aici!

— Cred că asta ar fi o idee bună, zise Miss Poloboc, cu jumătate de gură. Până înveți să te porți.

— Eu *nu* trebuie să fac lucrurile cum le faci tu, rânji Tiffany disprețuitor, trântind ușa în urma ei.

Mătura cu coadă a lui Miss Poloboc era sprijinită de perete, la câțiva pași mai încolo. Tiffany se opri și se uită la ea, cu mintea clocotind.

Încercă să se țină la distanță de ea. Miss Poloboc o ademenise să facă un zbor de încercare, cu Tiffany ținându-se strâns de mătură cu mâinile și picioarele, în vreme ce ambele Miss Poloboc fugeau pe lângă ea, ținând de frânghii și scoțând chiote încurajatoare. Se opriseră când Tiffany vomitase a patra oară.

Ei bine, asta fusese atunci!

Înșfăcă mătura, își aruncă un picior peste coada ei – și descoperi că piciorul de sprijin rămânea lipit de pământ de parc-ar fi fost bătut în cuie. Mătura cu coadă se răsucea în loc nebunește, în timp ce ea încerca să ridice piciorul și, când gheata în sfârșit se desprinse de la pământ, se răsturnă, astfel încât Tiffany se trezi cu capul în jos. Asta nu era cea mai confortabilă poziție în care să-ți faci o măreață ieșire din scenă.

Zise, calmă:

— N-am să mă învăț eu cu tine, ci *tu* o să te înveți cu *mine.* Altminteri, lecția următoare va include un topor!

Mătura se întoarse în poziție normală și apoi se ridică ușor.

— Așa, zise Tiffany.

Nu mai simți nicio teamă, de data asta. Doar nerăbdare. Pământul care se-ndepărta vertiginos sub picioarele ei n-o mai îngrijora câtuși de puțin.

Dacă el n-ar fi avut prevederea să stea departe de ea, ea l-ar fi *lovit...*

În vreme ce mătura se îndepărta, în iarba înaltă din grădină se porniră niște șoapte.

— Ah, am ajuns prea târziu, Fură. Ăla a fozt prizăcarul, el a fozt.

— Da, dar ați văzut ce-a făcut picioru' ăla? Încă n-a dovedit-o – cotoroanța noastră e pe undeva pe acolo! Se luptă cu el! Nu poa' să învingă până când nu pune stăpânire și pe ultima fărâmiță dân ea. Wullie, vrei să nu mai încerci să șterpelești merele alea?

— Mă doare-n suflet că trebuie să spui asta, Fură, dar nimenea nu poa' să se lupte c-un prizăcar. Îi ca și cum te-ai lupta cu tine. Cu cât te lupți, cu atât te ia mai mult în stăpânire. Și când te-a înhățat dă tot...

— Mai tacă-ți spurcata aia dă gură că faci mușiță, Mare Yan! Asta n-o ză ze-ntâmple...

— Crivens! Vine cotoroanța a mare!

Jumătate de Miss Poloboc ieși în grădina devastată.

Se uită în sus, la mătura cu coadă care se îndepărta, clătinând din cap.

Wullie Flaimuc rămăsese descoperit, în câmp deschis, unde încerca să smulgă dintre crengi un măr căzut pe jos. Se întoarse s-o șteargă și s-ar fi făcut nevăzut, dacă n-ar fi intrat drept într-un pitic de grădină ceramic. Fu aruncat înapoi, năucit, și se clătină complet scăpat de sub control, încercând să se concentreze asupra mutrei uriașe, grăsane și cu obrajii purpurii din fața lui. Era mult prea furios ca să mai audă declicul porții grădinii și zgomotul ușor al pașilor care se apropiau.

Când vine vorba să aleagă între a fugi și a se bate, un Fulger nu se gândește de două ori. Nu gândește deloc.

— La ce rânjești, amice? întrebă el. Oh, da, te crezi ăl mai tare, ai, numa' pen'că ai o undiță?

Apucă o ureche ascuțită și roz în fiecare mână și își repezi capul în ceea ce se dovedi a fi un nas de ceramică destul de dur. Se sparse totuși în bucăți, cum tind să facă obiectele în circumstanțe ca acestea,

dar îl opri pe omuleț și-l făcu să se împleticească în cercuri.

Prea târziu o văzu pe Miss Poloboc îndreptându-se către el, din pragul ușii. Se întoarse să fugă, picând drept în brațele lui... Miss Poloboc.

Degetele ei se strânseră în jurul lui.

— Sunt o vrăjitoare, știi, zise ea. Și dacă nu încetezi să te mai zbați chiar în clipa asta, o să te supun la cea mai crâncenă tortură. Știi ce-i aia?

Wullie Flaimuc clătină din cap îngrozit. Lungii ani de acrobații îi dăduseră lui Miss Poloboc o forță de a strânge cu o mână ca de oțel. Jos, în iarba înaltă, restul Fulgerilor trăgeau cu urechea, gata să plesnească de încordare.

Miss Poloboc îl aduse mai aproape de gura ei.

— O să-ți dau drumul chiar acum, fără să te las să guști nimic din licoarea cu malț de douăzeci de ani vechime a lui MacAbru, pe care o am în dulapul de vase, zise ea.

Fură Peoricine sări în picioare.

— Ah, *crivens,* doamnă, să-ți râzi așa dă bietul om! N-ai strop dă milă-n tine? strigă el. Ești o cotoroanță crudă, într-adevăr... Se opri. Miss Poloboc zâmbea. Fură Peoricine se uită în jur, își aruncă sabia la pământ și zise: Ah, *crivens!*

Nac Mac Fulgerii respectă vrăjitoarele, chiar dacă le numesc cotoroanțe. Iar aceasta de acum le aduse afară o pâine mare și o sticlă plină cu whisky, punându-le pe masă, drept tratație. Nu puteai să nu respecți pe cineva ca ea.

— Bineînțeles, am auzit de voi, și Miss Tick a pomenit de voi, zise ea, privindu-i cum mănâncă, ceea ce nu era ușor de făcut. Dar întotdeauna am crezut că sunteți doar un mit.

— Aha, păi, o ză rămânem așa, dacă nu te superi, zise Fură Peoricine și râgâi. E ș-așa dăstul dă rău cu arhi-ologii oameni, care țin morțiș să ne sape în tumule, ca să nu le mai punem la socoteală pe doamnele dă folclor care vor să ne pună-n picturi și celelalte.

— Și voi aveți grijă de ferma lui Tiffany, domnule Fură Peoricine?

— Aha, asta facem, și nu cerem nicio plată, zise Fură Peoricine cu fermitate.

— Aha, nu lom decât vr'o câteva oușoare, ceva fructe, bulendre vechi și..., începu Wullie Flaimuc.

Fură îi aruncă o privire.

— Ăăă... a fozt una dintre dățile-alea când n-ar fi trebuit să

deschid gura asta mare și slinoas'a mea? întrebă Wullie.

— Deah. A fozt, zise Fură. Se întoarse din nou către cele două Miss Poloboc. Poate că mai lom câte ceva dân ciup-pățeniile care zac prin...

— ... prin dulapurile încuiate și altele d'astea..., adăugă Wullie Flaimuc fericit.

— ... dar nu lipsește una, și noi ținem un ochi pă oi, în contu' ăstora, zise Fură, fulgerându-l cu privirea pe fratele său.

— Puteți vedea marea de acolo? întrebă Miss Poloboc, intrată în starea de generală buimăceală în care cădea mai toată lumea când vorbea cu Fulgerii.

— Fură Peoricine se referă la oi[20], zise Groaznicu' Scoțiduș Billy.

Gonnaglobarzii știu ceva mai multe despre limbă.

— Deah, așa am zis și io, oi, zise Fură Peoricine. Oricum... deah, îi păzim ferma. Ea e cotoroanța dealurilor noaztre, ca și Buni a ei. Adăugă, cu mândrie: Prin ea dealurile știu că sunt vii.

— Și un prisăcar e...?

Fură șovăi.

— Nu știu bine cum îi spun cotoroanțele, zise el. Groaznicu' Scoțiduș Billy, tu știi vorbele alea lungi ale lor.

Billy înghiți în sec.

— Există vechi poeme, doamnă. E ca o... o minte fără corp, cu excepția că nu gândește. Unii zic că nu-i altceva decât frică, și că nu moare niciodată. Și ceea ce face... Micuța lui față se boți. E ca lucrurile alea dă le iei dă la oi, hotărî el.

Fulgerii care nu mâncau sau beau îi săriră în ajutor.

— Coarne?

— Lână?

— Cozi?

— Picioare?

— Scaun?

Ăsta fusese Wullie Flaimuc.

— Căpușele oilor, zise Billy, gânditor.

— Un parazit, adică? zise Miss Poloboc.

— Deah, ăst-ar putea fi cuvântu', zise Billy. Se strecoară înăuntru, știi. Caută oameni cu putere și tărie. Regi, știi, magicieni, căpetenii. Se zice că odinioară, demult, 'nainte d-a fi *fozt* oameni p-aci, locuiau în sălbăticiuni. Ăle mai puternice sălbăticiuni, știi, ăle cu ăi mai mari și mai mari dinți. Și când te găsește, pândește o ocazie să intre în capu' tău și să *devie* tu.

Fulgerii rămaseră tăcuți, cu ochii la Miss Poloboc.

— Să devină tu? zise ea.

— Deah. Cu amintirile tale și toate alea. Numa' că... te schimbă și pă tine. Îți dă o grămadă dă putere, da' ți-o ia p-a ta dă tot, o face a lui. Și ultima fărâmiță dân tine care încă este tu... ei bine, aia poa' să se tot lupte, da' să prizărește și să prizărește până când nu mai rămâne nimic și tu ești doar o amintire...

Fulgerii le pândeau pe ambele Miss Poloboc. Nu știai niciodată ce avea să facă o cotoroanță într-un moment ca ăsta.

— Magii obișnuiesc să invoce demonii, zise ea. Poate că o mai fac și acum, deși cred că asta s-a studiat cu vreo cincisprezece secole în urmă. Dar cere multă magie. Și poți să stai de vorbă cu demonii, cred. Și există niște reguli.

— N-am auzit niciodat' dă vreun prizăcar că ar vorbi, zise Billy. Sau că ar asculta dă reguli.

— Dar de ce a ales-o pe Tiffany? zise Miss Poloboc. Ea nu-i puternică.

— Ea are puterea pământului în ea, zise Fură Peoricine ferm. Asta-i o putere care vine la nevoie, nu ca să faceți jmecheriile voaztre cu conjura-rea. Am văzut-o noi, doamnă!

— Dar Tiffany nu face *nicio* vrajă, zise Miss Poloboc, descumpănită. E foarte isteață, dar nu poate nici măcar împleti o mreajă. Cu siguranță că vă înșelați în privința ei.

— Vreunu' dintre voi, băieți, a văzut-o pă cotoroanță făcând vreun mișmaș în ultima vreme? întrebă Fură Peoricine.

Toate capetele se scuturară cu tărie, într-o ploaie de mărgele, gândaci, pene și diverse alte podoabe de păr.

— Voi o iscodiți – vreau să spun, aveți grijă de ea *tot* timpul? zise Miss Poloboc, ușor îngrozită.

— Oh, deah, zise Fură, dându-și ifose. Nu în privată, bineînțeles. Și acuma e mai greu în dormitoru' ei, că a astupat o grămadă de crăpături, din nu-ș' ce motive.

— Nu pot să-mi închipui de ce, zise Miss Poloboc cu prudență.

— Nici noi, zise Fură. Am socotit c-ar fi dân cauză c-o trage curentu'.

— Da, bănuiesc că de-asta, zise Miss Poloboc.

— Așa că, de obicei, intrăm printr-o gaură de șoarece și ne ascundem în vechea ei casă de păpuși pân' ce-adoarme, zise Fură. Nu te mai uita așa la mine, doamnă, toți băieții zunt gentlemeni perrrfecți și țin ochii strâns închiși când se-mbracă în cămașa dă

noapte. Apoi, unu' păzește la fereastra ei, iar altu' la ușă.

— O păziți de ce anume?

— Dă orice.

Pentru o clipă, Miss Poloboc avu în minte imaginea unui dormitor tăcut, luminat de razele lunii, în care dormea un copil. Văzu, lângă fereastră, în lumina lunii, una dintre siluetele mici stând de pază, iar cealaltă în umbră, la ușă. De ce anume o păzeau? *De orice...*

Și acum ceva, creatura asta, o luase în stăpânire, iar ea era închisă undeva, înăuntru. Dar niciodată nu făcuse ceva magic! Ar mai fi putut să înțeleagă dacă ar fi fost una dintre celelalte fete, care se pregăteau pe-acolo, prin ținut, dar... Tiffany?

Unul dintre Fulgeri ridicase încet o mână.

— Da? zise ea.

— Eu sunt, doamnă, Marele Yan. Nu știu dacă asta e o adevărată învârteală de cotoroanță, doamnă, zise el nervos, da' eu și Aproape Marele Angus am văzut-o făcând ceva ciudat dă vreo câteva ori, nu, Aproape Mare Angus? Fulgerul de lângă el dădu energic din cap, în vreme ce vorbitorul continuă. A fozt atunci când și-a luat rochia nouă și pălăria nouă...

— Și arăta foarte drăguț, de altfel, zise Aproape Marele Angus.

— Deah, chiar așa. Da' s-a îmbrăcat cu ele și apoi a stat în mijlocul odăii și a zis... ce-a zis, Aproape Mare Angus?

— „Să mă văz", zise Aproape Marele Angus dintr-un suflu.

Miss Poloboc parcă împietrise. Vorbitorul, acum parcă regretând puțin că deschisese subiectul acesta, continuă:

— Apoi, după puțină vreme, i-am auzit dân nou glasul zicând: „Să nu mă mai văz", după care și-a potrivit pălăria, știi, poate într-un unghi dă-i venea ei mai bine.

— Oh, vrei să spui că se uita la ea însăși în ceea ce se numește o *oglindă,* zise Miss Poloboc. Asta e un fel de...

— Știm bine ce sunt chestiile alea, doamnă, zise Aproape Marele Angus. Are și ea una micuță, foarte crăpată și murdară. Dar nu era bună pentru tot corpul și ea voia să se vadă cum trebuie.

— Foarte bune dă furat, oglinzile astea, zise Fură Peoricine. I-am adus lu' Jeannie a noaztră una dă argint cu granate pă ramă.

— Și a zis „Să mă văd"? întrebă Miss Poloboc.

— Deah, și 'poi „Să nu mă mai văz", zise Marele Yan. Și între momentele astea două, a stat foarte nemișcată, ca o stașuie.

— S-ar zice că încerca să născocească un soi de vrajă de invizibilitate, cugetă Miss Poloboc. Dar nu se procedează așa,

bineînțeles.

— Noi am socotit că doar încerca să-și arunce vocea, zise Aproape Marele Angus. Că așa suna, de parcă venea din altă parte, știi? Și Scoțiduș Aiai poate face așa, dă păcăleală, când zuntem la vânătoare.

— Să-și arunce vocea? zise Miss Poloboc, încruntându-se. De ce credeți asta?

— Fiin'că atuncea când a zis ea „Să nu mă mai văz", a sunat de parcă nu venea dinspre ea și buzele ei nu s-au mișcat.

Miss Poloboc făcu ochii mari la Fulgeri. Când vorbi, după aceea, glasul ei era puțin schimbat.

— Spuneți-mi, zise ea, când stătea acolo, nu se mișca *deloc, deloc?*

— Doar respira foarte ușor, doamnă, zise Marele Yan.

— Și ochii ei erau închiși?

— Da!

Miss Poloboc începu să respire foarte repede.

— A ieșit afară din corpul ei! Nu există nicio...

— ... vrăjitoare dintr-o sută care să poată face asta! zise ea. E împrumutare, asta e! Și e mai bun decât orice truc de la circ! Înseamnă să-ți pui...

— ... mintea în altă parte! Trebuie să...

— ... înveți cum să te protejezi mai înainte de a *încerca* vreodată asta! Iar *ea* a inventat-o doar pentru că nu avea o oglindă? Prostuța, și de ce n-a...

— ... *spus? A* ieșit din corpul ei și l-a lăsat pradă oricui să pună stăpânire pe el! Mă întreb ce...

— ... își *închipuia* ea că...

— ... face?

După o vreme, Fură Peoricine tuși politicos.

— Noi zuntem mai tari la întrebări despre bătaie, beție și furt, mormăi el. Noi n-avem conoștințele vrăjitorelii.

Capitolul 7
Problema lui Brian

Ceva care își zicea Tiffany zbura peste vârfurile copacilor.

Se credea Tiffany. Își putea aminti totul – aproape totul – despre a fi Tiffany. Arăta ca Tiffany. Ba chiar și gândea ca Tiffany, mai mult sau mai puțin. Avea tot ce-i trebuia ca să fie Tiffany...

... mai puțin pe Tiffany. Mai puțin acea micuță parte din ea care era... eu.

Privea prin ochii ei, încerca să audă cu urechile ei, să gândească în creierul ei.

Un prisăcar își ia în stăpânire victima nu prin forță, propriu-zis, ci pur și simplu pătrunzând în orice spațiu, ca un elefant eremit[21]. Te ia pe sus numai pentru că asta face el, până când e peste tot și nu mai rămâne niciun locșor neocupat... Mai puțin...

... tocmai avea o problemă. Zburase prin ea ca o maree a întunericului, dar mai era un loc, bine strâns și pecetluit, care încă mai era închis. Dacă ar fi avut creierul unui copac, ar fi fost nedumerit.

Dacă ar fi avut creierul unui om, ar fi fost speriat...

Tiffany condusese mătura cu coadă pe jos, foarte aproape de vârfurile copacilor, și aterizase fără ezitare în grădina doamnei Urechelniță. Chiar nu era mare scofală, hotărî ea. Trebuia doar *să vrei* să zbori.

Apoi i se făcu iarăși rău sau, cel puțin, dădu să i se facă, dar de vreme ce vomitase de două ori în văzduh nu-i mai rămăsese prea mult din care să i se facă. Era ridicol! Ei nu-i mai era frică de zbor, dar stomacului ei, da!

Se șterse cu grijă la gură și privi în jur.

Aterizase pe o peluză. Auzise despre ele, dar nu văzuse una adevărată niciodată până atunci. Iarbă era pretutindeni în jurul casei lui Miss Poloboc, dar aceea era, ei bine, doar iarbă de luminiș. Toate celelalte grădini pe care le văzuse foloseau la creșterea legumelor, cu eventual doar un mic loc pentru flori, dacă gospodina respectivă se dădea în vânt după așa ceva. O peluză însemna că ești destul de înstărit ca să-ți permiți să renunți la un spațiu valoros pe care să cultivi cartofi.

Peluza avea dungi.

Tiffany se întoarse către mătura cu coadă și-i spuse „Stai!”, apoi

traversă peluza către casă. Era mult mai mare decât coliba lui Miss Poloboc, dar, din ceea ce auzise Tiffany, doamna Urechelniță era o mult mai mare vrăjitoare senioară. Ea era, de asemenea, măritată cu un magician, cu toate că el nu se mai ocupa cu magia, în prezent. Era destul de ciudat, zicea Miss Poloboc, dar nu aveai ocazia să întâlnești prea des un magician sărac.

Bătu la ușă și aşteptă.

În portic atârna o plasă de blesteme. Ai crede că o vrăjitoare n-are nevoie de astfel de talismane, dar Tiffany bănui că le foloseau doar ca ornamente. Mai era și o mătură cu coadă rezemată de perete, și o stea de argint în cinci colțuri pe ușă. *Reclama* doamnei Urechelniță.

Tiffany bătu din nou la ușă, mult mai tare.

Îi deschise numaidecât o femeie înaltă și slabă, îmbrăcată toată în negru. Dar era un negru foarte bogat, de efect, tot numai dantelă și volane, și însoțit de mai multe bijuterii de argint decât își închipuise Tiffany c-ar putea exista. Nu avea doar inele pe degete. Unele degete aveau un soi de mănuși cu degetele din argint, făcute să arate ca niște gheare. Scânteia aidoma cerului nopții.

Pe cap avea pălăria ţuguiată, spre deosebire de Miss Poloboc care n-o purta niciodată când se afla acasă. Era mai înaltă decât oricare altă pălărie pe care o văzuse vreodată Tiffany. Avea stele pe ea, și acele de pălărie, de argint, sclipeau.

Toate acestea ar fi trebuit să-i facă înfățișarea și mai impresionantă. N-o făcură. Pe de-o parte pentru că era chiar prea mult din *toate,* dar mai ales din pricina doamnei Urechelniță. Avea o față lungă și ascuțită și sugera foarte puternic că ar fi fost gata să se vaite de pisica vecinilor care-i tăvălea iarba peluzei. Și arăta așa tot timpul. Mai înainte să deschidă gura, se uită foarte atent la ușă, ca să vadă dacă bătaia puternică a lui Tiffany lăsase vreo urmă.

— Ei? zise ea, cu semeție sau cu ceea ce probabil credea ea că e semeție. Sună cam straniu.

— Binecuvântați să fie toți ai casei tale, zise Tiffany.

— Ce? A, da. Runele favorabile să lumineze această întâlnire a noastră, zise doamna Urechelniță grăbită. Ei?

— Am venit s-o văd pe Anagrama, zise Tiffany.

Era într-adevăr *prea* mult argint.

— Oh, ești una dintre fetele ei? întrebă doamna Urechelniță.

— Nu... chiar, zise Tiffany. Lucrez cu Miss Poloboc.

— Oh, cu *ea,* zise doamna Urechelniță, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioare. Verdele e o culoare periculoasă. Cum te

numești, copilă?

— Tiffany.

— Hmm, făcu doamna Urechelniță, deloc aprobator. Atunci, ai face mai bine să intri. Își ridică privirile și scoase un *țțț!* Oh, uită-te și tu! Și am cumpărat-o de la un târg meșteșugăresc din Feliați. A fost *foarte* scumpă!

Plasa de blesteme atârna în zdrențe.

— Nu tu ai făcut asta, nu-i așa? întrebă doamna Urechelniță.

— E prea sus, doamnă Urechelniță, zise Tiffany.

— Se pronunță O-ră-șel-ni-că[22], zise doamna Urechelniță, cu răceală.

— Pardon, doamnă Urechelniță.

— Intră.

Era o casă ciudată. Nu te puteai îndoi că în ea locuiește o vrăjitoare, și nu doar pentru că toate cadrele de ușă aveau o scobitură ca un țugui înalt, pentru a-i permite pălăriei doamnei Urechelniță să treacă în bună regulă. Miss Poloboc nu avea nimic pe pereți, în afară de afișele de circ, dar doamna Urechelniță avea niște picturi, cu adevărat mari, pretutindeni, și erau toate... vrăjitorești. Numeroase seceri de lună și tinere femei cu, sincer vorbind, nu prea multe haine pe ele, și bărbați uriași cu coarne și, ooh, nu numai coarne. Erau sori și luni pe dalele pardoselii, iar tavanul încăperii în care fu condusă Tiffany era boltit, albastru și pictat cu stele. Doamna Urechelniță (pronunțat *O-ră-șel-ni-că)* îi făcu semn spre un jilț cu picioare de grifon și pernuțe în formă de seceră.

— Ia loc acolo, zise ea. O să-i spun Anagramei că ești aici. Nu lovi în picioarele jilțului, te rog.

Ieși pe o altă ușă.

Tiffany se uită în jur –

– *prisăcarul se uită în jur* –

– și gândi: Trebuie să fiu cea mai puternică. În momentul în care eu o să fiu cea mai puternică, o să fiu în siguranță. *Asta* de adineauri e slabă. Crede că poți cumpăra magia.

— Oh, dar *ești* chiar tu, zise o voce tăioasă din spatele ei. Fata cu brânza.

Tiffany se ridică în picioare.

– *prisăcarul stăpânise multe ființe, inclusiv o seamă de magicieni, pentru că magicienii caută puterea tot timpul și câteodată îl găsesc, în cercurile lor înșelătoare, nu pe vreun demon care să fi fost atât de prost*

încât să se lase păcălit cu amenințări și ghicitori, ci pe prisăcarul atât de prost încât nu poate fi păcălit în nici un fel. Iar prisăcarul își aminti –

Anagrama bea dintr-un pahar cu lapte. Odată ce-o văzuseși pe doamna Urechelniță, înțelegeai ceva despre Anagrama. Avea aerul că lua notițe despre lumea înconjurătoare ca să întocmească o listă cu sugestii de îmbunătățiri.

— Salut, zise Tiffany.

— Bănuiesc că ai venit până aici ca să te rogi să fii primită, totuși, și tu alături de noi, nu-i așa? Cred că ai putea fi amuzantă.

— Nu, nu de asta. Dar s-ar putea să te las pe tine să fii alături de *mine,* zise Tiffany. Îți place laptele ăla?

Paharul de lapte se prefăcu într-un ghem de spini și iarbă. Anagrama îi dădu drumul jos, grăbită. Când lovi podeaua, deveni din nou un pahar cu lapte și se sparse, împroșcând.

Tiffany arătă spre tavan. Stelele pictate pâlpâiră orbitor, umplând încăperea de lumină. Dar Anagrama se uita lung la balta de lapte.

— Știi că se spune că puterea vine? întrebă Tiffany, mergând în jurul ei. Ei bine, a venit la *mine.* Vrei să fii prietena mea? Sau vrei să fii... în calea mea? Aș curăța laptele ăsta, dac-aș fi în locul tău.

Se concentră. Nu știa de unde anume îi venise asta, dar părea să știe exact ce să facă.

Anagrama se ridică vreo câțiva inchi de la podea. Se zbătu și încercă să fugă, dar nu reuși decât să se învârtă în loc. Spre înspăimântătoarea încântare a lui Tiffany, fata izbucni în plâns.

— Tu ai spus că ar trebui să ne folosim puterile, zise Tiffany, mergând în jurul ei, în vreme ce Anagrama încerca să se elibereze. Tu ai spus că dacă avem darul, oamenii ar trebui să afle de el. Ești o fată cu capul bine înfipt pe umeri. Tiffany se aplecă puțin ca să se uite în ochii ei. N-ar fi *îngrozitor* dacă nu l-ai avea bine înfipt?

Flutură din mână și prizoniera căzu pe pământ. Dar dacă Anagrama era nesuferită, nu era lașă, și se ridică în picioare cu gura deschisă ca să țipe și cu o mână în sus...

— Bagă de seamă, zise Tiffany. Pot s-o fac din nou.

Anagrama nu era nici stupidă. Își lăsă mâna jos și dădu din umeri.

— Ei bine, ai *avut* noroc, zise ea printre dinți.

— Dar încă mai am nevoie de ajutorul tău, zise Tiffany.

— De ce-ai avea nevoie de ajutorul meu? zise Anagrama, posacă.

Ne trebuie aliați, gândi prisăcarul cu mintea lui Tiffany. *Ei ne pot*

apăra. Dacă e nevoie, îi putem sacrifica. Se vor găsi întotdeauna alte ființe care să vrea să fie prietene cu cel puternic, iar aceasta de aici adoră puterea...

— Ca să încep cu începutul, zise Tiffany, de unde pot lua o rochie ca a ta?

Anagrama făcu ochii mari.

— Oh, ai nevoie de Zakzak Fierbințeală, din târgul Fără Ieșire, zise ea. El vinde *totul* pentru vrăjitoarea modernă.

— Atunci, vreau totul, zise Tiffany.

— O să ceară să fie plătit, continuă Anagrama. Este un pitic. Piticii deosebesc aurul adevărat de aurul imaginar. Toată lumea încearcă să-l ducă de nas cu asta, bineînțeles. El doar râde. Dar, dacă încerci și a doua oară, se plânge la stăpâna ta.

— Miss Tick spunea că o vrăjitoare ar trebui să aibă exact câți bani are nevoie, zise Tiffany.

— Foarte adevărat, zise Anagrama. Exact cât îi trebuie ca să cumpere tot ce vrea! Doamna Urechelniță spune că tocmai pentru că suntem vrăjitoare, nu trebuie să trăim ca țărăncile. Dar Miss Poloboc este de modă veche, nu-i așa? Probabil n-are niciun ban în casă.

Iar Tiffany zise:

— Oh, știu de unde pot face rost de niște bani. O să trec pe aici **te rog, ajuta-mă** pe după-amiază și o să-mi poți arăta unde este locul cu pricina.

— Ce-a fost asta? zise Anagrama, tăios.

— Am zis că **oprește-mă** o să trec pe aici..., începu Tiffany.

— Uite, din nou! E un soi de... ecou ciudat în vocea ta, zise Anagrama. Ca două persoane care-ar vorbi în același timp.

— Oh, asta, zise prisăcarul. Asta nu-i nimic. O să se oprească, foarte curând.

Era o minte interesantă și prisăcarului îi plăcea s-o folosească – dar întotdeauna exista acel mic colțișor, acel mic colțișor care era închis; și asta era supărător, ca o căpușă care nu se dădea dusă...

Nu gândea. Mintea prisăcarului era ceea ce mai rămăsese din toate celelalte minți în care locuise vreodată. Ca ecourile după ce muzica s-a încheiat. Dar chiar și ecourile, ciocnindu-se unul de altul, pot produce noi armonii.

Se ciocneau acum. Și îngânau lucruri ca: *Adaptează-te. Nu ești încă destul de puternic ca să-ți faci dușmani. Fă-ți prieteni...*

Prăvălia lui Zakzak, cu tavan scund și întunecoasă, avea din

belșug pe ce să-ți cheltui banii. Zakzak era într-adevăr un pitic, și aceștia nu sunt prin tradiție interesați de folosirea magiei, dar cu siguranță el știa cum să-și expună marfa, lucru la care piticii sunt foarte pricepuți.

Existau baghete, majoritatea de metal, câteva din lemn nobil. Unele aveau cristale strălucitoare incrustate pe ele, ceea ce bineînțeles le făcea și mai scumpe. Existau sticluțe de sticlă colorată, în sectorul „poțiuni", și, destul de ciudat, cu cât mai mică era sticluța, cu atât mai scumpă era.

— Asta pentru că în ele sunt adesea ingrediente foarte rare, ca lacrimile unui șarpe rar sau altele asemenea, zise Anagrama.

— Nu știam că șerpii plâng, zise Tiffany.

— Ba așa se pare. Oh, ei bine, bănuiesc că de aceea lacrimile lor sunt scumpe.

Erau din belșug și alte accesorii. Mreje atârnau de tavan, mult mai frumoase și mai interesante decât acelea în funcțiune, pe care le văzuse Tiffany. De vreme ce erau împletite până la capăt, cu siguranță că erau moarte, întocmai ca acelea pe care Miss Poloboc le păstra ca ornamente. Dar arătau bine – și înfățișarea era importantă.

Erau chiar și niște pietre de uitat *în ele*.

— Globuri de cristal, zise Anagrama, când Tiffany ridică unul în mână. Atenție! Sunt *foarte* scumpe!

Îi făcu semn către o plăcuță care fusese plasată dinadins printre globurile sclipitoare. Pe ea scria:

Încântător de privit
Plăcut de ținut în palmă
Dacă îl scapi pe jos
O să fii sfâșiat de cai sălbatici[23]**.**

Tiffany îl ținea în palma ei pe cel mai mare și-l văzu pe Zakzak îndepărtându-se pe nesimțite de tejgheaua lui, gata să dea fuga spre ea cu o notă de plată, dacă l-ar fi scăpat pe jos.

— Miss Tick folosește o farfurie cu apă, în care toarnă puțină cerneală, zise ea. Și de obicei împrumută apa și cerșește cerneala, pentru asta.

— Oh, e-o *fundamentalistă,* zise Anagrama. Letiția – adică doamna Urechelniță – spune că ele ne trag în jos formidabil. Oare chiar vrem ca oamenii să creadă că vrăjitoarele sunt doar o adunătură de femei smintite care arată ca niște ciori? E așa de prost gust, ca și

casa de turtă dulce! Ar trebui să dăm dovadă de ceva profesionalism în lucrurile astea.

— Hmm, zise Tiffany, aruncând globul de cristal în aer și prinzându-l din nou, cu o singură mână. Oamenilor ar trebui să le fie *frică* de vrăjitoare.

— Păi, ăăă, cu siguranță ar trebui să ne respecte, zise Anagrama. Hm... eu aș avea mai multă grijă cu globul ăla, în locul tău...

— De ce? întrebă Tiffany, aruncând globul peste umăr.

— Era din cel mai fin cuarț! strigă Zakzak, dând fuga de după colțul tejghelei.

— Oh, *Tiffany,* zise Anagrama, uluită, dar încercând să nu chicotească.

Zakzak trecu în goană pe lângă ele, oprindu-se în locul unde globul spart zăcea în sute de foarte scumpe fragmen...

... ba *nu* zăcea în foarte scumpe fragmente.

Atât el, cât și Anagrama se întoarseră către Tiffany.

Ea rotea globul de cristal pe vârful degetului.

— Iuțeala mâinii înșală ochiul, zise ea.

— Dar l-am auzit spărgându-se! zise Zakzak.

— Înșală și urechea, de asemenea, zise Tiffany, punând globul înapoi pe raftul lui. Nu-l vreau pe ăsta, *dar* – și arătă cu degetul – o să iau lănțișorul ăla și pe cel cu pisicile, și inelul ăla și un set din *astea* și două, nu, trei din astea și... astea ce sunt?

— Hm, aia e o Carte a Nopții, zise Anagrama, cu nervozitate. E un soi de jurnal magic. Scrii în el la ce lucrezi...

Tiffany luă cartea legată în piele. Pe copertă, avea un ochi, montat într-o piele mai groasă. Ochiul se rostogoli să se uite la ea. Acesta era un adevărat jurnal de vrăjitoare, mult mai impresionant decât un anumit rușinos de ieftin carnețel, cumpărat de la un negustor ambulant.

— Al cui ochi a fost ăsta? întrebă Tiffany. Cineva interesant?

— Ăăă, am luat cartea de la magicienii de la Universitatea Nevăzută, zise Zakzak, încă tremurând. Nu sunt ochi adevărați, dar sunt destul de deștept făcuți ca să se învârtă până când văd un alt ochi.

— Tocmai a clipit, zise Tiffany.

— Foarte deștepți indivizi, magicienii, zise piticul, care recunoscuse chilipirul când văzuse unul. Să-l împachetez pentru tine?

— Da, zise Tiffany. Împachetează tot ce-am cerut. Și acum **mă aude cineva?** Arată-mi raionul de haine...

... unde erau pălării. Există curente de modă în vrăjitorie, la fel ca în toate celelalte. Câțiva ani, pălăria cu țuguiul în zigzag captivase atenția, și chiar vedeai unele vârfuri întorcându-se atât de mult încât aproape că arătau către pământ. Existau varietăți chiar și în modelele tradiționale (Con Vertical, Negru), cum ar fi „Provinciala" (cu buzunare interioare, impermeabilă), „Spărgătorul-de-nori" (coeficient redus de frecare la folosirea măturii cu coadă) și, chiar important, „Siguranța" (garanta supraviețuirea 80% în cazul caselor căzătoare[24]).

Tiffany și-o alese pe cea mai înaltă cu con vertical. Avea mai mult de două picioare înălțime și niște stele mari cusute pe ea.

— Ah, Zgârie-Cerul. Foarte bine îți stă, zise Zakzak, agitându-se prin preajmă și deschizând sertare. E pentru o vrăjitoare în ascensiune, care știe ce vrea și căreia nu-i pasă câte broaște costă asta, aha. Întâmplător, multe doamne preferă o pelerină asortată. Acuma, avem Miezulnopții, lână curată, fin tricotată, foarte călduroasă, dar – îi aruncă lui Tiffany o privire de cunoscător – de regulă avem stoc *foarte* limitat din Hula Zefirului, proaspăt sosită, foarte rară, neagră ca tăciunele și subțire ca umbra. Absolut nefolositoare pentru a-ți ține de cald sau a te apăra de ploaie, dar arată *fabulos* chiar și-n cea mai slabă adiere de vânt. Ia uitați...

Ridică pelerina și suflă ușurel. Se umflă aproape orizontal, fluturând și zbuciumându-se ca o velă într-o furtună.

— Oh, *da,* șopti Anagrama.

— O iau, zise Tiffany. Am s-o port la Procesul Vrăjitoarelor, sâmbătă.

— Ei bine, dacă o să câștigi, ai grijă să le spui tuturor că ai cumpărat-o de aici, zise Zakzak.

— *Când* o să câștig, o să le spun c-am obținut-o cu o considerabilă reducere de preț, zise Tiffany.

— Oh, eu nu fac reduceri, zise Zakzak, cu toată demnitatea pe care o poate afișa un pitic.

Tiffany se uită la el, apoi luă una dintre cele mai scumpe baghete de pe raftul exponatelor. Scânteia.

— Asta-i un Numărul Șase, șopti Anagrama. Doamna Urechelniță are una dintr-astea!

— Văd că are niște rune pe ea, zise Tiffany, și ceva din modul în care o spuse îl făcu pe Zakzak să pălească.

— Păi, *bineînțeles,* zise Anagrama. Trebuie să ai *rune.*

— Astea sunt în ogam[25], zise Tiffany, zâmbind răutăcios către Zakzak. Este un foarte vechi limbaj al piticilor. Să-ți spun ce zic ele?

Zic așa „Oh Ce Minune E Să Mânuiești Asta”.

— Nu folosi tonul ăsta supărător și mincinos cu mine, tânără lady! zise piticul. Cine e stăpâna ta? Cunosc eu soiul tău! Înveți o vrajă și te crezi doamna Vremerea! N-o să înghit purtările astea! *Brian!*

Se auzi un zornăit dinspre perdelele de mărgele care acopereau ușa ce ducea în spatele prăvăliei și un magician își făcu apariția.

Puteai să spui fără greș că e un magician. Magicienii niciodată nu vor să te lase să ghicești. Avea o robă lungă și largă, cu stele și simboluri magice pe ea; se vedeau chiar și vreo câțiva țechini. Barba i-ar fi fost lungă și fluturând în vânt, dacă ar fi fost într-adevăr genul de tânăr care și-ar fi putut lăsa o barbă. În loc de asta, era tocită și subțire ca fuiorul, și nu foarte curată. Iar efectul general era de asemenea stricat de faptul că fuma o țigară, avea o cană de ceai în mână și o mutră care arăta puțin ca a unei făpturi ce trăiește sub buștenii jilavi.

Cana era ciobită și pe ea se citeau următoarele cuvinte vesele: „Nu Trebuie Să Fii Obiect Magic Ca Să Lucrezi Aici, Dar Nu Strică!!!!!”

— Mda? zise el, adăugând mustrător: *Eram* în pauza mea de ceai, știi.

— Această tânără... lady s-a purtat neplăcut, zise Zakzak. A făcut vrăji pe-aici. Răspunde obraznic și face pe deșteaptă cu mine. Problemele obișnuite.

Brian se uită la Tiffany. Ea-i zâmbi.

— Brian a fost la Universitatea Nevăzută, zise Zakzak, cu un soi de încrezut „așa să știi”. Și-a luat *licența.* Ce nu știe despre magie poate umple cel mult o carte! Aceste doamne au nevoie să fie conduse la ieșire, Brian.

— Atunci, bine, doamnelor, zise Brian, nervos, punându-și cana jos. Faceți ce spune domnul Fierbințeală și întindeți-o, bine? Nu vrem necazuri, nu-i așa? Haide, fiți copii cuminți!

— De ce ai nevoie de un magician să te apere, cu toate aceste amulete magice de pe aici, domnule Fierbințeală? întrebă Tiffany, cu dulceață.

Zakzak se întoarse către Brian.

— Ce mai așteptți? întrebă el. A făcut-o din nou! Te plătesc, nu-i așa? Supune-le voinței tale sau ceva!

— Păi, ăăă... fata asta s-ar putea să fie o clientă mai dificilă..., zise Brian, făcând semn cu capul spre Tiffany.

— Dacă ai studiat ca să te faci magician, Brian, atunci știi despre conservarea masei, nu-i așa? întrebă ea. Vreau să spun, știi ce se întâmplă *de fapt* când încerci să prefaci pe cineva într-o broască?

— Păi, ăăă..., începu magicianul.

— Ha! E doar un fel de-a spune! se răsti Zakzak. Mi-ar plăcea să te văd pe *tine* prefăcând pe cineva într-o broască!

— Dorință îndeplinită, zise Tiffany, și agită bagheta.

Brian începuse să spună:

— Uite, când am spus că am fost la Universitatea Nevăzută, mă referam la...

Dar sfârși prin a spune „Oac".

Să ne luăm ochii de la Tiffany, și să urcăm prin prăvălie sus, sus, deasupra satului, până când peisajul se deschide într-un mozaic de câmpuri, păduri și munți.

Magia se împrăștia ca micile unde concentrice, făcute când o piatră e aruncată în apă. Pe o distanță de câteva mile în jurul acelui loc, făcu mrejele să se rotească și rupse legăturile plaselor de blesteme. Pe măsură ce undele se lărgeau, magia devenea mai slabă, cu toate că nu dispărea de tot, și încă mai putea fi simțită de lucruri mult mai sensibile decât o mreajă...

Să ne lăsăm privirea să se plimbe și să cadă asupra pădurii *acesteia, acestui* luminiș, *acestei* colibe...

Pe pereți nu e nimic decât var alb, pe podea nimic decât dale de piatră rece. Uriașul cămin nici măcar nu are o plită de gătit. Un ibric de ceai negru atârnă de un cârlig negru deasupra a ceea ce cu greu poate fi numit un foc – e doar o grămăjoară de crenguțe.

Aceasta este casa unei vieți descojite până la miez.

Sus, la etaj, o bătrână, îmbrăcată toată în negru ponosit, stă întinsă pe un pat îngust. Dar nu trebuie să credeți că-i moartă, pentru că e o pancartă mare, legată cu sfoară de gâtul ei, pe care scrie:

NU SUNT MOARTĂ!

... și trebuie s-o crezi, de vreme ce e scrisă astfel.

Ochii ei sunt închiși, mâinile sunt încrucișate pe piept, gura îi este căscată.

Și albinele se strecoară în gura ei, și peste urechile ei, și pe toată perna ei. Umplu toată încăperea, zburând înăuntru și afară pe fereastra deschisă, unde cineva a pus un șir de farfurii pline cu apă cu zahăr, pe pervaz.

Niciuna dintre farfurii nu seamănă cu alta, bineînțeles. O vrăjitoare niciodată n-are veselă asortată. Dar albinele lucrează mai

departe, venind și plecând... harnice ca albinele.

Când micile valuri de magie trec pe aici, zumzetul se ridică într-un muget. Albinele dau buzna pe fereastră înăuntru, ca măturate de-o vijelie. Aterizează pe bătrâna nemișcată, până când capul și umerii ei devin o masă fremătătoare de mici corpuri maronii.

Și atunci, ca o singură insectă, se ridică într-un nor și zboară afară, în văzduhul plin de semințe rotitoare de la sicomorii din împrejurimi.

Doamna Vremerea se ridică în capul oaselor și zise:

— Bzzz!

Apoi își vârî un deget în gură, scormoni puțin și scoase afară o albină care se zbătea. Suflă peste ea și o goni pe fereastră.

Pentru o clipă, ochii ei părură să aibă mai multe fațete, întocmai ca o albină.

— Așa, zise ea. A învățat cum să Împrumute, nu? Sau a fost ea Împrumutată?

Anagrama leșină. Zakzak se holba, prea *înspăimântat* să leșine.

— Vezi tu, zise Tiffany, când ceva prin aer făcu *glup, glup* pe deasupra lor, o broască nu cântărește decât vreo câteva uncii din cât cântărește Brian, oh, aproape o sută douăzeci de livre[26], da? *Așadar,* ca să prefaci pe cineva mare într-o broască, trebuie să găsești ceva de făcut cu toate acele bucățele care nu încap într-o broască, este?

Se aplecă și ridică de jos pălăria țuguiată a magicianului.

— Ești fericit, Brian? întrebă ea.

O broască mică, strivită sub un maldăr de haine, își ridică ochii în sus și zise:

— *Oac!*

Zakzak nu se uită la broască. Se uita la acel ceva ce făcea *glup, glup.* Era ca un mare balon roz plin cu apă, chiar frumos, tremurând când se lovea ușor de tavan.

— L-ai omorât! îngăimă el.

— Ce? Oh, nu. Asta-i doar materia de care nu are nevoie în clipa asta. E un soi de... *prisos* de Brian.

— *Oac,* zise Brian. *Glup,* făcu restul din el.

— Despre reducerea aceea..., începu Zakzak, grăbit. Zece procente ar fi...

Tiffany flutură bagheta. În spatele ei, toate globurile de cristal expuse se ridicară în aer și începură să se rotească unul în jurul altuia, într-un mod sclipitor și mai presus de toate *fragil.*

— Bagheta aia n-ar trebui să poată face asta! zise el.

— Bineînțeles că nu poate. E o prostie. Dar eu pot, zise Tiffany. Nouăzeci la sută reducere, așa te-am auzit spunând? Gândește-te repede, încep să mă plictisesc. Iar prisosul de Brian devine... greu.

— Poți să le iei pe toate! strigă Zakzak. Pe gratis! Numai nu-l lăsa să se spargă! Te rog!

— Nu, nu, mi-ar plăcea să-ți păstrezi afacerea, zise Tiffany. O reducere de nouăzeci de procente ar fi în regulă. Mi-ar plăcea să te gândești la mine ca la... o prietenă...

— Da! Da! *Sunt* prietenul tău! Sunt o persoană foarte prietenoasă! Acum, te rog, pune-l înapoooi! Te rog! Zakzak se lăsă să cadă în genunchi, ceea ce nu însemna de prea sus. *Te rog!* El nu-i un magician adevărat! N-a luat acolo decât niște lecții de decorațiuni, la seral! Au desființat clasele, ceva de genul ăsta. El crede că nu știu! Dar a citit pe ascuns câteva cărți de magie, și a șterpelit niște robe, și poate vorbi pe limba magicienilor, așa că ar fi greu să observi vreo deosebire! Te rog! Niciodată n-aș fi găsit un *adevărat* magician, tocmit pe simbria pe care i-o plătesc lui! Nu-i face rău, *te rog!*

Tiffany flutură din mână. Urmă un moment chiar și mai neplăcut decât acela care sfârșise cu prisosul de Brian lovindu-se ușor de tavan, după care întregul Brian rămase în picioare, clipind des.

— Îți mulțumesc! Îți mulțumesc! Îți mulțumesc! zise Zakzak cu răsuflarea tăiată.

Brian clipi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Zakzak, pierdut cu firea de groază și de ușurare, îl bătu pe spinare cu palma, înnebunit.

— Ești aici în întregime? zise el. Nu ești un balon?

— Hai, termină! zise Brian, împingându-l deoparte.

Se auzi un geamăt din partea Anagramei. Deschise ochii, o văzu pe Tiffany și încercă să se ridice în picioare *și* să se dea înapoi, ceea ce însemnă că se dădu înapoi ca un păianjen.

— Te rog nu-mi face asta și mie! Te rog, nu! strigă ea.

Tiffany fugi după ea și o ridică în picioare.

— *Ție* nu ți-aș face nimic, Anagrama, zise ea, fericită. Tu ești prietena mea! Suntem *cu toții* prieteni! Nu-i *drăguț* **te rog te rog oprește-mă...**

Trebuie să vă reamintesc că picțeii nu erau elfi ai casei. În teorie, elfii casei ți-ar face treburile casei în locul tău, dacă le-ai lăsa o

farfurioară cu lapte.

Nac Mac Fulgerii... nu le-ar face.

Oh, ar încerca, dacă le-ai fi pe plac și nu i-ai insulta cu *lapte* în farfurie. S-ar oferi *să fie* de ajutor. Dar pur și simplu n-ar fi buni la asta. Pentru că, de pildă, degeaba încerci să elimini o pată încăpățânată de pe o tavă, lovind-o cu capul de mai multe ori.

Și chiar n-ai vrea să vezi o chiuvetă plină cu ei și cu porțelanurile tale cele mai bune. Sau vreo oală prețioasă rostogolindu-se înainte și-napoi pe podea, în timp ce Fulgerii dinăuntru s-ar lupta simultan să curețe murdăria dinăuntru *și* unul cu altul.

Dar Miss Poloboc, odată ce le luă porțelanurile din cale, descoperi că îi plăcea pe Fulgeri. Era ceva de neînfrânat în ei. Și erau absolut neimpresionați de o femeie cu două corpuri.

— Ah, asta nu-i ni'ca, spuse Fură Peoricine. Când făceam noi raiduri pentru Regină, o dată am găsit o lume pă unde oamenii aveau câte cinci corpuri dă căciulă. Dă toate mărimile, știi, bune la tot soiul dă treburi.

— Zău? se mirară ambele Miss Poloboc.

— Deah, și ăl mai mare dântre corpuri avea o mână stângă uriașă, numai ca să deschiză borcanele cu murături.

— Capacele lor se pot înțepeni rău, e adevărat, încuviință Miss Poloboc.

— Oh, am văzutără niște locuri cumplit dă murdare, când făceam raiduri pentru Regină, continuă Fură Peoricine. Dar am renunțat la serviciu, pentru că era o muiere intrigantă, cărpănoasă și sărăntoacă, asta era!

— Da, și n-a fozt pen'că ne-a zvârlit afar' dân Tărâmul Basmelor, fiin'că eram complet țuț, la ora două, ziua-n amiaza mare, orice-ar putea vreun scârbavnic să mphf mphf..., zise Wullie Flaimuc.

— Țuț? repetă întrebător Miss Poloboc.

— Deah... oh, deah, asta-nsemnează... obosâți. Deah. Obosâți. Asta-nsemnează, zise Fură Peoricine, ținându-și palmele cu strășnicie peste gura fratelui său. Și tu nu știi cum să vorbești în fața unei doamne, scârbavnic dă scoțiduș dă toată rușinea!

— Ăăă... mulțumesc pentru spălatul vaselor, zise Miss Poloboc. Chiar n-ar fi trebuit să...

— Ah, n-a fozt nicio pro'lemă, zise Fură Peoricine vesel, dându-i drumul lui Wullie Flaimuc. Și-s zigur că toate farfuriile-alea și ălelalte o să se dreagă dă minune c-oleac' dă clei.

Miss Poloboc își ridică ochii spre orologiul fără limbi.

— S-a făcut târziu, spuse ea. Ce anume propui dumneata să facem, domnule Fură Peoricine?

— Ce?

— Ai vreun plan?

— Oh, da!

Fură Peoricine scotoci prin marsupiul lui, o pungă de piele pe care majoritatea Fulgerilor o poartă atârnată la brâu. Conținuturile sunt, de obicei, de neînțeles, dar uneori includ dinți interesanți.

Flutură un petic de hârtie, împăturit de foarte multe ori.

Miss Poloboc îl despături cu grijă.

— „PLN”? zise ea nedumerită.

— Deah, zise Fură cu mândrie. Am venit pregătiți! Uite, e *scris pă hârtie.* Pe Le Ne. Plan.

— Ăăă... cum să-ți explic eu...? chibzui Miss Poloboc. Ah, da. Ați bătut atâta cale ca s-o salvați pe Tiffany de o creatură care nu poate fi văzută, atinsă, mirosită sau omorâtă. Ce aveți de gând să faceți când o s-o găsiți?

Fură Peoricine se scărpină în cap, stârnind o aversă de mici obiecte.

— Gândesc că poate ai pus degetu’ pă unu’ dân punctele slabe, doamnă, recunoscu el.

— Vrei să spui că vă aruncați cu capul înainte?

— Oh, deah, ăsta-i planu’, mai mult ca sigur, zise Fură Peoricine, înseninat deodată.

— Și pe urmă ce se întâmplă?

— Păi, în general oamenii o să-ncerce să ne pună la pământ pân’atunci, așa că o să izbândim chiar în timp ce purcedem.

— Da, Robert, dar creatura este în capul ei!

Fură Peoricine îi aruncă lui Billy o privire întrebătoare.

— Robert e un lugu-lugu fel de-a spune Fură[27], zise gonnaglobardul, și ca să scurteze îi traduse lui Miss Poloboc: Asta-nseamnă cumva elegant.

— Ah, o să intrăm și-n capu’ ei, dacă trebuie, zise Fură. Nădăjduiam s-ajungem ‘nainte să puie chestia stăpânire pă ea, dar putem s-o urmărim.

Chipul lui Miss Poloboc era ca o mască. Două măști.

— *În capul* ei? zise ea.

— Oh, deah, zise Fură, de parcă genul acesta de lucruri i se întâmplau în fiecare zi. No problemo. Putem intra și ieși dă orișiunde. Poate cu ekscepția crâșmelor, pă care, dân anumite motive, avem

greutăți când e să le părăsim. Un cap? Floare la ureche.

— Îmi cer iertare, dar vorbim despre un cap adevărat aici, nu-i așa? stărui Miss Poloboc, îngrozită. Ce-o să faceți, o să intrați prin urechi?

Încă o dată, Fură se uită la Billy, care păru zăpăcit.

— Nu, doamnă. Ar fi prea mici, zise el, răbdător. Da' ne putem mișca între lumi, știi. Suntem neam dă spiriduși.

Miss Poloboc dădu din ambele sale capete. Era adevărat, dar îi venea greu să se uite la trupele adunate ale Nac Mac Fulgerilor și să-și aducă aminte că erau, totuși, spiriduși. Era ca și cum ai fi privit pinguinii înotând sub apă, trebuind să-ți amintești că erau păsări.

— Și? întrebă ea.

— Putem intra în vise, vedeți 'mneavoastră... Și ce-i o minte, dacă nu o altă lume dă vise?

— Nu, trebuie să interzic asta! zise Miss Poloboc. Nu vă pot lăsa să bântuiți prin capul unei fete! Vreau să spun, uitați-vă la voi! Sunteți mari... adică, sunteți bărbați! Ar fi ca... ei bine, ar fi ca și când v-ați uita în jurnalul ei!

Fură Peoricine păru încurcat.

— Oh, deah? zise el. Ne-am uitat în jurnalul ei d-o grămadă de ori. Nu s-a-ntâmplat nimic rău.

— V-ați *uitat* în *jurnalul* ei? exclamă Miss Poloboc oripilată. De ce?

De fapt, se gândi ea mai târziu, ar fi trebuit să se aștepte la răspunsul lor.

— Fin'că era-ncuiat, zise Wullie Flaimuc. Dacă voia să nu se uite nimenea-n el, dă ce-l ținea în fundu' sertarului ei cu ciorapi? Oricum, 'năuntru nu era dăcât o căruță dă cuvinte pă care n-am putut să le-nțelegem și-un desen cu inimioare și flori pă el.

— Inimioare? Tiffany? zise Miss Poloboc. *Serios?* Se scutură. Dar n-ar fi trebuit să faceți una ca asta! Și să intri în mintea cuiva e chiar și mai rău!

— Prizăcaru' e 'năuntru, doamnă, zise Groaznicu' Scoțiduș Billy, cu glas scăzut.

— Dar ați spus că nu puteți face nimic împotriva lui!

— Ar putea *ea*. Dacă îi putem lua urma, zise gonnaglobardul. Dacă putem să găsim bucățica aia mică dân ea care încă e *ea*. E-o bună luptătoare când se înfurie. Vedeți 'mneavoastră, doamnă, o minte e ca o lume în sine. Ea stă pitită pe undeva pe-acolo, văzând cu ochii ei, ascultând cu urechile ei, 'cercând să facă lumea s-o audă,

‘cercând să n-o lase pă fiară z-o găsească... iar ăla o z-o hăituiască tot timpu’, ‘cercând z-o doboare...

Miss Poloboc începu să se simtă hăituită ea însăși. Cincizeci de fețe mici, pline de îngrijorare și nădejde, cu nasuri sparte, se uitau în sus, la ea. Și ea știu că n-avea alt plan mai bun. Nici măcar un PLN.

— Bine, zise ea. Dar barem faceți o baie înainte. Știu că asta-i o prostie, dar o să mă facă să mă simt mai bine, în legătură cu toată afacerea.

Fu un geamăt general.

— O baie? Da’ am mai făcut una, acu’ nici un an, zise Fură Peoricine. Sus, la marea baltă dă rouă pentru oi!

— Ah, *crivens!* zise Marele Yan. Nu-i poți cere unui om să facă înc-o baie așa dă curând, doamnă! N-o să mai rămâie ni’ca dă noi!

— Cu apă caldă și săpun! zise Miss Poloboc. Vorbesc serios! Pregătesc eu apa și... o să atârn o sfoară de marginea căzii ca să puteți să vă cățărați și să ieșiți, dar *o să vă curățați.* Eu sunt o vrăj... o cotoroanță, și voi mai bine faceți cum spun eu!

— Oh, fie! zise Fură. O z-o facem și p’asta pentru mica mare cotoroanță a scoțidușilor. Da’ n-o ză șpiunezi’, OK?

— *Să șpiunez?* făcu Miss Poloboc. Întinse un deget tremurător. Treceți la baie, în clipa asta!

Miss Poloboc trase totuși cu urechea la ușă. E genul de lucru pe care-l face o vrăjitoare.

Nu era nimic de auzit, la început, în afară de pleoscăitul ușor al apei, dar apoi:

— Nu-i așa dă rău cum credeam!

— Deah, tare plăcut.

— Hei, e o rață mare, galbenă, acilea. La cine-arăți tu, cu ciocu’ ăla, scârnăvie...?

Se auzi un măcăit înecat și niște gâlgâituri, când rața de cauciuc se scufundă.

— Fură, ar trebui să ne luom una d’ăstea z-o punem acasă, în tumul. Foarte călduroasă pe vreme dă iarnă.

— Așa-i, nu le priește deloc la oi ză bea dân troaca aia după ce ne-am spălat noi în ea. E groaznic să auzi o oaie ‘cercând ză zcuipe.

— Ah, ba o ză ne facă molâi! Nu mai e bun spălatu’, dacă nu-i gheață să se facă pojghiță pă capu’ tău!

— Cui-i spui tu molâu?

Aici au urmat mult mai multe pleoscăituri și apa începu să se

scurgă pe sub ușă. Miss Poloboc ciocăni.

— Acum ieșiți afară și ștergeți-vă! porunci ea. Fata ar putea să se întoarcă în orice clipă.

De fapt, aveau să mai treacă încă vreo două ceasuri, timp în care Miss Poloboc deveni atât de nervoasă că lănțugurile de la gât îi zornăiau neîncetat.

Se apucase de vrăjitorie mai târziu decât majoritatea colegelor ei, fiind de la sine calificată, grație celor două corpuri, dar nu fusese niciodată foarte fericită de magie. Și adevărul era ăsta: cele mai multe vrăjitoare puteau să-și petreacă toată viața fără să fie nevoite să facă magie serioasă, incontestabilă (să faci mreje, plase de blesteme și curse de vise, asta nu prea conta, fiind mai curând îndemânare meșteșugărească, iar restul, în mare parte, însemna practică medicală, bun-simț și abilitatea de a părea hotărâtă cu o pălărie țuguiată pe cap). Dar să fii o vrăjitoare și să porți o pălărie mare, neagră, era ca și cum ai fi fost polițist. Oamenii vedeau uniforma, nu pe tine. Când nebunul cu toporul alerga pe stradă, nu-ți era îngăduit să te dai înapoi, murmurând „N-ai putea găsi pe altcineva? De fapt, eu mai mult mă ocup cu, știi tu, câinii vagabonzi și siguranța circulației...” Erai acolo, aveai pălărie, atunci tu îndeplineai misiunea. Asta era o regulă de bază a vrăjitoriei: *Depinde de tine.*

Era două pachete de nervi când Tiffany se întoarse acasă, și stătea umăr la umăr, ținându-se de mâini cu ea însăși, ca să-și dea ei înseși încredere.

— Pe unde-ai fost, dragă?

— Pe-afară, zise Tiffany.

— Și ce-ai făcut?

— Nimic.

— Văd că ai fost la cumpărături.

— Da.

— Cu cine?

— Cu nimeni.

— Ah, da, și Miss Poloboc scoase un tril, complet fără noimă. Îmi amintesc când obișnuiam să ies și eu pe-afară și să nu fac nimic. Uneori poți să-ți fii cea mai proastă tovărășie. Crede-mă, eu știu...

Dar Tiffany o ștersese deja pe scări în sus.

Fără ca vreunul să pară că se mișcă, într-adevăr, Fulgerii începură să se ivească de pretutindeni în odaie.

— Eah, ar fi putut să-ți iasă mai bine, zise Fură Peoricine.

— Pare atât de schimbată! izbucni Miss Poloboc. Se și mișcă

diferit! Pur și simplu n-am mai știut ce să fac! Și hainele alea!

— Da. Lucind ca un croncan tânăr, zise Fulger.

— Ai văzut toți sacii ăia? De unde o fi luat banii? Eu cu siguranță n-am așa o corn...

Se opri puțin și apoi ambele Miss Poloboc vorbiră deodată.

— Oh, nu...

— ... cu siguranță că nu! N-ar fi...

— ... făcut-o, nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbești, zise Groaznicu' Scoțiduș Billy, da' nu ce-ar fi făcut *ea* e problema. Că prisăcaru' face tot gânditu'!

Miss Poloboc își pocni toate cele patru mâinile, cu deznădejde.

— Oh, Doamne... *trebuie* să mă duc până-n sat și să verific!

Una dintre ea alergă la ușă.

— Ei bine, cel puțin a adus mătura cu coadă înapoi, murmură Miss Poloboc care rămăsese pe loc. Începuse să afișeze expresia un pic decalată pe care o avea când cele două trupuri ale sale nu se aflau în același loc.

Din odaia de sus, se auzeau zgomote.

— Propun s-o pocnim nițel în cap, zise Marele Yan. Ăla nu ne poate face nicio figură dacă adoarme, este?

Miss Poloboc își tot strângea și rășchira nervos degetele.

— Nu, zise ea. O să mă duc eu sus și-o să port o discuție *serioasă* cu ea!

— V-am mai spus, doamnă, că nu mai e ea, zise Groaznicu' Scoțiduș Billy, cu lehamite.

— Bine, atunci o să aștept măcar până când îl voi vizita pe domnul Țesător, zise Miss Poloboc, stând în bucătăria ei. Sunt aproape acolo... ah... doarme. O sa scot doar ușurel caseta.... daca i-a luat banii, o să mă înfurii *așa* de tare...

Era o pălărie *bună,* se gândi Tiffany. Cel puțin la fel de înaltă ca pălăria doamnei Urechelniță, și lumina întunecat. Stelele licăreau.

Celelalte pachete acoperiseră podeaua și patul. Scoase încă una din rochiile negre, cea acoperită cu dantelă, și pelerina, pe care o scutură în aer, întinzând-o. Chiar îi plăcea pelerina. Și când aerul era neclintit flutura și se umfla ca biciuită de-o furtună. Dacă voiai să devii o vrăjitoare, se cuvenea să începi prin a arăta ca una.

Se învârti cu ea pe umeri o dată sau de două ori, apoi spuse ceva fără să se gândească, așa că partea de prisăcar din ea fu prinsă pe picior greșit.

— Să mă văd.

Prisăcarul fu deodată scos afară din trupul ei, iar Tiffany fu liberă. Nu se aşteptase la asta...

Se simţi ea însăşi până-n vârful degetelor. Se aruncă spre pat, înşfăcă una dintre cele mai bune baghete magice de la Zakzak şi-o agită disperată în faţa ei, ca pe o armă.

— Tu stai afară! zise ea. Stai deoparte! E corpul meu, nu al tău! M-ai silit să fac lucruri oribile! Tu i-ai furat banii domnului Ţesător! Uită-te la toate hainele astea stupide! Şi chiar nu ştii nimic despre băut şi mâncat? Stai deoparte! N-ai să vii înapoi! Să nu îndrăzneşti! Am puteri, ştii!

La fel şi noi, zise propria ei voce, în propriul ei cap. *Pe ale tale.*

Se luptară. Un privitor din afară n-ar fi văzut decât o fată într-o rochie neagră, învârtindu-se prin odaie şi dând din mâini de parc-ar fi fost înţepată de albine, dar Tiffany se luptă pentru fiecare deget de la mâini şi de la picioare. Se buşi de un perete, se izbi de scrin, se repezi într-un alt perete...

... şi uşa se deschise brusc.

Una dintre Miss Poloboc se ivi în prag. Nu mai era nervoasă, ci răvăşită de turbare. Ridică spre ea un deget tremurător.

— Ascultă aici, oricine-oi fi tu! I-ai furat cumva domnului Ţesăt...? începu ea.

Prisăcarul se întoarse.

Prisăcarul lovi.

Prisăcarul... ucise.

Capitolul 8
Tărâmul secret

E destul de rău să fii mort. Dar să te trezești și să vezi un Nac Mac Fulger stând pe pieptul tău și zgâindu-se intens la tine, de la un inch distanță, nu face decât să înrăutățească situația.

Miss Poloboc gemu. Se părea că stătea întinsă pe podea.

— Ah, asta e vie, fără'ndoială, zise Fulgerul. Io ți-am zis! Mi-ești datoare un cap de nevăstuică!

Miss Poloboc clipi cu o pereche de ochi și apoi încremeni de groază.

— Ce s-a întâmplat cu mine? șopti ea.

Fulgerul din fața ei fu înlocuit de mutra lui Fură Peoricine. Asta nu însemna o îmbunătățire.

— Câte degete țin în sus? întrebă el.

— Cinci, șopti Miss Poloboc.

— Nu, zău? Ah, bine, s-ar putea ză ai dreptate, s-ar putea ca tu ză știi dichisul cu număratu', zise Fură, lăsându-și mâna jos. Ai pățit olecuță de accident, știi. Ești olecuță moartă.

Capul lui Miss Poloboc căzu greu pe spate. Printr-o ceață care nu era exact durere, îl auzi pe Fură Peoricine spunându-i cuiva pe care nu-l putea vedea:

— Hei, io i-am *dat* vestea cu binișoru'! Am zis „olecuță" dă două ori, este?

— E ca și cum o parte din mine s-ar afla... foarte departe, murmură Miss Poloboc.

— Așa-i, aici cam ai dreptate, zise Fură, neîntrecut la purtări prevenitoare.

Câteva amintiri se ridicară săltând la suprafața supei groase din mintea lui Miss Poloboc.

— Tiffany m-a omorât, nu-i așa, zise ea. Mi-amintesc c-am văzut silueta neagră răsucindu-se pe călcâie și expresia de pe fața ei era oribilă...

— Ăla a fozt prizăcaru', zise Fură Peoricine. N-a fozt nicio Tiffany! Ea se lupta cu el! Și-ncă o mai face, pe dinăuntru' ei! Da' ăla nu și-a adus aminte că tu *aveai* două corpuri! Trebuie z-o ajutăm, doamnă!

Miss Poloboc se sforță să se ridice în picioare. Nu *era* durere ceea ce simțea, ci era... stafia durerii.

— Cum am murit? întrebă ea, pierită.

— A fozt așa, ca o ixplozie, și fum, și alea-alea, zise Fură. Curățel, pă cuvânt.

— Oh, ei bine, asta-i o mică mângâiere, oricum, zise Miss Poloboc, lăsându-se ușor pe spate.

— Da, a fozt doar așa, ca un mare nor purpuriu, ca un soi de praf, zise Wullie Flaimuc.

— Unde e... nu-l pot simți... unde-i celălalt corp al meu?

— Așa-i, el a fozt ăl de-a eksplodat în noru' ăla mare, fără'ndoială, zise Fură. Bună treabă că ai o rezervă, eh?

— Totu-i vraiște-n capu' ei, șopti Groaznicu' Scoțiduș Billy. Ia-o ușurel, eh?

— Cum o scoateți voi la capăt, văzând numai o jumătate a lucrurilor? zise Miss Poloboc către lume, în general. Cum o să mai izbutesc să fac eu totul cu numai o pereche de mâini și una de picioare? Să fii doar într-un singur loc tot timpul... cum de izbutesc oamenii? Este cu neputință...

Închise ochii.

— Doamnă Poloboc, avem *nevoie* de tine! îi strigă Fură Peoricine la ureche.

— Nevoie, nevoie, nevoie, murmură Miss Poloboc. Toată lumea are nevoie de o vrăjitoare. Nimănui nu-i pasă dacă o vrăjitoare are și ea vreo *nevoie. Să dai, să dai, să dai* mereu... o zână nănașă niciodată nu-mplinește vreo dorință, îngăduiți-mi să vă spun...

— Doamnă Poloboc! zbieră Fură. Nu poți să ne dai colțu', nuu!

— Sunt obosită, șopti Miss Poloboc. Sunt foarte, foarte țuț.

— Doamnă Poloboc! răcni Fură. Marea cotoroanță a scoțidușilor zace pă podea ca o persoană moartă, da-i rece ca gheața și nădușește ca un cal! Se luptă cu fiara înăuntrul ei, doamnă! Și pierde! Fură se uită scrutător la fața lui Miss Poloboc și clătină din cap. *Auchtahelweit!* A leșinat! Hai, băieți, puneți umăru' s-o mutăm!

Ca multe făpturi mici, Fulgerii sunt extraordinar de puternici pentru dimensiunile lor. Totuși fu nevoie de zece dintre ei ca s-o care pe Miss Poloboc pe scările înguste, fără să-i bușească mai mult decât era nevoie capul de trepte, cu toate că se folosiră într-adevăr de picioarele ei ca să deschidă ușa de la odaia lui Tiffany.

Tiffany zăcea pe podea. Uneori i se zbătea câte un mușchi.

Miss Poloboc fu proptită să stea, ca o păpușă.

— Cum o z-o aducem pă marea cotoroanță în fire? întrebă Marele Yan.

— Am auzit că-n cazuri d'ăstea, ar trebui să le pui persoanelor

capul între picioarele lor[28], zise Fură, cu îndoială.

Wullie Flaimuc oftă și-și trase sabia din teacă.

— Mie-mi sună un piculeț cam drastic, zise el, da' dacă mă ajută careva s-o țină nemișcată...

Miss Poloboc deschise ochii, destul de la moment, îți aținti privirea nesigură asupra Fulgerilor și zâmbi – cu un mic zâmbet ciudat și fericit.

— Ooo, spiriduși! bâigui ea.

— Ah, nuu, bate câmpii, zise Fură Peoricine.

— Nu, vrea să spună spiriduși, așa cum *cred* matahalele că suntem noi, zise Groaznicu' Scoțiduș Billy. Creaturi micuțe, care scot clinchete de clopoței, stau prin flori, zboară pă lângă fluturi, îmbrățișându-i, și chestii d-ăstea.

— Ce? Da' n-au văzut niciodată spiriduși adevărați? Îs mai răi ca viespile! exclamă Marele Yan.

— N-avem noi *timp* dă d-astea! se răsti Fură Peoricine.

Sări pe genunchiul lui Miss Poloboc.

— Așa-i, doamnă, suntem spiriduși dă pă tărâmul... Ăăă...

Se opri și se uită implorator la Billy.

— Clinchet? sugeră Billy.

— Așa-i, dă pă tărâmul Clinchetului, știi, și-am găsit-o pă biata micuță...

— ... prințesă, zise Billy.

— Așa-i, prințesă, care a fost atacată dă o ceată dă mișei...

— ... goblini răi, zise Billy.

— ... deah, goblini răi, așa-i, și-i într-o stare proastă, ajadar ne-ntrebam dacă n-ai putea care cumva să ne zici cum să avem grijă dă ea...

— ... până când prințul cel frumos se întoarce călare p-un cal alb cu perdele în jur și o trezește cu un sărut fermecat, zise Billy.

Fură îi aruncă o privire disperată și se întoarse înapoi spre năucită Miss Poloboc.

— Deah, cum tocmai zâse prietenul meu Spiriduțul Billy, reuși el să scoată cămașa.

Miss Poloboc încercă să se adune.

— Sunteți foarte *urâți,* pentru niște spiriduși, zise ea.

— Deah, ei bine, ăia pă care îi vezi în general sunt pen' floricelele *frumoase,* știi, zise Fură Peoricine, inventând cu disperare. Noi zuntem mai mult pen' ghimpii dă-nțeapă, și pen' mărăcini, și pen' iarba-găii, și pen' scaieți, OK? N-ar fi cinstit să ai spiriduși numa'

pentru florile chipeșe, nu-i așa? Ar fi pro'abil împotriva legii, eh? Acușa, ne poți ajuta, rogu-te, cu prințesa asta d'cilea, 'nainte ca scârbavnicii...

— ... dă goblini răi..., zise Billy.

— Așa, 'nainte ca ăia să se întoarcă? zise Fură.

Gâfâind, îi urmărea fața lui Miss Poloboc. Părea să deslușească pe ea o certă creștere a gândirii.

— Are pulsul accelerat? murmură Miss Poloboc. Ai zis că are pielea rece, dar nădușește? Respiră iute? Pare să fie un șoc. Aveți grijă să-i fie cald. Ridicați-i picioarele. Urmăriți-o cu atenție. Încercați să înlăturați... cauza...

Capul îi căzu pe spate.

Fură se întoarse spre Groaznicu' Scoțiduș Billy.

— Un cal cu *perdele* în jur? îl luă el la rost. Dă unde ți-au venit toate aiurelile astea?

— E un conac mare lângă Lacul Lung și acolo citesc povești pentru puradeii lor și m-am dus și eu ș-am ascultat printr-o gaură dă șoarece, zise Groaznicu' Scoțiduș Billy. Într-o zi m-am furișat înăuntru și m-am uitat la picturi, și am văzut matahalele dă le zice cavaleri cu scuturi și armuri și cai cu perdele...

— Ei bine, a prins, oricât dă aiureală a fozt, zise Fură Peoricine. Se uită la Tiffany. Stătea întinsă pe podea, așa că-i venea aproape în dreptul bărbiei. Era de parc-ar fi mers în jurul unei coline. *Crivens,* nu-mi face dăloc bine s-o văz pă micuța dă ea în halu' ăsta, zise el, clătinând din cap. Hai, băieți, aduceți pătura aia dă pă pat și puneți-i perna aia sub picioare.

— Ăăă, Fură? începu Wullie Flaimuc.

— Ce-i? întrebă Fură, continuând să se uite în sus la Tiffany, leșinată.

— Cum avem ză intrăm *în* capu' ei? Ar trebui ză fie ceva ză ne arate pă unde.

— Deah, Wullie, și io știu ce are să fie, fiin'că io mi-am folosit capu' pentru gândit! zise Fură. Am văzut-o pă marea cotoroanță a scoțidușilor dăstul dă des, este? Ei bine, vezi lănțugul ăsta dă la gât?

Întinse mâna spre el. Calul de argint de la gâtul lui Tiffany alunecase într-o parte, cum stătea ea întinsă pe podea. Și atârna de lănțug, printre celelalte amulete și mărgele negre, sclipitoare.

— Deah, zise Wullie.

— Era un cadou dă la fiu' Baronului, zise Fură. Și ea l-a păstrat. A încercat să se prefacă într-o creatură d-ălea, d-ale nopții, da' ceva a

făcut-o să-l țină p-ăsta. O să fie și-n capu' ei, așijderea. E important pentru ea. Tot ce trebuie noi să facem e să înhămăm o piatră pă roți la el și-o să ne ducă drept acolo undă iaste ea[29].

Wullie Flaimuc se scărpină în creștet.

— Da' am crezut că *ea* credea că el e doar un maldăr dă bătăi dă cap, zise el. Am văzut-o plimbându-se p-afar', și când trecea el călare p-acolo, ea-și ridica nasu-n vânt și se uita în partea-ailaltă. Dă fapt, uneori am văzut-o așteptând într-un loc și douăj'cinci dă minute întregi ca să treacă el, numai ca să poată face ea așa.

— Ah, păi, niciun bărbat nu poa' zău știe cum lucrează mintea unei femei, zise Fură Peoricine, afectat. Ne lom după cal.

Din „Despre spiriduși și cum să ne ferim de ei", de Miss Perspicacia Tick:

Nimeni nu știe exact cum trec Nac Mac Fulgerii dintr-o lume în alta. După spusele celor care au văzut cu ochii lor Fulgerii călătorind astfel, se pare că-și trag umerii pe spate și își pun un picior în față. Apoi își mișcă puțin piciorul de sprijin și în clipa următoare s-au dus. Figura este cunoscută ca „pas înfipt" și singurul comentariu despre acest subiect făcut de un Fulger este: „Totul stă-n jocul dă gleznă, știi". Se pare că pot călători în mod magic între lumi de tot soiul, dar nu în *interiorul unei* lumi. Pentru *acest* scop, îi asigură ei pe oameni, au „țurloaie".

Cerul era negru, chiar dacă soarele era sus. Atârna în locul lui de imediat după prânz, luminând peisajul la fel de strălucitor ca într-o fierbinte zi de vară, dar cerul era negru ca la miezul nopții, lipsit de stele.

Acesta era peisajul din mintea lui Tiffany Suferind.

Fulgerii se uitară în jur. Păreau să fie dealuri sub picioarele lor, rotunjite și verzi.

— Ea îi spune pământului ce e el. Pământul îi spune ei cine este ea, șopti Groaznicu' Scoțiduș Billy. Ea *chiar* ține sufletu' pământului în *capu* ei...

— Deah, așa-i, murmură Fură Peoricine. Da' nu eksistă nicio vietate, știi. Nici oi. Nici păzărici.

— Poate... poate le-a speriat ceva și le-a gonit? încercă Wullie Flaimuc o explicație.

Într-adevăr, nu se vedea niciun semn de viață, încremenirea și liniștea erau atotstăpânitoare. De fapt, Tiffany, care ținea mult la utilizarea corectă a cuvintelor, ar fi spus că era o reducere la tăcere,

ceea ce nu-i totuna cu liniștea. O reducere la tăcere e ceea ce găsești în catedrale la miezul nopții.

— OK, băieți, șopti Fură Peoricine. Nu știm peste ce-o ză dăm, așa c-o ză-mi umblați p-aci cât pot țurloaiele voastre să calce dă ușor, priceput? Hai s-o găsim pă mica noaztră mare cotoroanță.

Dădură toți din cap și porniră la drum, ca stafiile.

Pământul se ridica încet înaintea lor, ca un soi de rambleu. Înaintară spre el, cu grijă, temându-se de-o ambuscadă, dar nimic nu le tăie calea cât urcară două valuri lungi de pământ, înierbate, care alcătuiau un soi de cruce.

— Lucrate dă mâna omului, zise Marele Yan, când ajunseră în vârf. Ca în vremurile dă dămult, Fură.

Liniștea îi absorbi cuvintele.

— Aici e adânc în mintea marii cotoroanțe a scoțidușilor, zise Fură Peoricine, privind în jur neliniștit. N-avem dă unde ști *cine* le-a făcut.

— Mie nu-mi miroase a bine, Fură, zise un Fulger. E prea liniște.

— Așa-i, Puțin Zdravăn Georgie, e ca și cum...

— *Ești soarele meu, singurul meu soa*[30]...

— Wullie Flaimuc! mârâi Fură Peoricine, fără să-și ia ochii de la straniul peisaj.

Cântatul se opri.

— Da, Fură? întrebă Wullie din spatele lui.

— Mai știi c-am zis io c-o să-ți spui io când te faci vinovat dă prostie și dă purtare ne-co-res-pun-ză-toa-re?

— Da, Fură, zise Wullie Flaimuc. Asta a fozt încă una dân dățile alea, nu-i așa?

— Deah.

Porniră din nou la drum, privind încordați în jurul lor. Și reducerea la tăcere continua. Era pauza de dinainte de a începe orchestra, liniștea de dinaintea furtunii. Era ca și când toate zgomotele mici ale dealurilor s-ar fi oprit ca să lase loc unui zgomot uriaș.

Și atunci au găsit Calul.

Îl mai văzuseră și dincolo, pe Creta. Dar acum era aici, nu săpat în coasta dealului, ci întins înaintea lor. Se uitară la el cu ochi holbați.

— Groaznicu' Scoțiduș Billy? zise Fură, făcându-i semn tânărului gonnaglobard să se apropie. Tu ești un gonnaglobard, tu știi dăspre poezie și visuri. Ce-i asta? Dă ce-i aici, sus? N-ar fi trebuit să fie pă *vârful* dealurilor!

— Dedesubturi serioase, domnule Fură, zise Billy. Astea-s dedesubturi *serioase.* Nu pot să-mi dau seama încă.

— Ea cunoaște Creta. Dă ce l-a greșit p-ăsta?

— Mă gândesc la asta, domnule Fură.

— N-ai binevoi să gândești ceva mai repede, ai?

— Fură? zise Marele Yan, cu sufletul la gură.

Fusese în recunoaștere, ceva mai în față.

— Deah? mârâi Fură, ursuz.

— Mai bine vii să vezi asta...

Pe vârful unui deal rotund era o colibă de păstor cu patru roți, cu un acoperiș boltit și un horn pentru o sobă pântecoasă de fier. Înăuntru, pereții erau acoperiți cu hârtie de ambalaj galbenă cu albastru de la sute de pachete de tutun Jolly Sailor. Saci vechi atârnau pe-acolo și dosul ușii era acoperit cu semnele de cretă pe care le făcuse Buni Suferind numărând oile și zilele. Și mai era și un pat strâmt de fier, făcut confortabil cu piei vechi de oaie și saci de nutreț.

— Ai descurcat 'nțelesu' ăsteia, Groaznicu' Scoțiduș Billy? întrebă Fură. Poți zăne spui unde-i marea cotoroanță a scoțidușilor?

Tânărul gonnaglobard păru îngrijorat.

— Ăăă, domnule Fură, știi că eu abia am fost făcut gonnagobard, adică, știu cântecele și alea, dar n-am prea multă experiență la d-astea...

— Deah? zise Fură Peoricine. Și totuși cum făceau gonnaglobarzii dă dânaintea ta să meargă prin visu' unei cotoroanțe?

— Ăăă... n-am auzit dă niciunu' vreodată, domnule Fură, mărturisi Billy.

— Așa. Atunci deja știi mai multe despre asta decât știu vestiții ăia dă eroi, zise Fură și îi zâmbi. Fă cum știi tu mai bine, băiete. Nu mă aștept la nimic mai mult d-atât.

Billy se uită spre ușa șopronului și trase adânc aer în piept:

— Atunci, eu zic că aș crede că ea s-ascunde pă undeva p-aproape, ca o vietate hăituită, domnule Fură. Asta-i doar o părticică din memoria ei, sălașul bunică-sii, locul unde ea întotdeauna s-a simțit în siguranță. Eu zic că aș crede că acu' zuntem în sufletu' și-n miezu' ei. E bucata dân ea care *este* ea. Și mi-e frică pentru ea. Mi-e frică până-n vârful bocancilor mei.

— Dă ce?

— Pen' că eu am urmărit umbrele, domnule Fură, zise Billy. Soarele se mișcă. Alunecă pă cer în jos.

— Deah, păi, asta-i treaba lui dă soare..., începu Fură.

Billy clătină din cap.

— Nţţ, domnule Fură. N-ai înţeles! Eu îţi zic că ăsta nu-i soarele din lumea cea mare. Ăsta-i soarele sufletului ei.

Fulgerii priviră cu toţii spre soare, spre umbre şi înapoi spre Billy. El îşi scoase curajos bărbia în afară, dar tremura.

— O să moară, când o să se întunece? întrebă Fură.

— Sunt lucruri mai rele ca moartea, domnule Fură. Prizăcaru' o s-o stăpânească, din cap până-n picioare...

— Asta n-o să se întâmple! strigă Fură Peoricine, atât de neaşteptat, că Billy se dădu câţiva paşi înapoi. Ea e o mică fetişcană puternică! Ea s-a bătut cu Regina, fără nimic al'ceva dăcât o tigaie!

Groaznicu' Scoţiduş Billy înghiţi în sec. Erau nenumărate lucruri pe care le-ar fi făcut mai bucuros decât să-l înfrunte pe Fură Peoricine acum. Dar stărui.

— Îmi pare rău, domnule Fură, da' eu îţi spun că atunci avea fier la ea şi stătea cu picioarele pă iarba ei. Acum e foarte, foarte departe dă casa ei. Iar el o să stoarcă locul ăsta, când o să-l găsească, dă n-o să mai lase niciun pic de spaţiu, iar noaptea vine, şi...

— Scuză-mă, Fură. Am o idee.

Era Wullie Flaimuc, frământându-şi mâinile, nervos. Toată lumea se întoarse să se uite la el.

— *Tu* ai o idee? zise Fură.

— Da, şi dacă ţi-o zic ţie, nu vreau să zici că e ne-po-tri-vi-tă, OK, Fură?

Fură Peoricine oftă.

— OK, Wullie, ai cuvântul meu la chestia asta.

— Păiii, începu Wullie, împletindu-şi şi despletindu-şi degetele. Ce altceva e locul *ăsta,* dacă nu adevăratul ei loc? Ce altceva e, dacă nu adevărata ei iarbă? Dacă nu se poate bate aici cu creatura, atunci nu se poate bate nicăieri!

— Dar ăla n-o să vină aici, zise Billy. N-are nevoie de asta. Cu cât ei îi slăbesc puterile, cu atât locul ăsta se va şterge.

— Oh, *crivens,* murmură Wullie Flaimuc. Păi, era o idee bună, nu-i aşa? Chiar dacă nu merge?

Fură Peoricine nu-i mai dădea atenţie. Se uita în jurul colibei de păstor. Bărbatu' meu tre' să-şi bată capul şi pentru altceva decât bătuţii în cap, spusese Jeannie.

— Wullie Flaimuc are dreptate, zise el, liniştit. Ăsta e locu' ei sigur. Ea ţine pământul, îl are sub ochi. Creatura n-o poate atinge niciodată aici. *Aici,* ea are puterea. Da' o să fie o închisoare dă casă

pentru ea, cel puțin dacă nu să bate cu monstrul. O ză fie încuiată aici și-o să-și privească viața ei ducându-se în ouătoare. O ză ză uite afară la lume ca un prizonier printr-o ferestruică mică, și o ză ză vadă cum devine urâtă dă lume și temută. Așa că o ză aducem bestia dă prizăcar pân-aci împotriva voinței lui și aci o ză moară!

Fulgerii izbucniră în urale. Nu erau foarte lămuriți ce-o să se petreacă, dar le plăcea cum suna.

— Cum? întrebă Groaznicu' Scoțiduș Billy.

— Ierea musai să-ntrebi tu asta, eh? zise Fură Peoricine cu amărăciune. Și eu o potrivisem așa dă bine cu gânditu'...

Se întoarse. Se auzea un râcâit pe ușa din fața lui.

Acolo, sus, peste șirurile și șirurile de semne pe jumătate șterse, litere proaspete apăreau una după alta, ca scrise cu creta de o mână invizibilă.

— Cuvinte, zise Fură Peoricine. Ea-ncearcă să ne spună ceva!

— Da, și cuvintele zic așa..., începu Billy.

— Știu foarte bine ce zic ele! se răsti Fură Peoricine. Am cunoașterea cititului! Ele zic așa...

Se uită din nou la ușă.

— OK, ele zic... Ăsta-i un om care stă jos, și asta-i litera dă seamănă cu o casă cu acoperiș săltat, și litera-n zigzag în sus și-n jos, ș-apoi iar o casă, da' făr'acoperiș, și apoi aici e ceea ce numim un „spațiu", după care vine una dân literele alea rotunde ca un soare, și ăsta-s io, da – un par cu capu-n-fipt în el –, și litera care e un om dă stă jos, și iar litera rotundă ca soarele, și p'ormă e omul gras care merge, și pă linia următoare avem... omul cu mâinile întinse-n lături, și pieptenul lângă el, și ha, iarăși omul cel gras care merge, și pă urmă e pieptenul, și omul gras care și-a strâns prea tare centura la brâu, și pă urmă pieptenele, și litera-n zigzag în sus și-n jos, și omul de-și ține brațele-n lături, și apoi sunt io, și zigzagul, și sfârșim șiru' cu casa din nou făr'acoperiș... iar pe linia *următoare* începem cu cârligu' turtit, apoi e litera rotundă ca soarele, pă urmă ăia doi oameni stând jos, acolo e litera dă-ntinde mâinile la soare, apoi acilea e un spațiu, fiin'că nu e nicio literă, apoi e șarpele, și litera ca o casă făr'acoperiș, ș-apoi e litera care sunt io, da, și încă un băiat dă stă jos, și o altă literă mare și rotundă, și, ha, vechiul nostru prieten, omu' gras care merge! Sfârșit!

Se dădu înapoi, proțăpindu-se, cu mâinile în șold, și întrebă:

— Poftim! A fozt citit ceea ce tocmai am făcut io sau n-a fozt?

Se auziră aclamații din partea Fulgerilor și câteva aplauze.

Groaznicii' Scoțiduș Billy se uită în sus, la cuvintele scrise cu

creta:

Și apoi se uită la expresia lui Fură Peoricine.

— Da, da, zise el, te-ai descurcat minunat, domnule Fură. Lâna oilor, terebentina și Jolly Sailor.

— Ah, ei bine, oricine poate citi tot dintr-o suflare, zise Fură Peoricine, pe-un ton care încheia orice comentarii. Da' trebuie să fii *buun* ca să te arunci între toate aceste pungașe de litere. Și foarte *buun* ca să ai cunoașterea înțelesului întregului lor.

— Care-i ăla? întrebă Groaznicu' Scoțiduș Billy.

— Înțelesul, gonnaglobardule, e că o ză vă duceți la *furat!*

Izbucniră urale din partea restului Fulgerilor. Nu izbutiseră să urmărească totul, dar cuvântul *ăsta* îl recunoscuseră fără șovăire.

— Și o ză fie un furt de-o ză ză ținã minte! zbieră Fură, stârnind încă o serie de urale. Wullie Flaimuc!

— Aici!

— Tu o ză fii șefu'! N-oi fi având tu creier nici cât un gândac, fratele meu, da' când vine vorba dă șterpelit, n-ai seamăn pă lumea asta! O ză te duci s-aduci terebentină, niște lână proaspătă dă oaie și niște tiutiun Jolly Sailor! Și o ză i le dai marii cotoroanțe cu două corpuri! Spune-i că-i musai să-l facă pe prizăcar să le *miroasă,* bine? Asta o ză-l aducă aici! Și ar fi bine să te grăbești, că soarele dă să apună. Ai fura tu și de la Timpu' însuși – este? Ai vreo întrebare?

Wullie Flaimuc ridică un deget.

— Gata la poruncă, Fură, zise el, dar a fozt olecuță cam dureros dân partea ta să zâci că eu n-aș avea creier nici cât un gândac...

Fură șovăi, dar numai pentru o clipă.

— Așa-i, Wullie Flaimuc, ai dreptate în ce spui tu. A fozt nejust din partea mea să spun asta. A fozt dân febra momentului, și-mi pare pă dăplin rău pă chestia asta. Și cum stau eu aci, în fața ta, acuma, o ză spun: Wullie Flaimuc, tu *ai* creier cât un gândac, și-o ză-l snopesc pă orice scârbavnic de-o zice altminteri!

Fața lui Wullie Flaimuc înflori într-un zâmbet uriaș, apoi se zgârci într-o încruntătură.

— Da' tu ești șefu', Fură, zise el.

— Nu și la furtul ăsta, Wullie. Eu o ză stau aci. Am toată încrederea că tu o ză fii un șef pă cinste la furtu' ăsta și că n-ai să strici totu' dăfinitiv, cum ai făcut în ultimele șaptesprezece dați!

Se auzi un mormăit general din partea mulțimii.

— Uită-te la soare, vrei? zise Fură, arătându-l cu degetul. S-a mișcat iar, cât am stat noi dă vorbă! Cineva trebuie să rămână cu ea! N-o să înghit să se zică p'ormă că am lăsat-o să moară singură! Acuma, mișcați-vă, pușlamalelor, or' o ză simțiți latul sabiei mele!

Își ridică sabia și mârâi. Fulgerii dispărură.

Fură Peoricine își lăsă sabia în jos cu grijă, apoi se așeză pe treapta colibei de păstor, să urmărească soarele.

După un timp, își dădu seama de altceva...

Capturtit aviatorul îi aruncă măturii cu coadă a lui Miss Poloboc o uitătură chiondorâșă. Atârna la vreo câteva picioare deasupra solului și-l neliniștea.

Își ridică mai bine în spinare bocceaua care conținea paraşuta sa, cu toate că, din punct de vedere tehnic, era „paraizmana", de vreme ce era făcută din sfoară și o fostă pereche de izmene de duminică ale lui Tiffany, dintre cele mai bune, bine spălate. Încă mai avea floricele, dar nimic nu se compara cu ele pentru a-l aduce pe un Fulger în siguranță, pe pământ. Avea o presimțire că asta (sau astea) aveau să-i fie de mare folos.

— N-are pene, se plânse el.

— Uite ce-i, n-avem timp să ne certăm! zise Wullie Flaimuc. Ne grăbim, știi doar, și tu ești singuru' care știe să zboare!

— O mătură cu coadă nu înseamnă *zbor,* zise Capturtit. E magică. N-are niciun fel de aripi! Nu cunosc tipu' ăsta!

Dar Marele Yan deja aruncase o bucată de sfoară peste capătul

stufos al măturii și se cățăra spre ea. Ceilalți Fulgeri îl urmară.

— Dă altfel, cum strunesc ele chestiile astea? continuă Capturtit.

— Păi, tu cum faci cu păsările tale? întrebă Wullie Flaimuc.

— Oh, cu ele-i ușor. Doar îți miști centrul dă greutate, dar...

— Ah, o zăînvățăm din mers, zise Wullie. Zborul nu poate fi chiar atât de greu. Până și *rațele* îl pot face și ele n-au niciun pic de creier.

Și chiar n-avea niciun rost să se certe, drept pentru care, câteva minute mai târziu, Capturtit se târa pe coada de mătură, spre vârf. Ceilalți Fulgeri se agățaseră bine de capătul stufos, pălăvrăgind.

Legată zdravăn de pământuf era o boccea, alcătuită din ceea ce păreau niște bețe și niște zdrențe, cu o pălărie ponosită și barba furată deasupra.

Și această greutate în plus însemna, în ultimă instanță, că vârful bățului era îndreptat în sus, către o deschizătură printre pomii fructiferi. Capturtit oftă, trase adânc aer în piept, își așeză ochelarii pe ochi și puse o mână pe o bucată strălucitoare a bățului, chiar din fața lui.

Ușurel, bățul începu să se miște prin aer. Fulgerii salutară mișcarea cu urale.

— Vezi? Ți-am spus io c-o zăfie OK, strigă Wullie Flaimuc. Dar n-ai putea s-o faci să meargă olecuță mai repede?

Cu prudență, Capturtit atinse din nou porțiunea strălucitoare.

Bățul se cutremură, rămase neclintit pentru o clipă, apoi țâșni drept în sus, lăsând în urma lui un zgomot, ceva care aducea foarte bine cu: *Aaaaamaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhh...*

În lumea mută din capul lui Tiffany, Fură Peoricine își luă din nou sabia în mână și se furișă prin iarba din ce în ce mai întunecată.

Era ceva acolo, mic, dar care se mișca.

O tufă pricăjită de mărăcini creștea atât de repede că rămurelele i se mișcau vizibil. Umbrele sale dansau pe iarbă.

Fură Peoricine se uita fix la ea. Trebuia să însemne ceva. O privi cu atenție. Mica tufă crescând...

Și atunci își aminti ce le povestise bătrâna matcă, pe când era el copil.

Cândva, pământul fusese tot numai o pădure, deasă și întunecoasă. Apoi veniseră oamenii și tăiaseră copacii. Lăsaseră soarele să pătrundă. Iarba crescuse în luminișuri. Matahalele creșteau acolo oi, care mâncau iarba, și, de asemenea, ceea ce creștea în iarbă:

semințele copacilor. Și, astfel, pădurile întunecoase muriseră. Nu fusese prea multă viață în ele, nu și pe vremea când trunchiurile se închideau ca un zid în urma ta; fusese la fel de întuneric ca pe fundul mării, frunzele de sus de tot ținând lumina la distanță. Uneori se mai auzeau ba un trosnet de creangă, ba răpăituri și pocnete, când ghindele pe care le scăpau veveriţele căzeau din creangă în creangă, în întunericul de dedesubt. Dar cel mai mult era doar canicula și liniște. Pe la marginile pădurii se aflau sălașele multor vietăți. Adânc în pădure, în eterna pădure, era doar sălașul lemnului.

Dar iarba *trăia* în soare, cu sutele ei de frunze și flori și gâze. Nac Mac Fulgerii știau asta mai bine ca oricine, fiind atât de aproape de ea. Ceea ce părea un deșert verde, de la înălțime, era o *junglă* mai mică, în continuă creștere, în vuiet continuu...

— Ah, făcu Fură Peoricine. Vasăzică, ăsta ți-e jocu', nu-i așa? Ei bine, n-ai să năpădești și locu' ăsta!

Reteză cu mișcări iuți vrejurile spinoase și se dădu un pas înapoi.

Fojgăitul frunzelor îl făcu să se întoarcă.

Se deschideau încă doi lăstari. Și un al treilea. Se uită peste iarbă și văzu o duzină, sute de mici arbuști începându-și cursa către soare.

Deși îngrijorat, și era îngrijorat până-n vârful ghetelor, Fură Peoricine rânji. Dacă exista vreun lucru pe care un Fulger să-l adore, era să știe că oriunde ar fi lovit, ar fi nimerit într-un dușman.

Soarele se apropiase de orizont, umbrele se mișcau și iarba murea.

Fură trecu la *asalt*.

Aaaaaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhhh...

Ceea ce s-a întâmplat când Nac Mac Fulgerii au căutat mirosurile de care aveau nevoie a rămas bine întipărit în amintirea mai multor martori (lăsând cu totul la o parte toate bufnițele și liliecii care se pomeneau învârtindu-se bezmetic în aer din pricina unei cozi de mătură zburând condusă de o ceată de omuleți albaștri țipători).

Unul dintre aceștia era Numărul 95, un berbec aparținând unui fermier cu nu prea multă imaginație. Dar tot ce-și amintea el era un zgomot subit în noapte și un fior rece pe spinare. Fenomenul acesta îl entuziasmase tot atât ca și numele de Numărul 95, așa că se întorsese la gândurile lui despre iarbă.

Aaaaaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhh...

Apoi a fost Blajina Împingătoare, în vârstă de șapte ani, care era

fiica fermierului ce-l deținea pe Numărul 95. Într-o zi, când avea să crească și să devină bunică, avea să le povestească nepoților ei despre noaptea în care a coborât din odaie, cu o lumânare aprinsă, ca să bea niște apă, și a auzit zgomote sub spălător...

— Și erau niște voci subțirele, vezi tu, și una zicea „Ah, Wullie, nu poți să bei aia, uite, scrie *Otravă!!* pe sticlă", și o altă voce care zicea „Așa-i gonnaglobardule, ei pun chestia asta pă sticle ca să-l sperie p'ăla de-ar vrea și el o înghițitură", iar prima voce zicea „Wullie, e otravă dă guzgani!", iar a doua voce zicea „Atunci, e-n regulă, că io nu-s guzgan!". Și apoi am deschis dulapul de sub spălător și, ce credeți, era plin de spiriduși! Și ei s-au uitat la mine și eu m-am uitat la ei, iar unul dintre ei a zis „Hei, ăsta-i un vis pă care-l visezi tu, mică mare fetiță!" și toți ceilalți au încuviințat imediat! Și cel dintâi a zis „Așadar, în visu' dă-l ai tu acuma, mică mare fetiță, n-ai vrea să ne spui și nouă unde-i terebentina, he?" Și atuncea eu le-am spus că era afară, în hambar, iar el a zis „Zău? Atunci am șters-o. Da' ține-aicea un dar dă la spiriduși pentru o mică mare fetiță care o ză ză ducă direct la culcare!" Și au dispărut!

Unul dintre nepoți, care avea să asculte cu gura căscată, avea să întrebe:

— Și ce dar ți-au dat, bunico?

— Asta! și Blajina avea să ridice o lingură de argint. Și lucrul de mirare a fost că era întocmai ca una dintre cele pe care le-avea mama mea și care dispăruse în mod misterios din sertar, chiar în aceeași noapte! Iar eu am ținut-o la loc sigur, mereu, de atunci!

Asta avea să stârnească admirația tuturor. Iar unul dintre nepoți avea să mai întrebe:

— *Cum* arătau spiridușii, bunico?

Blajina bunică avea să se gândească bine.

— Nu atât de drăguți pe cât v-ați putea aștepta, avea să zică ea, într-un târziu. Dar cu siguranță mai urât mirositori. Și îndată ce au plecat s-a auzit un zgomot ca un...

Aaaaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhh...

Oamenii din Picioarele Regelui (proprietarul băgase de seamă că erau o mulțime de hanuri și taverne care se numeau Capul Regelui sau Brațul Regelui, și întrezărise o breșă pe piață) își ridicaseră privirile, când auziseră zgomotul de afară.

După vreun minut sau două, ușa se deschise la perete.

— Noapte bună, domniilor voaztre, preteni matahale! mugi o

siluetă din prag.

Încăperea căzu într-o tăcere mormântală. Foarte dezlânat, cu picioarele mișcându-se în toate direcțiile, creatura ca o sperietoare de ciori se bălăbăni nesigur spre tejghea și-o apucă ușurată, ținându-se bine, în timp ce o lăsau genunchii.

— O picătură uriaș de zdravănă dân ăl mai bun whisky al tău, bunule preten hangiu omule, se rosti de undeva de sub pălărie.

— Mie mi se pare că ai băut deja destul, prietene, răspunse hangiul, a cărui mână se strecură către ciomagul pe care-l ținea sub tejghea, pentru clienții speciali.

— Cui îi spui tu „preten", omule? mugise creatura, încercând să se ridice în picioare. Asta-i vorbă dă bătaie, asta-i! Și n-am băut dăstul, omule, fiin'că dac-aș fi băut, de ce-aș mai fi avut încă toți banii ăștia, ai? Răspunde-mi la asta!

O mână se scufundă într-un buzunar de la haină și ieși smucit, trântindu-se lată pe tejghea. Vechi monede de aur se rostogoliră în toate direcțiile și vreo două linguri de argint căzură din mânecă.

Tăcerea din crâșmă deveni mult mai adâncă. Zeci de ochi urmăriră discurile strălucitoare învârtindu-se pe tejghea și rostogolindu-se pe podea.

— Și mai vreau ș-o uncie dă tutun Jolly Sailor, zise creatura.

— Păi, desigur, *sir,* zise hangiul, care fusese crescut în respectul pentru monedele de aur.

Pipăi pe sub tejghea și se schimbă la față.

— Oh. Îmi pare foarte rău, *sir,* l-am vândut pe tot. Foarte popular, Jolly Sailor. Dar mai avem destul din...

Necunoscutul se întorsese deja cu fața către restul clienților din încăpere.

— OK, îi dau un pumn de aur primei pușlamale care-mi dă tutun Jolly Sailor de-o pipă plină! zbieră el.

Încăperea explodă. Hârjâiră mesele, trecând peste ele. Răsturnară băncile cu picioarele-n sus.

Sperietoarea de ciori înșfăcă prima pipă și azvârli monedele în aer. Cum imediat se porni bătaia, se întoarse spre tejghea și zise:

— Și-o să beau picătura aia dă whisky 'nainte să plec, hangiule. Ah, ba n-ai să bei, Mare Yan! *Să-ți fie rușine!* Hei, voi, picioare, ați putea să vă-n-chideți fleoanca în clipa asta! O pintă dă whisky n-o ză ne facă niciun rău! Oh, zău? *Cine-a murit și te-a făcut pă tine Mare Om, ai?* Ascultă, bă, scârbavnicule, Fură al nostru e acilea! *Deah, și-ar vrea și el ceva dă băut!*

Clienții încetară să se mai îmbrâncească unul pe altul ca să ajungă la monede, și se ridicară dând nas în nas cu un corp certându-se cu el însuși.

— În orice caz, io sunt capu', este? Capu' e șefu'. Nu trebuie s-ascult de-o adunătură dă genunchi! *Am zis io că e o idee proastă, Wullie, știi că avem necazuri să ieșim dân crâșme!* Ei bine, vorbind pentru binele picioarelor, doar n-o ză stăm deoparte să privim cum capu' se face țuț, o nu, mulțumim foarte frumos!

Spre groaza clienților, întreaga jumătate de jos a necunoscutului se răsuci și începu să meargă către ușă, făcând jumătatea de sus să cadă grămadă. Se agăță cu disperare de marginea tejghelei, izbutind să mai zică:

— OK! Da' un ou bine prăjit cu murături e cu totu' scos dân discuție?

Și-apoi corpul... se rupse de tot în două. Picioarele se mai împleticiră vreo câțiva pași spre ușă și căzură de-a berbeleacul.

În încremenirea generală, o voce de undeva din pantaloni zise:

— *Crivens!* E timpu' s-o ștergem!

Aerul se văluri o clipă și ușa se trânti.

După o vreme, unul dintre clienți făcu un pas înainte, cu băgare de seamă, și împunse în maldărul de haine vechi și bețe – tot ce mai rămăsese din vizitator. Pălăria se rostogoli și omul făcu un salt înapoi.

O mănușă care încă mai atârna de tejghea căzu pe podea cu un *paf!* care sună foarte puternic.

— Ei bine, luați-o așa, zise hangiul. Orice o fi fost, baremi și-a lăsat buzunarele...

De afară se auzi:

Aaaaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhh...

Coada de mătură izbi cu putere acoperișul de paie al căsuței lui Miss Poloboc, și rămase înfiptă în el. Fulgerii căzură, încă bătându-se.

Strânși ghem, opintindu-se și cărându-și pumni, se rostogoliră în colibă, conduseră ostilitățile de gherilă pe scări în sus și aterizară buluc, pocnindu-se în cap și trăgându-și lovituri de picioare, în odaia lui Tiffany, unde cei care fuseseră lăsați în urmă, să le păzească pe fata adormită și pe Miss Poloboc, li se alăturară, fără părtinire.

Încetul cu încetul, bătăușii deveniră conștienți de un sunet. Era țiuitul șoarecelui-cimpoi, sfârtecând prin bătălie ca o sabie. Mâinile încetară strânsoarea gâtlejurilor, pumnii încremeniră la jumătatea croșeurilor, șuturile rămaseră suspendate în aer.

Lacrimile curgeau şiroaie pe faţa Groaznicului Scoţiduş Billy în timp ce cânta *Drăguţele flori,* cel mai trist cântec din lume. Era despre casă, şi despre mame, şi despre vremurile bune trecute, şi chipuri ce nu se mai aflau acolo. Fulgerii îşi dădură drumul unii altora şi îşi pironiră privirile în pământ, în vreme ce sunetele deznădăjduite li se implântau dureros în inimi, vorbindu-le despre minciună şi trădare, şi legăminte încălcate...

— Ruşine să vă fie! strigă Groaznicu' Scoţiduş Billy, lăsând muştiucul cimpoiului din gură. Să vă fie ruşine! Trădătorilor! Mincinoşilor! Ruşinea casei şi-a stirpei! Cotoroanţa voastră se luptă pentru însuşi sufletul ei! N-aveţi niciun pic dă onoare-n voi? Îşi aruncă şoarecele-cimpoi care tăcu, după un vaiet. Îmi blestem picioarele care mă lasă să mai stau aici, în faţa voastră! Sunteţi o ruşine pentru soarele dă vă luminează! Sunteţi o ruşine pentru matca dă v-a născut! Trădătorilor! Lepădăturilor! Ce-oi fi greşit dă mă aflu în şleahta asta dă puşlamale? Există vreunu' dintre voi gata dă bătaie? Atunci, să se bată cu mine! Da, *să se bată cu minei* Şi jur pă iadeş c-o să-l arunc pă fundul mării şi-apoi o să-i trag un şut d-o să-l azârl în craterele lunii, şi-o să-l fac să călărească până-n Talpa Iadului p-o şa făcută din arici! Vă spun, mânia mea e tăria furtunii care sfărâmă munţii prefăcându-i în nisip! Care dintre voi îmi va sta împotrivă?

Marele Yan, care era aproape de trei ori mai mare decât Groaznicu' Scoţiduş Billy, se dădu înfricoşat înapoi când micul gonnaglobard se proţăpi în faţa lui. Niciun Fulger n-ar fi ridicat o mână în clipa aceea, fiind înspăimântaţi de moarte. Furia unui gonnaglobard era o privelişte cumplită. Un gonnaglobard putea folosi cuvintele ca pe săbii.

Wullie Flaimuc înaintă, încurcat.

— Văd că eşti supărat, gonnaglobardule, îngăimă el. Asta-i vina mea, din pricină că-s flaimuc. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte despre noi şi crâşme.

Arăta atât de deprimat, că Groaznicu' Scoţiduş Billy se mai calmă niţel.

— Prea bine, atunci, zise el, deşi mai degrabă cu răceală, fiindcă nu se poate să pierzi atâta mânie toată deodată. N-o să mai vorbim a doua oară despre asta. Dar *o să ţinem minte,* bine? Făcu un semn către Tiffany care dormea. Acuma, puneţi mâna pă lâna aceea, pă tutun şi pă terebentină, s-a înţeles? Cineva să scoată dopul sticlei dă terebentină şi să toarne o picătură pă o bucăţică dă cârpă. Şi niciunu', sper să fiu bine înţeles, să nu bea nicio *duşcă* din ea!

Fulgerii se întrecură pe ei înșiși să-i dea ascultare. Se auzi un sfâșiat de pânză, când „bucățica de cârpă" fu obținută din poalele rochiei lui Miss Poloboc.

— Așa, zise Groaznicu' Scoțiduș Billy. Wullie Flaimuc, tu o să iei toate cele trei lucruri și o să i le pui pe piept marii cotoroanțe a scoțidușilor, unde le poate mirosi.

— Cum le poate mirosi când e atât dă rece p-afară? întrebă Wullie.

— Nasul nu doarme, zise gonnaglobardul, sec.

Cele trei mirosuri ale colibei de păstor au fost depuse cu solemnitate chiar sub bărbia lui Tiffany.

— Acum așteptăm, zise Groaznicu' Scoțiduș Billy. Așteptăm și sperăm.

Era foarte cald în micul dormitor cu vrăjitoarele adormite și o mulțime de Fulgeri. N-a trecut mult și mirosurile de lână, terebentină și tutun se ridicară, se îngemănară și umplură aerul...

Nasul lui Tiffany le adulmecă.

Nasul este un mare gânditor. Are o memorie bună – foarte bună. Atât de bună încât un miros te poate azvârli deodată în amintire, cu atâta forță încât te doare. Creierul nu se poate împotrivi. Creierul n-are nicio legătură cu treaba asta. Prisăcarul putea controla creierul, dar nu putea controla stomacul, care voma când era zgâlțâit în zbor pe o mătură cu coadă. Și era *neputincios* în privința nasurilor...

Mirosul de lână de oaie, de terebentină și de tutun Jolly Sailor poate purta o minte foarte departe, până la un loc liniștit, unde era căldură și siguranță, în afara oricărei primejdii...

Prisăcarul deschise ochii și se uită în jur.

— Coliba de păstori? zise el.

Se ridică în capul oaselor. Lumina roșiatică pătrundea prin ușa deschisă și printre mlădițele de pomi crescute peste tot. Multe dintre ele erau acum destul de înalte și aruncau umbre lungi, punând zăbrele soarelui la apus. În jurul colibei de păstor, totuși, fuseseră retezate fără milă.

— Asta-i o păcăleală, zise el. N-o să țină. Noi suntem tu. Noi gândim ca tine. Suntem mai buni la gândit decât ești tu.

Nu se întâmplă nimic.

Prisăcarul arăta ca Tiffany, cu toate că aici era puțin mai înalt, fiindcă Tiffany se credea puțin mai înaltă decât era de fapt. Ieși afară

din colibă și calcă pe iarbă.

— S-a făcut târziu, zise el, către tăcerea din jur. Uită-te la copaci! Locul ăsta e pe moarte. N-are cum să ne scape. Curând, totul va face parte din noi. Tot ce ai fost tu cu adevărat. Ești mândră de peticul tău de pământ. Noi ne putem aminti totul, de când nu exista niciun fel de lume! Noi... tu poți schimba toate astea cu o fluturare a mâinii! Poți face lucrurile bine sau le poți face greșit, *tu* decizi care și cum. Tu nu vei muri niciodată!

— Atunci de ce nădușești, maldăr de gunoaie ce ești? Ah, ce mai scârbavnic! zise o voce din spatele său.

Pentru o clipă, prisăcarul șovăi. Forma i se schimbă, de mai multe ori într-o fracțiune de secundă. Se întrezăriră solzi, înotătoare, colți, o pălărie țuguiată, gheare... și apoi din nou Tiffany, zâmbind.

— Oh, Fură Peoricine, suntem bucuroși să te vedem, zise prisăcarul. Poți să ne ajuți...?

— Nu mă lua pe mine cu zăhărelu'! strigă Fură, țopăind pe loc, furios. Cunosc un prizăcar dă cum văd unu'! *Crivens,* ce-ai mai merita un șut!

Prisăcarul se schimbă din nou, deveni un leu cu colții cât săbiile și scoase un răget spre Fulger.

— Ah, așa faci, ai? zise Fură Peoricine. Stai un pic aci!

Alergă vreo câțiva pași și dispăru. Prisăcarul se preschimbă din nou în Tiffany.

— Micul tău prieten a plecat, zise el. Hai, arată-te acum. Arată-te *acum.* De ce ți-e frică de noi? Noi *suntem* tu. Tu n-ai să fii ca toți ceilalți, animalele proaste, regii nătângi, vrăjitorii lacomi. Împreună...

Fură Peoricine se întoarse, urmat de... ei bine, de toată lumea.

— Nu poți să mori, răcni el. Dar o să te facem noi să-ți dorești să fi putut!

Porniră la atac.

Fulgerii erau în avantaj în mai toate luptele, pentru că erau mici și se luptau cu dușmani mari. Dacă ești mic și rapid, ești greu de nimerit. Prisăcarul riposta schimbându-și forma, tot timpul. Săbiile zăngăneau pe solzi, capetele se izbeau în colți – creatura gonea într-un vârtej peste iarbă, mârâind și răgând, reînviind formele avute odinioară pentru a para fiecare atac. Dar Fulgerii erau greu de ucis. Săltau în sus, când prisăcarul se repezea la ei, țâșneau îndărăt când dădea să-i calce-n picioare și se fereau cu ușurință de colți și de gheare. S-au luptat...

... iar pământul s-a cutremurat atât de brusc încât până și

prisăcarul și-a pierdut echilibrul.

Coliba de păstor a trosnit și a început să se adâncească în iarbă, care se deschidea în jurul ei la fel de ușor ca untul. Copăceii tremurau și se prăbușeau la pământ, unul după altul, de parcă le reteza cineva rădăcinile pe sub iarbă.

Pământul... se ridică.

Căzând de-a dura pe pantele mișcătoare, Fulgerii văzură dealurile urcând până la cer. Ce era acolo, ce fusese dintotdeauna acolo, începu să se vadă mult mai clar.

Înălțându-se spre cerul întunecat se iviră un cap, niște umeri, un piept... Cineva care stătuse întins, crescând iarba, brațele și picioarele sale fiind dealurile și văile ținutului, se ridica în capul oaselor. Se mișcau, cu uriașa încetineală a pietrelor, milioane de tone de dealuri, scuturându-se și pârâind. Ceea ce semănase cu două valuri lungi de pământ în forma unei cruci, deveniră niște brațe gigantice, întinzându-se în lături.

O mână cu degete mai lungi decât casele se pogorî, îl înșfăcă pe prisăcar și-l ridică în văzduh.

În depărtare, ceva bubui înfundat de trei ori. Bătăile păreau să vină de dincolo de lume. Fulgerii, întorcându-se și privind din vârful unui deluşor, care era unul dintre genunchii uriașei fetițe, nu le luară în seamă.

— Ea îi spune pământului ce e el, iar el îi spune ei cine e ea, zise Groaznicu' Scoțiduș Billy, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Nu pot să scriu un cântec dăspre asta! Nu-s dăstul dă bun!

— Asta-i marea cotoroanță a scoțidușilor visând că ea e Creta sau sunt dealurile Cretei visând că ele sunt marea cotoroanță a scoțidușilor? întrebă Wullie Flaimuc.

— Amândouă, poate, zise Fură Peoricine.

Priviră uriașa mână strângându-se și se chirciră fără să vrea.

— Dar nu poți să omori un prisăcar, zise Wullie Flaimuc.

— Nu, da' poți să-l pui pă fugă, zise Fură Peoricine. E un mare univers acolo, afară. Dac-aș fi în locu' lui, nu m-aș mai gândi să încerc a doua oară s-o iau în stăpânire pă *ea!*

Se auziră încă trei bubuituri în depărtare, ceva mai tare, de data asta.

— Cred, continuă el, că-i timpul s-o ștergem.

La coliba lui Miss Poloboc, cineva bătea puternic la ușa din față. *Bum. Bum. Bum.*

Capitolul 9
Sufletul și miezul

Tiffany deschise ochii, își aminti și se gândi: A fost un vis sau a fost realitate?

Iar gândul următor fu: De unde știu că eu sunt eu? Și dacă nu sunt eu, ci doar mă gândesc c-aș fi eu? După ce-aș putea spune dacă sunt eu sau nu? Cine este acest „eu" care pune întrebarea? Eu gândesc gândurile astea? Cum aș fi știut, dacă n-ar fi fost?

— Nu mă întreba pă mine, zise o voce de lângă capul ei. Asta-i una dintre înșelăciunile alea?

Era Wullie Flaimuc. Ședea pe perna ei.

Tiffany privi cu atenție în jur. Era în patul din casa lui Miss Poloboc. Un kilt verde era întins în fața ei. Un kilt. Verde. Nu iarbă, nu dealuri... dar arăta ca niște dealuri, din locul de unde-l privea.

— Am zis toate astea cu glas tare? întrebă ea.

— Oh, deah.

— Ăăă... atunci s-a întâmplat totul, nu-i așa? zise Tiffany.

— Oh, deah, zise Wullie Flaimuc, înveselit. Marea cotoroanță a fost p-aci până adineauri, da' a zis că probabil n-o să te trezești vr'un monstru.

Mai multe crâmpeie de amintiri aterizară în memoria lui Tiffany ca o ploaie de meteoriți încinși pe o planetă liniștită.

— Ești teafăr?

— Oh, deah, zise Wullie Flaimuc.

— Și Miss Poloboc?

Iar acest meteorit de amintire era uriaș, ca un munte arzător care făcea un milion de dinozauri să fugă ca să scape cu viață. Tiffany își duse fără să vrea mâinile la gură.

— Am omorât-o! zise ea.

— Ei, acuma, nu tu ai...

— Ba da! Mi-am simțit mintea gândindu-se la asta. Mă înfuriase! Iar eu am făcut o dată din mână, uite-așa – o duzină de Nac Mac Fulgeri se scufundară la adăpost –, iar ea pur și simplu a explodat, prefăcându-se în nimic! *Eu* am fost! Îmi aduc aminte!

— Deah, da' marea cotoroanță a cotoroanțelor a zis că ăla se folosea dă mintea ta ca să gândească prin ea..., începu Wullie Flaimuc.

— Am păstrat amintirile! Eu am fost, cu mâinile astea! – Fulgerii care își ridicaseră capetele, le ascunseră la loc. Și... amintirile care mi-

au rămas... îmi amintesc bine praful, prefăcându-se în stele... lucruri... căldura... sângele... gustul sângelui... îmi amintesc... îmi amintesc de trucul meu cu Să mă văd! Oh, nu! Pur și simplu l-am *invitat* înăuntrul meu! Am omorât-o pe Miss Poloboc!

Umbrele se strângeau în jurul vedeniilor sale și urechile îi țiuiau. Tiffany auzi ușa deschizându-se și niște mâini o ridicară în brațe de parc-ar fi fost ușoară ca un balon de săpun. Fu aruncată pe un umăr și dusă ușurel pe scări în jos, apoi afară, în lumina strălucitoare a dimineții, unde fu lăsată pe pământ.

— ... Și noi toți... am ucis-o... ia unul dintre crucifixele de argint..., îngăimă ea.

O palmă o plesni puternic peste față. Se holbă prin ceața lăuntrică la silueta înaltă și întunecată din fața ei. Un mâner de găleată îi fu apăsat cu hotărâre în mână.

— Mulge caprele acum, Tiffany! Acum, Tiffany, auzi? Creaturile încrezătoare se uită la tine. Te așteaptă! Tiffany, mulge caprele. Fă-o, Tiffany! Mâinile știu cum, mintea o să-și amintească și-o să devină mai puternică, Tiffany!

Se simți împinsă pe scăunelul de muls și, prin ceața din capul ei, desluși forma temătoare a... a lui... Meg cea Neagră.

Mâinile își amintiră. Așezară găleata, apucară un sfârc și, când Meg ridică piciorul să se joace de-a piciorul-în-găleată, i-l prinse și o sili să-l așeze, fără probleme, înapoi pe platforma de muls.

Se mișca încet, cu mintea împânzită de o ceață fierbinte, lăsându-și mâinile să lucreze cum știau ele. Gălețile se umpleau și se goleau, caprele mulse primeau o măsură de tărâțe din bidon...

Mâncărici pe Burtă era mai degrabă nedumerit că mâinile sale mulgeau o capră. Se opri.

— Cum te numești? întrebă o voce din spatele lui.

— Mâncărici. Mâncărici pe Bur...

— Nu! Acela era vrăjitorul, Tiffany! A fost cel mai puternic ecou, dar tu nu ești el! Treci în lăptărie, TIFFANY!

Se împletici în încăperea răcoroasă, la porunca vocii aceleia, iar lumea se concentra, limpezindu-se. Era o brânză stricată pe etajeră, mustind și puțind.

— Cine a pus asta aici? întrebă ea.

— Prisăcarul, Tiffany. A încercat să facă brânză folosind magia, Tiffany. Ha! făcu vocea. Și tu nu ești el, Tiffany! Tu *știi* cum să faci brânza așa cum trebuie, nu-i așa, Tiffany? Într-adevăr știi! Cum te numești?

... totul era năucească și mirosuri ciudate. Cuprinsă de panică, scoase un răget... Fața îi fu din nou pălmuită.

— Nu, acela era tigrul cu colți-sabie, Tiffany! Sunt doar amintiri vechi pe care prisăcarul ți le-a lăsat în urmă, Tiffany! A purtat o mulțime de creaturi, dar acestea nu sunt tu! Vino încoace, Tiffany!

Auzea cuvintele fără să le priceapă pe de-a întregul. Erau doar pe undeva pe afară, între persoane care nu erau decât umbre. Dar era de neconceput să nu li te supui.

— Drace! zise silueta înaltă și cețoasă. Unde-i mititelul acela albastru? Domnul Peoricare.

— Aici, stăpână. Mă cheamă Fură Peoricine, stăpână. Te rog fierbinte să nu mă prefaci în ceva nenatural, stăpână!

— Ai spus că avea o cutie cu suveniruri. Adu-o încoace în clipa asta! M-am temut c-așa o să se întâmple. *Urăsc* să procedez în felul ăsta!

Tiffany fu întoarsă pe călcâie și încă o dată privi la fața aceea împăienjenită, în vreme ce mâini puternice o strângeau de brațe. Doi ochi albaștri se uitau țintă într-ai săi. Străluceau prin ceață ca safirele.

— Cum te cheamă, Tiffany? întrebă vocea.

— Tiffany!

Ochii o sfredeliră.

— Zău? Chiar așa? Cântă-mi primul cântec pe care l-ai învățat, Tiffany! *Acum!*

— *Hzan, hzana, m'taza...*

— Stop! Așa ceva nu s-a învățat niciodată pe un deal de cretă! Nu ești Tiffany! Cred că ești regina aceea părăsită, care și-a omorât doisprezece bărbați cu sandviciuri cu scorpioni! Eu pe Tiffany o caut! Înapoi în întuneric cu tine!

Imaginile se tulburară din nou. Putea auzi discuții în șoaptă prin ceață și vocea zicând:

— Ei bine, asta s-ar putea să meargă. Cum te numești, picțelule?

— Groaznicu' Scoțiduș Billy Barbălată Mac Fulger, stăpână.

— Ești *foarte* mic, nu-i așa?

— Doar ca înălțime, stăpână.

Tiffany își simți din nou brațele în strânsoare. Ochii albaștri sclipiră.

— Ce înseamnă numele tău în Limba Veche a Nac Mac Fulgerilor, Tiffany? Gândește-te...

Se ridică din străfundurile minții sale, trăgând ceața în spatele său. Se înălță peste vocile gălăgioase și o porți dincolo de atingerea

mâinilor fantomatice. Deasupra capului, norii se risipiră.

— Numele meu este Pământul de Sub Val, zise Tiffany și se clătină în față.

— Nu, nu, nici gând de-așa ceva, nu putem să îngăduim așa ceva, zise persoana care o ținea. Ai dormit destul. Bine, știi cine ești! Acum trebuie să te trezești și să treci la treabă! Trebuie să fii Tiffany cât de tare poți tu, iar celelalte voci te *vor* lăsa-n pace, în funcție de cât izbutești. Cu toate că s-ar putea să fie o idee bună să nu faci sandviciuri, o vreme.

Se simțea într-adevăr mai bine. Își spusese numele. Larma din mintea ei se potolise, deși încă mai exista o sporovăială care o împiedica să gândească numaidecât. Dar acum, cel puțin, putea vedea limpede. Silueta îmbrăcată în negru care o ținea nu era înaltă, dar era atât de pricepută să se poarte ca și cum ar fi fost, încât păcălea aproape pe toată lumea.

— *Oh... dumneata ești... doamna Vremerea?*

Doamna Vremerea o apăsă ușor pe umeri, așezând-o pe un scaun. De pe toate suprafețele orizontale din bucătărie, Nac Mac Fulgerii o priveau pe Tiffany.

— Eu sunt. Și avem aici o minunată harababură. Odihnește-te un moment, că apoi trebuie să începem să facem...

— Bună dimineața, doamnelor. Ăăă, cum se simte?

Tiffany întoarse capul. Miss Poloboc stătea în prag. Părea palidă și se sprijinea în baston.

— Am stat în pat și m-am gândit: Ei bine, nu-i niciun motiv pentru care să stau aici, părându-mi rău după mine însămi, zise ea.

Tiffany se ridică în picioare.

— Îmi pare atât de r..., începu ea, dar Miss Poloboc dădu vag din mână.

— N-a fost vina ta, zise ea, așezându-se cu greutate la masă. Cum te mai simți? Și, ca să fim bine înțelese, *cine* ești tu?

Tiffany roși.

— Încă sunt eu, cred, bolborosi ea.

— Am ajuns ieri-seară aici și-am avut grijă de Miss Poloboc, zise doamna Vremerea. Am avut grijă și de tine, copilă. Vorbeai în somn sau, mai exact, Mâncărici pe Burtă, ce a mai rămas din el, vorbea. Vrăjitorul ăla bătrân a fost chiar de ajutor, având în vedere că nu-i decât un maldăr de amintiri și obiceiuri.

— Nu înțeleg ce-i cu vrăjitorul, zise Tiffany. Nici cu regina părăsită.

— Nu? se miră vrăjitoarea. Ei bine, un prisăcar colecţionează persoane. Încearcă să le adauge la el însuşi, am putea spune, folosindu-le ca să gândească prin ele. Domnul Mâncărici i-a studiat acum câteva sute de ani şi a întins o capcană ca să prindă unul. În loc de asta, prostănacul de el a fost el însuşi prins de un prisăcar. L-a ucis, în cele din urmă. Pe toţi îi ucide, în cele din urmă. Îşi pierd minţile, într-un fel sau altul, şi nu-şi mai aduc aminte ce trebuie să facă. Dar el păstrează un soi de... copie palidă a lor, un soi de memorie vie... Se uită la expresia nedumerită a lui Tiffany şi ridică din umeri. Ceva ca o fantomă, adăugă ea.

— Şi mi-a lăsat fantomele lui în capul meu?

— Mai degrabă fantomele fantomelor, la drept vorbind, zise doamna Vremerea. Ceva pentru care nu avem un cuvânt, probabil.

Miss Poloboc se cutremură.

— Ei bine, mulţumesc Cerului că ai scăpat de chestia aia, cel puţin, zise ea cu glas tremurat. Ar vrea cineva o ceaşcă bună de ceai?

— Ah, lasă asta în seama noastră! strigă Fură Peoricine, sărind drept în sus. Wullie Flaimuc, tu şi băieţii, ia faceţi un ceai pentru doamne!

— Mulţumim, zise Miss Poloboc firav, iar în spatele ei deja începură să se audă zdroncănituri de vase. Mă simt aşa de stânga... *ce?* Am crezut c-aţi spart toate ceştile când aţi spălat vasele!

— Oh, deah, zise Fură vesel. Da' Wullie a găsit o grămadă de cești vechi închise într-un dulap...

— Acel set foarte valoros de porţelan mi-a fost lăsat de un foarte drag prieten! strigă Miss Poloboc.

Sări în picioare şi se întoarse către spălător. Cu o uimitoare repeziciune pentru cineva care era în parte moartă, smulse ceainicul, ceaşca şi farfuriuţa din mâinile picţeilor luaţi prin surprindere şi le ţinu cât de sus putea.

— *Crivens!* zise Fură Peoricine, holbându-se la porţelanuri. Ei, uite *asta* numesc eu mişmaş!

— Îmi pare rău c-am fost atât de brutală, dar au o mare valoare sentimentală! zise Miss Poloboc.

— Domnule Peoricine, tu şi oamenii tăi binevoiţi să vă daţi la o parte de lângă Miss Poloboc şi să *tăceţi din gură!* interveni grăbită doamna Vremerea. Vă rog n-o tulburaţi pe Miss Poloboc cât timp pregăteşte ceaiul!

— Dar ţine în mână..., începu Tiffany, uluită.

— Şi ai s-o laşi şi tu să-şi vadă de treabă, fără să comentezi,

copilă! o întrerupse tăios vrăjitoarea.

— *Da, dar a luat ceainicul fără...,* începu o voce.

Capul bătrânei vrăjitoare se răsuci spre ei. Fulgerii se feriră ca arborii îndoiți de furtună.

— William Flaimuc, zise ea cu răceală, mai e loc în fântâna mea pentru încă vreo doi broscoi, numai că tu nu ai creierul unuia!

— Ahahaha, foarte corect, stăpână, zise Wullie Flaimuc, scoțându-și bărbia în afară cu mândrie. Te-am dus la faza asta! Eu am creierul unui gândac!

Doamna Vremerea îl fulgeră cu privirea, apoi se întoarse către Tiffany.

— Eu am prefăcut pe cineva într-un broscoi! zise Tiffany. A fost groaznic! N-a încăput în întregime, așa că l-am strâns într-un soi de balon roz uriaș...

— Lasă asta acuma, zise doamna Vremerea cu o voce deopotrivă brusc foarte îngăduitoare și obișnuită, care răsună ca un clinchet de clopoțel. Presupun că găsești lucrurile un pic mai altfel decât erau acasă la tine, nu?

— Ce? Păi, da, acasă niciodată nu mă trezeam..., începu Tiffany surprinsă, apoi văzu că, aproape în poala ei, bătrâna femeie făcea gesturi circulare nebunești, care cumva voiau să-i spună: *Continuă să vorbești ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.*

Așadar sporovăiră cu îndârjire despre oi, despre care doamna Vremerea zise că erau foarte lânoase, nu-i așa, iar Tiffany răspunse că da, erau, chiar extrem de lânoase, și doamna Vremerea spuse că așa auzise și ea, că erau extrem de lânoase... asta în timp ce toată lumea din odaie n-o scăpa din ochi pe Miss Poloboc...

... făcând ceaiul și folosindu-și patru brațe, dintre care două nu mai existau, dar ea nu-și dădea seama.

Ibricul negru făcu înconjurul odăii și aparent se potrivi singur în lăcașul plitei. Ceștile, farfurioarele, lingurițele și zaharnița pluteau cu un scop.

Doamna Vremerea se aplecă spre Tiffany.

— Sper că încă te mai simți... singură? șopti ea.

— Da, mulțumesc. Vreau să spun, am... un soi de... senzație că ar mai fi și ei pe aici, dar nu-mi stau în cale... Ăăă... mai devreme sau mai târziu o să-și dea seama și ea... vreau să spun, nu-i așa?

— Foarte curioasă, într-adevăr, mintea omenească, șopti bătrâna femeie. A trebuit odată să vizitez un sărman tânăr căruia îi căzuse un copac peste picioare. Și-a pierdut ambele picioare de la genunchi în

jos. A fost nevoie să i se cioplească niște proteze de lemn. Totuși, i le-au făcut tocmai din copacul cu pricina, ceea ce eu am presupus că-i oferea o oarecare mângâiere, iar el a acceptat ideea destul de bine. Dar îmi amintesc că l-am auzit spunând: „Doamnă Vremerea, încă îmi mai simt degetele de la picioare, uneori". E ca și cum capul nu s-a împăcat cu gândul celor întâmplate. Și nu e de parcă ea... ar fi genul de persoană obișnuită în asemenea cazuri, vreau să spun, obișnuia să aibă brațe pe care nu le putea vedea...

— Iată, zise Miss Poloboc, repezindu-se spre ele cu trei cești, cu farfurioare și cu zaharnița. Una pentru tine, una pentru tine și una pentru... Oh...

Zaharnița căzu din mâna invizibilă și zahărul se împrăștie pe masă. Miss Poloboc se uită la el cu groază, în vreme ce, în mâna cealaltă, care nu era de față, o ceașcă și o farfurioară tremurau, fără vreun mijloc vizibil de suport.

— Închide ochii, Miss Poloboc!

Și era ceva în vocea ei, o notă ciudată sau un ton care o făcu și pe Tiffany să-și închidă ochii.

— Bun! Acuma, tu știi că ceașca este aici, îți poți simți mâna, zise doamna Vremerea, ridicându-se în picioare. Ai încredere în ea! Ochii tăi nu sunt atotcunoscători! Acum, așază ușurel ceașca jos... aaașa, bine. Acum poți să deschizi ochii, dar ceea ce vreau eu să faci, așa, ca un favor pentru mine, este *să-ți pui mâinile pe care le poți vedea pe masă, lipite de tăblie.* Exact. Bine. Acum, fără să-ți iei mâinile de pe masă, du-te până la dulap și adu-mi și mie cutia aia de tablă cu biscuiți, vrei? Întotdeauna îmi place să ronțăi un biscuit la ceai. Mulțumesc foarte mult.

— Dar... dar nu mai pot să fac asta acum...

— Treci peste „nu mai pot", Miss Poloboc, i-o reteză doamna Vremerea. Nu te gândi la asta, doar fă-o! Mi se răcește ceaiul!

Așadar, și *asta* e tot vrăjitorie, gândi Tiffany. E ca și vorbitul cu animalele al lui Buni Suferind. E vocea! Aspră și blândă, rând pe rând, folosind cuvinte scurte pentru porunci și încurajare, și continuând să vorbești, făcând cuvintele să umple lumea animalului, astfel încât câinii ciobănești să te asculte, iar oile speriate să se liniștească...

Cutia cu biscuiți pluti, îndepărtându-se de dulap. În timp ce se apropia de bătrâna doamnă, capacul se deșurubă și rămase suspendat în aer, lângă ea. Bătrâna se servi din cutie, cu delicatețe.

— Ooh, de la prăvălia cu Accesorii pentru Ora ceaiului, zise ea, luând patru biscuiți și vârându-i repede în buzunar. Foarte elegant.

— E groaznic de greu să faci asta! gemu Miss Poloboc. E ca și când ai încerca să nu te gândești la un rinocer roz!

— Ei și? se miră doamna Vremerea. Ce-i așa de special în a nu te gândi la un rinocer roz?

— Este imposibil să nu te gândești la unul, dacă îți spune cineva că n-ar trebui, îi explică Tiffany.

— Ba nu e, zise doamna Vremerea cu hotărâre. Eu nu mă gândesc la vreunul în clipa asta, și ai cuvântul meu pe chestia asta. Vrei să preiei controlul asupra întregului tău creier, Miss Poloboc. Așadar, ai pierdut un corp de prisos? Ce altceva înseamnă un alt corp, când totul e zis și făcut? Doar mai mult de îngrijit, o altă gură de hrănit, mai mult de purtat și de distribuit pe mobile... pe scurt, o bătaie de cap în plus. Adună-ți mințile, Miss Poloboc, și lumea va fi...

Bătrâna vrăjitoare se aplecă spre Tiffany și-i șopti:

— Cum se numește chestia aia care trăiește în mări, foarte mică, pe care o mănâncă oamenii?

— Crevetă? sugeră Tiffany, un pic zăpăcită.

— Crevetă? Prea bine. Și lumea va fi creveta ta, Miss Poloboc. Nu doar că vei face mare economie la haine și mâncare, ceea ce nu-i deloc de disprețuit, în vremurile astea grele, dar când oamenii or să te vadă mișcând lucrurile așa prin aer, ei bine, or să spună: „E o vrăjitoare și jumătate, fără nicio îndoială!" și or să aibă dreptate. Tu doar păstrează-ți această îndemânare, Miss Poloboc. Menține-o. Gândește-te la ce ți-am spus eu. Și acum stai și odihnește-te. O să vedem ce trebuie să facem astăzi. Tu doar fă-mi o listă, iar Tiffany va ști drumul.

— Ei bine, într-adevăr, chiar mă simt... întrucâtva zdruncinată, zise Miss Poloboc, cu mintea preocupată, dându-și la o parte părul din ochi cu o mână invizibilă. Stai să văd... ai putea numai să treci puțin pe la domnul Umbreluș, și pe la doamna Anapoda, și pe la tânărul Boit, și să vezi ce mai face vânătaia doamnei Târgoveț, și să-i duci niște alifie Numărul Cinci domnului Văcaru, și să-i faci o vizită scurtă bătrânei doamne Vânător, la Colțul Ștrengăresc și... ei, pe cine am uitat?...

Tiffany își dădu seama că-și ținea respirația. Fusese o zi oribilă, și o noapte îngrozitoare, dar ceea ce se închega din bucățele și-și aștepta rândul pe limba lui Miss Poloboc avea să fie, cumva, mai rău decât orice.

— ... Ah, da, să schimbi o vorbă cu Miss Oiștengard la Stâncagoală, și apoi probabil va trebui să vorbești și cu doamna Oiștengard, de asemenea, și apoi să lași doar câteva pachete în drum,

cele din coșul meu, am scris pe ele pentru cine sunt. Și cred că asta-i tot... oh, nu, aiurită ce sunt, aproape c-am uitat... și trebuie să treci și pe la domnul Țesător.

Tiffany dădu drumul aerului din piept. Chiar nu voia. Mai degrabă n-ar mai fi respirat niciodată, decât să dea ochii cu domnul Țesător și să deschidă o casetă goală.

— Ești sigură că... ești într-adevăr în apele tale, Tiffany? întrebă Miss Poloboc, iar Tiffany se agăță de această scuză ca de un colac de salvare, ca să nu se ducă.

— Păi, adevărul e că mă simt un pic..., începu ea, dar doamna Vremerea o întrerupse cu:

— Nu mai are nimic, Miss Poloboc, în afară de ecouri. Prisăcarul a plecat din casa asta, crede-mă.

— Serios? se miră Miss Poloboc. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar cum de poți fi atât de sigură?

Doamna Vremerea arătă spre masă. Fir cu fir, zahărul risipit se rostogolea pe tăblia mesei și cădea în zaharniță.

Miss Poloboc plesni tare din palme.

— Ah, *Oswald,* zise ea, cu fața numai zâmbet, te-ai întors!

Miss Poloboc, și probabil și Oswald, le petrecură cu privirea la plecare, din poartă.

— O să fie în regulă cu omuleții tăi ținându-i companie, zise doamna Vremerea, când ea și Tiffany se întoarseră și o porniră pe drumeagul ce ducea spre pădure. S-ar putea să fie șansa ei, știi, să fie pe jumătate moartă.

Tiffany era șocată.

— Cum poți fi atât de crudă?

— O să câștige mai mult respect, când oamenii or s-o vadă mișcând lucrurile prin aer. Respectul e hrana și băutura pentru o vrăjitoare. Fără respect, nu obții nimic. Și până acum n-a căpătat prea mult, Miss Poloboc a noastră.

Asta era adevărat. Oamenii n-o respectau pe Miss Poloboc. O plăceau, fără să se gândească de ce, și asta era tot. Doamna Vremerea avea dreptate, iar Tiffany își dori să nu fi avut.

— Și atunci de ce dumneata și Miss Tick m-ați trimis la ea? întrebă ea.

— Pentru că ea iubește lumea, zise vrăjitoarea, privind drept înainte. Îi pasă de oameni. Chiar și de cei proști, vreau să zic, de băloși, de mamele cu prunci mucoși și fără minte, de cei fără nicio

valoare, de tonții și de neghiobii ce-o tratează ca pe un soi de servitoare. Ei, *asta* numesc eu magie – să vezi toate astea, să ai de-a face cu toate astea, și totuși să mergi mai departe. Să stai toată noaptea la căpătâiul vreunui sărman bătrân care părăsește lumea asta, să alini cât poți o astfel de suferință, să le alungi groaza, să-i vezi plecați în siguranță pe drumul lor... și apoi să-i speli, să-i întinzi, să-i gătești pentru înmormântare, s-o ajuți pe văduva care plânge să strângă patul și să spele cearșafurile – ceea ce nu este, dă-mi voie să ți-o spun, nicicum o însărcinare pentru firile slabe – și să rămâi în picioare și în noaptea următoare, ca să priveghezi sicriul înainte de înmormântare, și apoi să te întorci acasă, să te așezi pentru cinci minute, înainte să vină vreun om strigând *furios* și bătând cu pumnii în ușa ta, fiin'că nevastă-sa are greutăți la nașterea primului lor copil, iar moașa care se află la ea s-a pierdut cu firea, și atunci să te ridici, să-ți iei geanta și să pornești iar la drum... Noi facem toate astea, în felul nostru, ba ea o face chiar mai bine decât mine, dacă e s-o mărturisesc cu mâna pe inimă. Asta e rădăcina, inima, sufletul și miezul vrăjitoriei, și nimic altceva. Sufletul și miezul! Doamna Vremerea bătu cu pumnul în palmă, subliniind cuvintele: Sufletul... și... *miezul!*

Ecourile se întoarseră dinspre copaci, în liniștea brusc așternută. Chiar și cosașii de alături de potecă se opriseră din târâit.

— Iar doamna Urechelniță, zise doamna Vremerea, cu vocea scăzându-i până la mârâit, *doamna Urechelniță* le spune fetelor ei că e vorba despre echilibrul cosmic, și stele, și cercuri, și culori, și baghete magice și... și *jucării,* nimic altceva decât jucării. Pufni. Oh, aș îndrăzni să zic că toate sunt foarte bune ca *decoruri,* ceva plăcut de privit, în timp ce muncești, ceva cu care să iei ochii, dar începutul și sfârșitul, *începutul și sfârșitul,* înseamnă să-i ajuți pe oameni când viața le este pe muchie de cuțit. Chiar și pe oamenii pe care nu-i înghiți. Cu stelele e simplu, cu oamenii e mai greu.

Se opri din vorbă. Trecură alte câteva secunde până când păsările să înceapă din nou să ciripească.

— Oricum, asta cred eu, adăugă ea cu tonul cuiva care bănuiește că s-ar putea să fi mers ceva mai departe decât ar fi dorit.

Se întoarse în loc, când Tiffany nu zise nimic, și văzu că se oprise și stătea în drum arătând ca o curcă plouată.

— Te simți bine, copilă? zise ea.

— Eu am fost! gemu Tiffany. Prisăcarul am fost eu! N-a gândit cu ajutorul creierului meu, ci mi-a folosit gândurile! A folosit ce a găsit în

capul meu! Toate insultele acelea, toată acea... înghiți nodul din gât. Acea... răutate. Totul am fost eu, mai...

— ... *mai puțin* părticica aceea din tine care era încuiată pe dinăuntru, zise doamna Vremerea cu asprime. Adu-ți aminte de asta!

— Da, dar presupunând..., începu Tiffany, căznindu-se să-și scoată tot năduful.

— Părticica blocată era cea importantă, zise doamna Vremerea. Să înveți cum să nu faci unele lucruri e aproape la fel de greu ca și să înveți *cum* să le faci. Poate chiar mai greu. S-ar vedea mult mai mulți broscoi pe lumea asta, dacă n-aș ști cum să *nu* îi prefac pe oameni în broscoi. Și mari baloane roz, de asemenea.

— Te rog, zise Tiffany, înfiorându-se.

— De aceea facem noi toate vizitele astea prin ținut, și doftoriceala și celelalte, zise doamna Vremerea. E drept, și pentru că asta-i face pe oameni o idee mai buni, bineînțeles. Dar când o faci, te strămuți în miezul tău, așa că n-ai să te clatini. Te ancorează. Te păstrează umană, te oprește să cârâi de pomană. Întocmai cum făcea bunica ta cu oile ei, care sunt, după părerea mea, la fel de stupide, de năbădăioase și de nerecunoscătoare ca și oamenii. Tu crezi că ai aruncat o privire asupra ta și ai descoperit că ești rea? Ha! Eu am văzut ce înseamnă răutatea, iar tu nu ești nici măcar pe aproape de ea. Acuma, vrei să încetezi să te văicărești?

— Ce? izbucni Tiffany.

Doamna Vremerea râse la furia subită a lui Tiffany.

— Da, ești o vrăjitoare până-n vârful ghetelor, zise ea. Ești tristă și, dincolo de asta, te privești în timp ce ești tristă și te gândești: „Oh, biata de mine", iar dincolo de *asta,* ești furioasă pe *mine* pentru că nu-ți spun „Hai, lasă, biata de tine." Atunci, dă-mi voie să vorbesc cu Gândul ăla de-al Treilea, pentru că asta vreau să aud de la o fată care s-a dus să se bată cu o regină a spiridușilor, fără altă armă decât o tigaie, și nu smiorcăielile unei copile căreia îi e milă de ea însăși și se tăvălește în mizerie!

— Ce? Eu *nu* mă tăvălesc în mizerie! strigă Tiffany, ducându-se drept spre ea, până când se apropie la doar câțiva inchi de fața ei. Și ce-a fost toată povestea aceea despre a te purta frumos cu oamenii, ai?

Deasupra capetelor, frunzele cădeau din copaci.

— Asta nu contează pentru o vrăjitoare de alt soi, în special una ca tine! se răsti doamna Vremerea, împungând-o în piept cu un deget tare ca un ciot de lemn.

— Oho? Și asta ce-o mai vrea să-nsemne?

Un cerb trecu în galop prin pădure. Vântul începu să bată.

— Una care nu e atentă, copilă!

— Păi, ce-am pierdut eu și *ai văzut* tu..., babo?

— Oi fi eu babă, dar îți spun că prisăcarul este încă prin preajmă! Tu doar l-ai scos afară! răcni doamna Vremerea.

Păsările se ridicară în zbor de prin copaci, speriate.

— Știu! țipă Tiffany.

— Oh, da? Chiar știi? Și de unde știi asta?

— Pentru că există o parte din mine încă în el! O parte din mine despre care mai bine n-aș mai ști, mulțumesc! Îl pot *simți* pe aici, pe undeva! În orice caz, de unde știi *tu?*

— Pentru că sunt o vrăjitoare a naibii de bună, d-aia, rânji doamna Vremerea, în timp ce iepurii săpau mai adânc în vizuinile lor, ca să scape din calea lor. Și ce vrei să fac eu în privința creaturii aceleia, cât stai tu aici și te smiorcăi, ai?

— Cum îndrăznești? Cum *îndrăznești?* E responsabilitatea mea! Mă descurc eu cu ea, mulțumesc frumos!

— Tu? Cu un prisăcar? O să ai nevoie de mai mult decât o tigaie! Ei nu pot fi omorâți!

— O să găsesc eu o cale! O vrăjitoare o scoate la capăt cu făpturile din altă lume!

— Ha! Mi-ar plăcea să te văd încercând!

— Am s-o fac! strigă Tiffany.

Începu să plouă.

— Oh, vasăzică știi cum să-l ataci, nu-i așa?

— Nu vorbi prostii! Nu pot! El se poate ține totdeauna departe din calea mea! Poate chiar să se scufunde în pământ! Dar o să vină să mă caute, înțelegi? Pe *mine,* și pe nimeni altcineva! O *știu!* Și, de data asta, o să fiu pregătită!

— Zău, o să fii? zise doamna Vremerea, încrucișându-și brațele.

— Da!

— *Când?*

— Acum!

— Nu!

Bătrâna vrăjitoare ridică o mână.

— Pacea să fie peste locul acesta, zise ea, liniștit. Vântul se opri. Ploaia încetă. Nu, nu încă, mai zise ea, iar pacea se pogorî din nou peste pădure. Nu atacă încă. Nu crezi că asta-i ciudat? Și-ar linge rănile, dac-ar avea o limbă. Iar tu nu ești încă pregătită, orice-ai crede tu. Nu! Avem altceva de făcut, nu-i așa?

Tiffany rămăsese fără grai. Valul de furie din lăuntrul ei era atât de fierbinte încât îi arsese urechile. Dar doamna Vremerea zâmbea. Cele două fapte nu se potriveau deloc.

Gândul ei Dintâi zise: Tocmai am avut o ceartă aprinsă cu doamna Vremerea! Se zice că dac-o tai cu un cuțit, n-ar sângera până ce n-ar vrea ea să sângereze! Se zice că dacă niște vampiri ar încerca s-o muște *pe ea,* ar începe cu toții să implore să li se dea ceai și biscuiți. Ea poate face orice, poate fi oriunde! Iar eu am numit-o babă!

Gândul ei de-al Doilea zise: Ei bine, este.

Gândul ei de-al Treilea zise: Da, *este.* Este doamna Vremerea. Și ea te ține mânioasă. Ești plină de mânie și nu mai e în tine loc de frică.

— Să faci bine să-ți păstrezi furia aia, zise doamna Vremerea, de parcă îi citea în minte ca într-o carte deschisă. Închide-o în inima ta, adu-ți aminte de unde vine, adu-ți aminte forma ei, salveaz-o până când vei avea nevoie de ea. Dar acum lupul e undeva acolo, în pădure, și tu trebuie să ai grijă de turmă.

E vocea, gândi Tiffany. Ea chiar vorbea cu oamenii ca Buni Suferind cu oile, cu excepția faptului că abia de blestema. Dar mă simt... mai bine.

— Mulțumesc, zise ea.

— Și asta îl include și pe domnul Țesător.

— Da, zise Tiffany. Știu.

Capitolul 10
Craiul tomnatic

A fost o zi... interesantă. Toată lumea din munți auzise despre doamna Vremerea. Dacă nu aveai respect, zicea ea, nu aveai nimic. În ziua aceea, ea îl avu pe tot. Și o parte din el se răsfrânse și asupra lui Tiffany.

Erau tratate ca niște capete încoronate – nu de soiul celor pe care le detronezi ca să le decapitezi sau ca să li se facă un semn de ocară cu un fier înroșit în foc, ci de celălalt soi, când oamenii pleacă amețiți, spunând: „Ea chiar mi-a dat bună ziua, foarte binevoitoare! N-o să-mi mai spăl niciodată mâna pe care mi-a strâns-o ea!"

Mulți dintre cei pe care îi întâlniră nu se spălau pe mâini defel, se gândi Tiffany, cu ifosele unei lăptărese. Dar oamenii se buluceau în fața ușilor colibelor, privind și ascultând, iar unii se apropiau pe furiș de Tiffany, ca să spună lucruri ca: „I-ar plăcea o ceașcă de ceai? Am spălat ceașca noastră!" Iar în grădina fiecărei case pe lângă care treceau, Tiffany observă că stupii albinelor fremătau deodată de activitate.

Ea lucra mai departe, încercând să rămână calmă, încercând să se gândească la ceea ce făcea, îndeplinea munca de doftoriceală cât de bine putea, iar dacă era vorba despre ceva care supura, atunci doar se gândea la cât de plăcut va fi când va termina. Simțea că doamna Vremerea n-ar fi încuviințat această atitudine. Dar lui Tiffany nu-i mai plăcea nici de ea prea mult. Mințea tot... *nu spunea adevărul* tot timpul.

De pildă, era privata familiei Boit. Miss Poloboc le explicase cu răbdare domnului și doamnei Boit, în mai multe rânduri, că era mult prea aproape de fântână, și de aceea apa de băut era plină de niște animăluțe mici, mici de tot, care le îmbolnăveau copiii. Ei ascultaseră cu foarte mare atenție, de fiecare dată când auziseră mustrarea, și totuși nu mutaseră privata nici până acum. Dar doamna Vremerea le spuse că bolile le provocau niște goblini, care erau ademeniți de miros, iar când veni vremea să plece de la ei din casă, domnul Boit împreună cu vreo trei prieteni de-ai lui deja săpau o nouă fântână, în capătul celălalt al grădinii.

— Dar e într-adevăr provocată de animăluțele mici, știi, zise Tiffany, care odată îi plătise un ou unui profesor ambulant, doar ca să stea la coadă și să se uite prin **„Amuțitorul Aparat Mikroscopic! O**

Grădină Zoologică în fiecare picătură de apă dintr-o baltă!" Era să leșine a doua zi de sete. Unele dintre animăluțe erau *păroase*.

— Adevărat? zise doamna Vremerea sarcastică.

— Da. E-adevărat. Iar Miss Poloboc e încredințată că e bine să le spui adevărul.

— Bine. E o femeie cinstită și de toată isprava, zise doamna Vremerea. Dar eu susțin că trebuie să le spui oamenilor o poveste pe care s-o poată pricepe. În cazul de față, am socotit că ar trebui să schimbi chiar multe pe lume și poate chiar să-l dai de pereți pe domnul Boit, cu capul ăla de grăsan stupid al lui, de vreo câteva ori, până să te creadă că te poți îmbolnăvi dacă bei animăluțe mici, invizibile. Și cât ai fi făcut tu asta, copiii ăia ai lui s-ar fi îmbolnăvit mai rău. Dar goblinii, vezi tu, au însemnat o explicație *astăzi*. O poveste duce la rezolvarea problemei. Și când am s-o văd pe Miss Tick, mâine, am să-i spun că e timpul ca profesorii ambulanți să înceapă să urce și aici.

— Bine, zise Tiffany, cu neplăcere, dar să-i spui domnului Umbreluș, cizmarul, că durerea lui de piept o să treacă dacă o să se ducă pe jos până la cascada de la Stânca Prăvălită, în fiecare zi, timp de o lună, să arunce trei pietricele lucitoare în râu, pentru spiritele apelor! Asta nu mai e doftoriceală!

— Nu, dar el crede că e. Omul stă prea mult timp cocârjat. O plimbare de cinci mile în aer curat, în fiecare zi, timp de o lună, o să-l îndrepte de-o să-l vezi verde ca bradul!

— Oh, zise Tiffany. Altă poveste?

— Dacă vrei tu, zise doamna Vremerea, și ochi-i scăpărară. Nu se știe niciodată, poate că spiritele apelor or să-i fie recunoscătoare pentru pietricele.

Se uită pieziș la expresia feței lui Tiffany și o bătu prietenește pe umăr.

— Nu-ți face griji, domnișoară, zise ea. Privește lucrurile în felul ăsta. Mâine, misiunea ta este să schimbi lumea, făcând-o un loc mai bun. Astăzi, misiunea mea este să am grijă ca toată lumea să trăiască până atunci.

— Ei bine, eu cred..., începu Tiffany, dar se opri.

Își ridică privirile spre fâșia de pădure dintre micile ogoare din vale și pajiștile abrupte de pe coastele munților.

— E încă aici, zise ea.

— Știu, zise doamna Vremerea.

— Dă târcoale, dar se ține departe de noi.

— Știu, repetă doamna Vremerea.

— Ce-și închipuie că face?

— Are în el o parte din tine. *Tu* ce-ți închipui că face?

Tiffany încercă să gândească. De ce nu ataca? Oh, va fi ea mai bine pregătită, de data asta, dar el era puternic.

— Poate că așteaptă până mă supăr din nou, zise ea. Dar mă tot gândesc la ceva. N-are niciun sens. Mă tot gândesc la... trei dorințe.

— Dorințe să ce?

— Nu știu. Pare o prostie.

Doamna Vremerea se opri.

— Nu, nu este, zise ea. E o parte profundă a ta care încearcă să-ți trimită un mesaj. Doar ține minte, pentru că acum...

Tiffany oftă.

— Da, știu. Domnul Țesător.

Nimeni nu s-a apropiat vreodată de vreo peșteră a dragonilor cu mai mare precauție ca Tiffany de căsuța din mijlocul grădinii năpădite de buruieni.

Se opri la poartă și se uită înapoi, dar doamna Vremerea dispăruse, diplomatic. Probabil găsise pe cineva să-i dea o ceașcă de ceai și-un biscuit dulce, gândi ea. Din asta trăia ea!

Deschise poarta și porni pe alee.

Nu puteai spune: E vina mea. Nu puteai spune: E responsabilitatea mea.

Puteai spune: O scot eu la capăt cu asta.

Nu era neapărată nevoie să vrei s-o faci. Dar trebuia s-o faci.

Tiffany trase adânc aer în piept și păși în căsuța întunecoasă.

Domnul Țesător, în fotoliul lui, era imediat în spatele ușii și dormea dus, arătându-i lumii o gură căscată, plină de dinți galbeni.

— Hm... bună ziua, domnule Țesător, zise Tiffany cu glas tremurător, dar probabil nu destul de tare. Am, ăăă, trecut pe aici doar să văd dacă tu, dacă totul e... e în regulă...

Se auzi totuși un sforăit, și bătrânul se trezi, plescăind din buze, ca să-și scoată somnul din gură.

— Oh, tu ești, zise el. Bună ziua și ție.

Se ridică puțin mai drept în fotoliu și începu să se uite afară, prin ușa deschisă, fără s-o mai ia în seamă.

Poate că n-o să întrebe, se gândi ea, în timp ce spăla, ștergea praful, bătea pernele, umflându-le, și, ca să tragă de timp cumva, golea comoda. Dar aproape că țipă când brațul se întinse și-i apucă

încheietura mâinii, iar bătrânul îi aruncă privirea lui imploratoare.

— Să verifici puțin cutia, Mary, vrei? Înainte de a pleca. Fiindcă am auzit niște zornăituri noaptea trecută, înțelegi. Poate că a intrat vreunul dintre hoții ăia ca șerpii.

— Da, domnule Țesător, zise Tiffany, în timp ce gândea: *NuvreausăfiuaiciNuvreausăfiuaici!*

Trase cutia afară. N-avea de ales.

O simți grea. Se ridică în picioare și îi scoase capacul.

După scârțâitul balamalelor, urmase o tăcere.

— Te simți bine, bombonică? întrebă domnul Țesător.

— Hm..., zise Tiffany.

— E totul la locul lui, nu-i așa? zise bătrânul, îngrijorat.

Tiffany își simțea mintea ca pe-o copaie cu clei.

— Hm... e totul aici, izbuti ea să îngaime. Hm... și acum e totul de *aur,* domnule Țesător.

— Aur? Ha! Nu mă duce cu preșul, bombonico. Niciun ban de aur nu mi-a căzut vreodată în mână!

Tiffany puse cutia în poala bătrânului, cât de blând putu, iar el se holbă la banii dinăuntru.

Tiffany recunoscuse monedele vechi. Picțeii mâncau de pe ele, în tumul. Avuseseră cândva și chipuri gravate pe ele, dar erau prea tocite ca să le mai deslușești acuma.

Însă aurul era aur, cu sau fără chipuri.

Își întoarse capul repede și fu sigură că zărește ceva mic și cu părul roșu dispărând în umbră.

— Măi să fie, zise domnul Țesător. Măi să fie. Și asta păru să epuizeze tot ce avea de zis pentru o bucată de vreme. Apoi spuse: Sunt mult prea mulți bani aici pentru o înmormântare. Nu-mi aduc aminte să fi pus deoparte chiar atâția. Socotesc c-ai putea înmormânta un *rege* cu tot bănetul ăsta.

Tiffany înghiți în sec. Nu putea lăsa lucrurile așa. Pur și simplu nu putea.

— Domnule Țesător, trebuie să vă spun ceva, zise ea.

Și îi povesti. Îi povesti totul, nu doar părțile frumoase. El o ascultă cu atenție.

— Măi să fie, e foarte interesant, zise el, când ea termină.

— Hm... îmi pare rău, zise Tiffany.

Nu-i veni altceva în minte.

— Prin urmare, ceea ce spui tu, nu-i așa, e că din pricină că te-a silit creatura aia să-mi iei banii de înmormântare, nu-i așa, crezi că

prietenii ăia ai tăi, spiriduşii, mi-au umplut cutia mea veche cu aur, ca să nu ai tu necazuri, nu-i aşa?

— Aşa cred, zise Tiffany.

— Ei bine, atuncea se pare că trebuie să-ţi mulţumesc, spuse domnul Ţesător.

— *Ce?*

— Ei bine, mi se pare că, dacă tu n-ai fi luat monedele alea de argint şi de aramă, n-ar fi rămas loc pentru banii ăştia de aur, nu-i aşa? zise domnul Ţesător. Şi n-aş crede că bătrânul rege de acolo, de pe dealurile tale, mai are nevoie de ăştia, acum.

— Da, dar...

Domnul Ţesător vârî mâna adânc în cutie şi scoase un ban de aur care valora cât toată coliba sa.

— Atunci, uite ceva şi pentru tine, fetiţo, zise el. Să-ţi cumperi nişte panglici sau ce vrei tu...

— Nu! Nu pot! N-ar fi drept! protestă Tiffany, cu disperare.

Nu ieşise *deloc* cum voise ea!

— N-ar fi drept, zici? făcu domnul Ţesător, iar ochii lui strălucitori îi aruncară o privire lungă, pătrunzătoare. Ei bine, atunci, hai să-i zicem răsplată pentru micul comision pe care o să mi-l îndeplineşti, eh? O să te duci în odaia de sus, cum urci scara, ceea ce eu nu mai pot face, şi-o să aduci costumul negru, care atârnă în cui, în spatele uşii, şi o cămaşă curată, pe care o găseşti în scrinul de la capul patului. Şi o să-mi lustruieşti ghetele, la asta o să te ajut şi eu, deşi cred c-aş putea să fac singur toată treaba. Fiin'că, vezi tu, sunt mult prea mulţi bani ca să cumperi înmormântarea unui om, dar socot că o să fie de ajuns ca să-l însori, aşa că o să-ţi cer să-i propui văduvei Tuse să se mărite cu mine!

Ultima frază necesită ceva timp ca să fie înţeleasă, după care Tiffany întrebă:

— Dumneata?

— Da, eu, zise domnul Ţesător, căznindu-se să se ridice în picioare. E o femeie de toată isprava, care ştie să facă o foarte cuviincioasă plăcintă de viţel-cu-ceapă şi care are toţi dinţii în gură. Ştiu asta, pentru că mi i-a arătat. Băiatul ei cel mic i-a adus un set de dinţi falşi, scumpi, cumpăraţi de-a gata, de la magazin, tocmai din oraşul cel mare, şi arată foarte frumos, cu ei puşi. A avut marea bunătate să mi-i împrumute şi mie, într-o zi, când aveam o bucată îndărătnică de carne de porc de rezolvat, iar un bărbat nu uită o bunătate de genul ăsta.

— Ăăă... nu crezi c-ar trebui să mai chibzuiești la asta? zise Tiffany.

Domnul Țesător râse.

— Să chibzuiesc? N-am de ce să mai *chibzuiesc* la asta, domnișorică! Cine ești tu să-i spui unui bătrân ca mine că ar trebui să mai chibzuiască? Am nouăzeci și unu de ani, eu! Trebuie să fiu gata de acțiune! De altfel, am motive să cred, după sclipirea din ochii ei, că văduva Tuse n-o să strâmbe din nas la propunerea mea. Am văzut, de-a lungul anilor, o mulțime de sclipiri în ochi, iar asta a ei a fost una bună. Și aș îndrăzni să spun că să te trezești deodată stăpân pe o cutie cu aur o să umple crăpăturile, cum ar fi zis bătrânul meu tată.

Îi luă zece minute domnului Țesător să se schimbe, cu o grămadă de eforturi și blesteme, refuzând orice ajutor din partea lui Tiffany, căreia îi ceruse să stea cu spatele și să-și acopere urechile cu palmele. Apoi trebui să-l ajute să iasă în grădină, unde își aruncă bastonul și arătă cu degetul spre bălării.

— Și o să vă cosesc pe toate, până la ultima, mâine! strigă el, triumfător.

La poarta grădinii, se prinse cu mâinile de stâlp și se îndreptă de spate, aproape vertical, gâfâind.

— Bine, zise el, doar puțin neliniștit. Acum ori niciodată. Arăt OK, nu-i așa?

— Arăți foarte bine, domnule Țesător.

— Totu-i curat? Totul e la locul lui?

— Ăăă... da, zise Tiffany.

— Cum îmi stă părul?

— Ăăă... nu mai ai niciun fir, domnule Țesător, îi aminti ea.

— Ah, așa-i. Da, e adevărat. Va trebui să cumpăr una d-alea cum le zice, de arată ca o căciulă făcută din păr? Am destui bani pentru una d-alea, ce crezi?

— O perucă? Poți să cumperi o mie, domnule Țesător!

— Ha! Așa-i. Ochii lui lucioși se plimbară pe deasupra grădinii. A înflorit vreo floare? Nu văd prea bine... Ah... ochilăroși, am văzut unii odată, făcuți din sticlă, te fac să vezi ca la început. Ăștia-mi trebuie... am destul pentru ochilăroși?

— Domnule Țesător, zise Tiffany, ai destul pentru *orice*.

— Ei, bate-te-ar norocu'! zise domnul Țesător. Dar în clipa asta am nevoie de un *bouquet* de flori, fetițo. Nu pot să mă duc în pețit fără flori și nu zăresc niciuna. N-a mai rămas nimic?

Câțiva trandafiri mai rezistaseră printre bălăriile și măceșii din

grădină. Tiffany luă un cuțit din bucătărie și-i adună într-un buchet.

— Ah, bine așa, zise el. Flori tomnatice, întocmai ca și mine!

Le ținu strâns în mâna liberă, apoi deodată se încruntă, amuți și rămase neclintit ca o statuie.

— Ce bine-ar fi fost dacă Toby al meu și Mary a mea ar fi putut să vină la nuntă, zise el, încetișor. Dar sunt morți, știi.

— Da, zise Tiffany, știu, domnule Țesător.

— Și mi-aș putea dori ca și Nancy să mai fie în viață, deși având în vedere că nădăjduiesc să mă însor cu o altă femeie, asta n-ar fi o dorință prea cuviincioasă, poate. Ha! Aproape toată lumea a murit! Domnul Țesător se uită lung la buchetul de flori, o vreme, apoi se îndreptă din nou de spate. Totuși, nu putem face nimic în privința asta, nu-i așa? Nici măcar cu o cutie plină cu aur!

— Nu, domnule Țesător, zise Tiffany, cu glas înecat.

— Oh, nu plânge, bombonică! Soarele strălucește, păsărelele ciripesc și trecutul nu se mai poate schimba, este? zise domnul Țesător, înveselit. Iar văduva Tuse așteaptă!

Pentru o clipă, păru să dea din colț în colț, apoi își drese glasul.

— Nu *miros* prea rău, nu-i așa? întrebă el.

— Ăăă... numai a naftalină, domnule Țesător.

— Naftalină? Naftalina e OK. Bine, atunci! Timpul trece!

Folosindu-se doar de un băț, agitând brațul celălalt, cu florile, prin aer, ca să-și țină echilibrul, domnul Țesător porni cu o surprinzătoare viteză.

— Ei bine, zise doamna Vremerea, când, cu haina fluturând în vânt, el dispăru după colț. A fost drăguț, nu-i așa?

Tiffany se uită repede în jur. Doamna Vremerea încă nu se vedea pe nicăieri, dar se afla undeva nevăzută. Tiffany își miji ochii la ceea ce cu siguranță era un zid vechi de grădină, cu niște iederă crescută peste el, și abia atunci bătrâna vrăjitoare se mișcă, astfel încât s-o vadă. Nu făcuse nimic cu hainele ei, nu făcuse niciun fel de magie, după câte știa Tiffany, ci pur și simplu... se dizolvase.

— Ăăă, da, zise Tiffany, scoțându-și o batistă și suflându-și nasul.

— Dar te îngrijorează, continuă vrăjitoarea. Crezi că *n-ar fi trebuit* să se sfârșească așa, este?

— Nu! zise Tiffany, cu aprindere.

— Ar fi mai bine dacă el ar fi înmormântat în vreun sicriu vechi, plătit de parohie, crezi tu.

— Nu! Tiffany își frământă mâinile. Doamna Vremerea înțepa mai tare ca un câmp cu spini. Dar... adevărat, nu mi se pare... cinstit.

Vreau să spun, mi-aș fi dorit ca Fulgerii să nu fi făcut asta. Sunt sigură că aș fi putut... s-o scot eu la capăt cumva, să pun deoparte...

— E o lume nedreaptă, copilă. Fii fericită că ai prieteni.

Tiffany își ridică privirile spre vârfurile copacilor.

— Da, zise doamna Vremerea. Dar nu acolo.

— Eu plec, zise Tiffany. M-am gândit eu bine, și plec.

— O coadă de mătură? zise doamna Vremerea. El nu se mișcă prea repede...

— Nu! Și unde aș putea să zbor? Acasă? Nu vreau să-l duc după mine acolo. Și, oricum, nu pot zbura mereu cu el pe urmele mele! Când el... când eu o să-l întâlnesc, nu vreau să fie în apropiere de oameni, înțelegi? Știu eu ce... ce poate face, dacă e furios! A ucis-o pe jumătate pe Miss Poloboc!

— Și dacă te urmărește?

— Prea bine! O să-l duc pe undeva pe-acolo, sus! și Tiffany arătă spre munți.

— Singură?

— N-am de ales, nu-i așa?

Doamna Vremerea îi aruncă o privire care dură mai mult decât era necesar.

— Nu, zise ea. N-ai de ales. Dar nici eu n-am. De aceea o să vin cu tine. Nu protesta, domnișoară. Cum mă vei opri, eh? Oh, asta-mi aduce aminte... că vânătăile acelea misterioase cu care se pricopsește doamna Târgoveț sunt de la faptul că domnul Târgoveț o bate, și că tatăl copilului domnișoarei Oiștengard este tânărul Fred Anapoda. Poți să-i spui asta și lui Miss Poloboc.

În timp ce vorbea, o albină îi zbură din ureche.

Momeală, gândi Tiffany câteva ore mai târziu, în timp ce se îndepărtau de căsuța lui Miss Poloboc, apucând-o către înălțimile golașe ale munților. Mă întreb dacă eu sunt momeală, cum se făcea în zilele de demult, când vânătorii priponeau câte un miel sau un ied într-un loc, doar pentru a-i atrage pe lupi într-acolo.

Are ea un plan să-l ucidă pe prisăcar. *Știu* eu. A pus ea la cale ceva. El o să vină după mine, iar ea doar o să fluture din mână.

Trebuie să creadă despre mine că-s bătută-n cap.

Se certaseră, firește. Dar doamna Vremerea făcuse o remarcă urâcioasă. Îi trântise: *Ai unsprezece ani.* Exact așa. Ai unsprezece ani și ce-o să le spună Miss Tick părinților tăi? Îmi pare rău pentru Tiffany, dar am lăsat-o să plece de una singură, ca să se lupte cu un monstru

străvechi, care nu poate fi ucis, şi ceea ce a mai rămas din ea e în borcanul ăsta?

Miss Poloboc se alăturase şi ea discuţiei, în acel punct, aproape în lacrimi.

Dacă Tiffany n-ar fi fost o vrăjitoare, ar fi bocit în gura mare că toată lumea era atât de *nedreaptă.*

De fapt, erau foarte drepte. Ştia că erau drepte. Nu se gândeau numai la ea, dar şi la ceilalţi oameni, iar Tiffany se ura – ce-i drept, foarte puţin – pentru că ea una nu se gândea. Dar fusese o viclenie din partea lor să-şi aleagă tocmai acest moment ca să fie drepte. Tocmai *asta* era nedrept.

Nimeni nu-i spusese că avea doar nouă ani, când se dusese în Tărâmul Basmelor înarmată doar cu o tigaie. Da, recunoştea că nimeni altcineva nu ştiuse că se ducea acolo, în afară de Nac Mac Fulgeri, iar ea era mult mai înaltă decât ei. Oare s-ar mai fi dus, dac-ar fi ştiut cum avea să fie acolo? se întreba ea.

Da. S-ar fi dus.

Şi ai de gând să-l înfrunţi pe prisăcar, chiar dacă nu ştii cum să-l învingi?

Da. O să-l înfrunt. Mai există încă o parte din mine în el. Poate c-o să fiu în stare să fac ceva...

Dar nu eşti, chiar şi foarte puţin, bucuroasă că doamna Vremerea şi Miss Poloboc au câştigat disputa şi că acum pleci tu foarte curajoasă, dar se întâmplă să fii însoţită, *complet* împotriva voinţei tale, de cea mai puternică vrăjitoare în viaţă?

Tiffany oftă. Era groaznic când propriile-ţi gânduri încercau să te încolţească.

Fulgerii nu protestaseră la hotărârea ei de a pleca să-l caute pe prisăcar. Dar protestaseră că nu li se îngăduia să vină cu ea. Se simţiseră jigniţi, ştia ea. Dar, aşa cum zisese doamna Vremerea, ăsta era un adevărat mişmaş de vrăjitoare şi nu încăpea loc şi pentru Fulgeri. Dacă prisăcarul avea să apară acolo, nu într-un vis, ci de-adevăratelea, n-avea să aibă nimic care să poată fi lovit cu piciorul sau cu capul.

Tiffany încercase să ţină un mic discurs, mulţumindu-le pentru ajutor, dar Fură Peoricine îşi încrucişase braţele şi-i întorsese spatele. Totul ieşise prost. Dar bătrâna vrăjitoare avusese dreptate. Ar fi putut să fie răniţi. Problema era că, dacă-i explicai unui Fulger cât de periculoasă avea să fie situaţia, nu făceai decât să-l entuziasmezi mai tare.

Îi lăsase certându-se unii cu alții. Nu ieșise bine.

Dar acum erau cu toții în spatele ei, în nenumărate chipuri. Copacii de lângă drum erau mai puțin stufoși și mai ascuțiți la vârf sau, dacă Tiffany ar fi știut mai multe despre copaci, ar fi zis că stejarii se transformaseră în pini.

Îl putea simți pe prisăcar. Le urmărea, dar la mare distanță.

Dacă ar fi fost să-ți imaginezi o vrăjitoare-șefă, nu ți-ai fi imaginat-o pe doamna Vremerea. Ți-ai fi putut-o imagina pe doamna Urechelniță, care aluneca pe podele de parcă era pe roți, și avea o rochie neagră ca bezna dintr-o pivniță adâncă, dar doamna Vremerea era doar o bătrână cu o față ridată și mâini aspre, îmbrăcată într-o rochie neagră ca noaptea, care nu era de fapt atât de neagră cum ar crede lumea. Era chiar prăfuită și ponosită pe la poale.

Pe de altă parte, gândi Gândul ei de-al Doilea, *tu i-ai dus odată o păstoriță de porțelan lui Buni Suferind, îți amintești? Toată albastru cu alb și scânteietoare?*

Gândul ei Dintâi gândi: Ei, da, însă eram mult mai mică pe-atunci.

Gândul ei de-al Doilea gândi: *Bine, dar care era adevărata păstoriță dintre ele două? Doamna strălucitoare, în rochia aceea frumoasă și curată, cu pantofi cu catarame, sau bătrâna care mergea mereu prin zăpadă, cu ghetele umplute cu paie și un sac pe umeri?*

La care doamna Vremerea se împiedică. Își recapătă echilibrul foarte repede.

— Niște pietre destul de nesigure și periculoase, pe cărarea asta, zise ea. Fii atentă la ele!

Tiffany se uită în jos. Nu erau chiar atât de multe pietre și nu păreau foarte nesigure sau deosebit de periculoase.

Cât de bătrână o fi fost doamna Vremerea? Asta era o altă întrebare pe care nu i-ar fi plăcut s-o pună. Era piele și os, dar viguroasă, întocmai ca Buni Suferind, genul de persoană care merge și merge, fără oprire – dar într-o zi Buni Suferind mersese la culcare și nu se mai ridicase, întocmai ca...

Soarele apunea. Tiffany îl putea simți pe prisăcar, în modul în care simți când cineva te privește. Era încă în pădurea care înfășură muntele ca o eșarfă.

În cele din urmă, vrăjitoarea se opri, într-un loc unde stâncile ca niște stâlpi încolțeau din iarbă. Se așeză, sprijinindu-se cu spatele de una dintre marile stânci.

— Asta va trebui să facem, zise ea. Curând, o să se întunece și, pe

pietrele astea nesigure, îți poți suci gleznele.

În jurul lor erau niște bolovani imenși, cât casa, care se rostogoliseră din vârful muntelui, cândva. Stâncile crestelor începeau ceva mai încolo, un zid de piatră care părea gata să se prăbușească asupra lui Tiffany ca un val. Era un loc pustiu. Fiecare sunet răsuna cu ecou.

Ea se așeză lângă doamna Vremerea și deschise traista pe care le-o pregătise Miss Poloboc pentru călătorie.

Tiffany n-avea prea multă experiență la lucruri din acestea, dar, potrivit cărții de basme, merindele tipice luate la drum într-o aventură erau pâinea și brânza. Brânza uscată, de altfel.

Miss Poloboc le făcuse niște sandviciuri, cu murături, și le pusese și ștergare. Asta îți aducea în minte un gând destul de ciudat: Ne căznim să găsim o cale de a ucide o făptură cumplită, dar cel puțin nu vom fi pline de firimituri.

Era și o sticlă cu ceai rece, și o pungă cu biscuiți. Miss Poloboc o cunoștea pe doamna Vremerea.

— N-ar trebui să aprindem un foc? întrebă Tiffany.

— De ce? E mult până la marginea pădurii, ca să aducem lemne de foc, și, în douăzeci de minute, o să răsară luna, cu jumătate de disc. Prietenul tău se ține la distanță și nu există nimic altceva care să ne amenințe aici, sus.

— Ești sigură?

— Eu umblu în siguranță pe munții *mei,* zise doamna Vremerea.

— Dar nu sunt troli, lupi și-alte creaturi?

— Oh, ba da. O sumedenie.

— Și nu încearcă să te atace?

— Acum nu mai încearcă, zise un glas cu mulțumire de sine, din întuneric. Dă-mi și mie biscuiții, dacă nu te superi.

— Poftim. Vrei și niște murături?

— Murăturile îmi dau niște gaze, ceva de speriat.

— În cazul ăsta...

— Oh, dar n-am spus *nu,* zise doamna Vremerea, servindu-se cu doi castraveți măricei.

Oh, *bine,* gândi Tiffany.

Luase trei ouă proaspete cu ea. Să deprindă cum se face o mreajă, deja îi lua prea mult. Era o prostie. Toate celelalte fete erau în stare să le folosească. Iar ea era convinsă că făcea totul corect.

Își umpluse buzunarele cu ce-i picase în mână. Acum scoase obiectele fără să se uite la ele, înfășură ața în jurul oului cum mai

făcuse de sute de ori până atunci, strânse în mâini beţigaşele şi le mişcă, astfel încât...

Poc!

Oul se sparse şi curse pe jos.

— Ţi-am mai spus, zise doamna Vremerea, care-şi deschisese un ochi. Sunt doar jucărele. Beţişoare şi pietricele.

— Dumneata ai folosit vreodată una dintr-astea? întrebă Tiffany.

— Nu. N-am putut să mă învăţ cu ele. Nu le-am prins clenciul.

Doamna Vremerea căscă, îşi strânse mai bine pătura în jurul ei, plescăi zgomotos de vreo două ori, căutând să se aşeze mai bine la baza stâncii şi, după un timp, răsuflarea îi deveni mai rară.

Tiffany aşteptă în linişte, înfăşurată în pătură, până când răsări luna. Se aşteptase ca, după asta, să se îmbunătăţească situaţia, dar nici pe departe, înainte, era doar întuneric şi atât. Acum erau umbre.

Lângă ea se auzea un sforăit. Unul dintre acelea sănătoase, ca de mucava sfâşiată.

Apoi apăru tăcerea. Veni prin noapte cu aripi de argint, fără zgomot, ca un fulg picând prin aer, tăcere care luase chip de pasăre şi care ateriza pe o stâncă din apropiere. Îşi roti capul să se uite la Tiffany.

Era mai mult decât simpla curiozitate de pasăre în privirea aceea.

Bătrâna sforăi din nou. Tiffany întinse mâna, cu ochii la bufniţă, şi o zgâlţâi încetişor. Fiindcă nu avu succes, o zgâlţâi mai tare.

Se auzi un sunet ca protestul unui porc şi doamna Vremerea deschise un ochi, întrebând:

— Hă?

— Ne pândeşte o bufniţă! E chiar aici, la doi paşi!

Deodată, bufniţa clipi, se uită la Tiffany de parcă ar fi fost uimită s-o vadă, îşi întinse aripile şi alunecă în noapte.

Doamna Vremerea îşi duse o mână la gât, tuşi de vreo două ori, apoi zise, răguşit:

— Fireşte că era o bufniţă, copilă! Mi-a luat zece minute s-o ademenesc până aici! Acum, stai un pic liniştită, cât încep din nou, altminteri va trebui s-o fac cu un liliac, iar când intru într-un liliac, pentru nu contează cât timp, întotdeauna rămân cu impresia că îmi pot vedea urechile, ceea ce nu-i nicidecum o purtare de femeie serioasă!

— Dar sforăiai!

— Ba *nu* sforăiam! Doar mă odihneam liniştită, în timp ce ademeneam o bufniţă să vină mai aproape! Dacă nu m-ai fi zgâlţâit,

speriind-o, aș fi fost acuma sus, cu întregul munte sub ochii mei!

— Dumneata... intri în *mintea* ei? întrebă Tiffany, tulburată.

— Nu! Doar nu sunt unul dintre prisăcarii tăi! Eu numai... împrumut puțin din zborul ei, numai... o îmboldesc ușurel, când și când, și nici măcar nu-și dă seama că sunt acolo. Acum, încearcă să dormi!

— Și dacă prisăcarul...?

— Dacă se apropie cumva, *eu* o să-ți aduc asta la cunoștință! Doamna Vremerea pufni și se culcă la loc. Dar își mai ridică o dată capul. Și eu *nu* sforăi! adăugă ea.

După vreo jumătate de minut, începu din nou să sforăie.

După alte câteva minute, se întoarse bufnița de mai devreme sau probabil era o altă bufniță. Alunecă pe aceeași stâncă, stătu acolo un timp, apoi plecă grăbită. Vrăjitoarea se opri din sforăit. De fapt, nu mai respira.

Tiffany se aplecă spre ea și, în cele din urmă, se apropie cu urechea de pieptul ei scofâlcit ca să verifice dacă-i mai bătea inima.

Își simți propria inimă ca strânsă într-un pumn...

... pentru că, în ziua în care o găsise pe Buni Suferind, în colibă... ea stătea liniștită, întinsă pe îngustul ei pat de fier, dar Tiffany știuse că era ceva în neregulă de cum intrase...

Bum.

Tiffany numără până la trei.

Bum.

Ei bine, *era* o bătaie de inimă.

Foarte încet, ca un lăstar crescând, o mână țeapănă se mișcă. Se strecură ca un țurțure într-un buzunar și ieși de-acolo ridicând o bucată mare de carton pe care scria:

NU SUNT MOARTĂ

Tiffany hotărî că n-avea să protesteze. Dar trase pătura peste bătrână și se înfășură mai strâns în pătura ei.

La lumina lunii, încercă din nou să împletească o mreajă. Cu siguranță trebuia să fie în stare s-o facă să miște cumva. Poate dacă ar...

La lumina lunii, cu foarte, foarte multă grijă...

Poc!

Oul se sparse. Ouăle se spărgeau *întotdeauna* și acum nu-i mai rămăsese decât unul. Tiffany n-ar fi îndrăznit să încerce cu un gândac,

nici dac-ar fi găsit vreunul. Ar fi fost prea crud.

Se așeză din nou și își plimbă privirile peste peisajul în negru și argintiu, iar Gândul ei de-al Treilea gândi: *N-o să vină mai aproape.*

De ce?

Gândi: *Nu-mi dau seama de unde știu. Dar știu. Se ține deoparte. Știe că doamna Vremerea e cu mine.*

Gândi: De unde să știe el asta? Nu e stăpân pe nicio minte. Nu știe ce *e* aia doamna Vremerea!

Totuși gândește, gândi Gândul ei de-al Treilea.

Tiffany se lăsă pe spate, pe stâncă.

Uneori, capul ei era prea... aglomerat...

Și apoi a fost dimineață, și soare, și rouă în părul ei, și ceața ieșind din pământ ca aburul... și un vultur stând pe stânca unde stătuse bufnița, mâncând ceva îmblănit. Îi putea zări și cea mai mică pană din aripă.

Înghiți, îi aruncă lui Tiffany o privire cu ochii lui de pasăre nebună și își luă zborul, făcând ceața să se răsucească în fuioare.

Lângă ea, doamna Vremerea începu din nou să sforăie, ceea ce Tiffany interpretă drept o dovadă că era în corpul ei. Îi dădu un ghiont bătrânei, iar zgomotul care fusese un *hrrrraaaahrhrhrhr,* deveni deodată *hore.*

Bătrâna se ridică în capul oaselor, tușind, și-i făcu nervoasă semn cu mâna lui Tiffany să-i dea sticla de ceai. Nu vorbi până ce nu bău cu înghițituri mari jumătate din ea.

— Ah, spune ce vrei, dar iepurii au un gust mult mai bun când sunt gătiți, gâfâi ea, punând dopul la sticlă. *Și fără* blană pe ei!

— Ai luat... *împrumutat* vulturul acela? întrebă Tiffany.

— Firește. Nu-i puteam cere unei sărmane bufnițe bătrâne să zboare, după ce se crăpa de ziuă, doar ca să vadă cine-i prin preajmă. A vânat toată noaptea hârciogi și, crede-mă, iepurii cruzi sunt mai gustoși decât hârciogii. Să nu mănânci hârciogi.

— N-o să mănânc, zise Tiffany, și vorbea serios. Doamnă Vremerea, *cred* că știu ce face prisăcarul. Se gândește.

— Parcă n-avea creier!

Tiffany își lăsă gândurile să vorbească singure.

— Dar există o umbră de-a mea în el, nu-i așa? Asta trebuie să fie. El păstrează câte o imagine-ecou de la fiecare ființă în care... a fost. *Trebuie* să existe și o parte din mine în el. Știu că e acolo, în afara mea, iar aceasta știe că eu sunt aici, cu dumneata. Și prisăcarul se ține la distanță.

— Oh? Și de ce, mă rog?

— Pentru că se teme de dumneata, cred.

— Ei, nu! Și de ce, mă rog?

— Da, zise Tiffany. Pentru că el sunt eu. Un pic.

— Vai de mine! Chiar ești?

— Da, zise Tiffany din nou. El e ca un câine care a fost bătut, dar nu fuge de-acasă. Nu înțelege cu ce-a greșit. Dar... e ceva în legătură cu el care... e un gând pe care aproape că îl am și eu...

Doamna Vremerea nu mai zise nimic. Se făcuse albă ca varul.

— Te simți bine? o întrebă Tiffany.

— Îți lăsam timp să prinzi gândul acela, răspunse doamna Vremerea.

— Îmi pare rău. Acum s-a dus. Dar... ne gândim la prisăcar în mod greșit.

— Zău? Și de ce, mă rog?

— Pentru că..., Tiffany se lupta cu ideea. Cred că pentru că nu vrem noi să ne gândim în mod corect. E ceva în legătură cu... a treia dorință. Și nu știu ce înseamnă asta.

Vrăjitoarea zise:

— Continuă să te ții de gândul ăla, și apoi îșsi ridică privirile și spuse: avem companie.

Lui Tiffany îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama de ceea ce văzuse doamna Vremerea – o siluetă la marginea pădurii, mică și întunecată. Se apropia de ele, dar cumva șovăitoare.

Se hotărî până la urmă să se arate în persoana Suspiciei, zburând încet și smucit, la vreo câteva picioare deasupra tufelor de iarbă-neagră. Uneori sărea pe pământ și împingea brusc bățul într-o direcție cu puțin diferită de cea dinainte.

Se dădu jos din nou, când ajunse la doamna Vremerea și la Tiffany, înșfăcând grăbită mătura cu coadă și zvârlind-o către un bolovan mare. Mătura îl lovi ușor și rămase acolo, suspendată, încercând să zboare prin piatră.

— Hm, scuze, gâfâi ea. Dar nu pot totdeauna s-o opresc și e mai bine așa, decât să-i pun o ancoră... Hm.

Începuse să facă o mică reverență în fața doamnei Vremerea, când îșsi aminti că era o vrăjitoare și încercă, pe la jumătatea drumului, să o schimbe într-o plecăciune, ceea ce avu un efect pe care-ar fi meritat să dai oricât să-l vezi. Sfârși frântă în două, de la mijloc, și de undeva de jos, se auzi un glas înăbușit:

— Hm, m-ar putea ajuta cineva, vă rog frumos? Cred că

Octograma Trimontană mi s-a prins de Punguța cu Nouă Ierburi...

Se scurse aproape un minut până reușiră s-o elibereze, cu doamna Vremerea bombănind „Jucărele, doar jucărele", în vreme ce descurcau brățări și lănțuguri.

Suspicia își recăpătă poziția verticală, roșie la față. Văzu expresia doamnei Vremerea, își scoase repede pălăria țuguiată și o ținu în fața ei. Ăsta se voia un semn de respect, dar rezultă o chestie țuguiată, pe două picioare, îndreptată spre ele.

— Hm... am trecut pe la Miss Poloboc și ea mi-a spus că ați urcat până aici după o creatură cumplită, zise ea. Hm... așa că m-am gândit că ar fi mai bine să vin să văd unde sunteți.

— Hm... foarte drăguț din partea ta, zise Tiffany, dar trădătorul ei de Gând de-al Doilea gândi: Și ce-ai fi făcut, dacă ne-ar fi atacat? Pentru un moment avu imaginea Suspiciei stând în fața unei creaturi oribile și furibunde, dar nu era atât de nostimă pe cât se gândise la început c-ar fi. Suspicia ar fi stat în fața prisăcarului, tremurând îngrozită, cu amuletele ei inutile zăngănind, gata să-și piardă mințile de spaimă... dar fără să dea bir cu fugiții. Se gândise că aici s-ar putea să fie oameni gata să înfrunte în orice clipă o creatură oribilă, *totuși* venise.

— Cum te cheamă pe tine, fetiță dragă? întrebă doamna Vremerea.

— Hm, Suspicia Novice, doamnă. Mă pregătesc cu Gwinifer Scufieneagră.

— Mam'mare Scufieneagră? zise doamna Vremerea. Foarte pricepută. O femeie bună cu porcii. Ai făcut bine c-ai venit aici.

Suspicia se uită cu nervozitate la Tiffany.

— Hm, te simți bine? Miss Poloboc zicea c-ai fost... bolnavă.

— Mă simt mult mai bine acum, dar îți mulțumesc frumos de întrebare, zise Tiffany cu răutate. Ascultă, îmi pare rău pentru...

— Păi, ai fost bolnavă, zise Suspicia.

Și mai era ceva la Suspicia. Ea întotdeauna voia să gândească numai de bine despre toată lumea. Era cumva îngrijorător, dacă știai că persoana în privința căreia făcea ea cele mai mari eforturi să aibă păreri bune erai tu.

— O să te întorci la Miss Poloboc înainte de Procese? continuă Suspicia.

— Procese? întrebă Tiffany, pierdută deodată.

— Procesele Vrăjitoarelor, zise doamna Vremerea.

— Astăzi, adăugă Suspicia.

— Am uitat cu totul de ele! zise Tiffany.

— Eu nu, zise bătrâna vrăjitoare, calmă. N-am lipsit niciodată de la vreo întrunire. N-am scăpat niciuna în șaizeci de ani. Vrei să-i faci un serviciu unei biete bătrâne, domnișoară Novice, și să călărești pe coada aceea de mătură a dumitale înapoi, până acasă la Miss Poloboc, ca să-i spui că doamna Vremerea îi transmite urările sale de bine și că intenționează să se ducă direct la Procese, fără să mai treacă pe la dânsa? Se simțea bine?

— Hm, făcea jonglerii cu mingile *fără să-și folosească mâinile!* zise Suspicia cu uluire. Și, ce credeți? Am văzut un *spiriduș* în grădina ei! Unul albastru!

— Serios? zise Tiffany, cu inima strânsă.

— Da! Era mai degrabă jerpelit, totuși. Iar când l-am întrebat dacă era un spiriduș de-adevăratelea, a zis că era... hm... „spiridușul marii urzici oribil dă împuțite și înțepătoare ca țepușele dă fier dân Tărâmul lu' Clinchet", și mi-a zis „scârbavnică". Știi cumva ce înseamnă asta?

Tiffany o privi în fața aceea rotundă, plină de speranță. Deschise gura să spună „înseamnă cineva căruia îi plac spiridușii", dar se opri la timp. Pur și simplu n-ar fi fost drept. Oftă.

— Suspicia, ai văzut un Nac Mac Fulger, zise ea. E un *soi* de spiriduș, dar nu dintre cei drăguți, îmi pare rău. Sunt buni... adică, mai mult sau mai puțin... dar nu sunt în întregime drăguți. Iar „scârbavnică" e un soi de înjurătură. Nu cred că e totuși una deosebit de jignitoare.

Expresia Suspiciei nu se schimbă, o vreme. Apoi, zise:

— Așadar, chiar era un spiriduș, nu?

— Ei bine, da. Practic.

Fața ei rotundă și rozalie înflori într-un zâmbet.

— Bine, mă întrebam, pentru că era, hm, știi... cam supărat pe unul dintre gnomii de grădină ai lui Miss Poloboc.

— *Sută-n mie* un Fulger, întări Tiffany.

— Oh, ei bine, presupun că și marea urzică oribil de împuțită și înțepătoare ca țepușele de fier are nevoie de un spiriduș, la fel ca oricare altă plantă, zise Suspicia.

Capitolul 11
Arthur

După ce Suspicia plecă, doamna Vremerea bătu din picior și spuse:

— Hai să mergem, domnișorică. Sunt aproape opt mile până la Stâncagoală. Or să înceapă mai înainte de a ajunge noi acolo.

— Și cu prisăcarul cum rămâne?

— Ei, poate să vină și el, dacă vrea. Doamna Vremerea zâmbi. Oh, nu te încrunta așa. Or să fie mai mult de trei sute de vrăjitoare la Procese, care sunt acum pe-aici, prin ținut. O să fie un loc mai bine apărat ca oricare. Sau vrei să-l întâlnești pe prisăcar acum? Probabil c-am putea face și asta. Se pare că nu se mișcă prea repede.

— Nu! zise Tiffany, mai tare decât ar fi vrut. Nu, pentru că... lucrurile nu sunt ce par a fi. Am făcut lucrurile anapoda. Ăăă... nu pot să explic. E din cauza celei de-a treia dorințe.

— Pe care tot n-o știi încă?

— Tot. Dar o s-o aflu curând, sper. Vrăjitoarea se uită lung la ea.

— Da, și eu sper la fel, zise ea. Ei bine, n-are rost să mai stăm pe-aici. Hai să ne urnim.

Și, cu acestea, vrăjitoarea își strânse pătura și porni la drum ca trasă de-o sfoară.

— Nici măcar n-am mâncat ceva! zise Tiffany, alergând după ea.

— Eu am mâncat destui hârciogi azi-noapte, îi răspunse doamna Vremerea peste umăr.

— Da, însă de fapt *nu* i-ai mâncat dumneata, nu? Bufnița a fost cea care i-a mâncat, *de fapt*.

— Practic, da, încuviință doamna Vremerea. Dar când te gândești că ai mâncat hârciogi toată noaptea, e de mirare cu câtă îndârjire vrei să nu mai mănânci nimic, dimineața următoare. Dacă nu chiar niciodată.

Făcu un semn din cap în depărtare, către Suspicia care se întorcea în pădure.

— Prietenă de-a ta? întrebă ea, când n-o mai văzură.

— Ăăă... dacă e, nu-i meritul meu, zise Tiffany.

— Hmm, făcu doamna Vremerea. Ei bine, uneori mai primim și ce nu merităm.

Pentru o femeie în vârstă, doamna Vremerea se putea mișca de-a dreptul vioi. Străbătea cărările de munte de parcă distanța era o

insultă personală. Și mai avea o calitate.

Știa să tacă. Se auzea fâsâitul rochiei lungi, când își croia drum printre smocurile de iarbă-neagră, dar cumva acesta devenea o parte din zgomotul de fond.

În tăcere, în timp ce mergeau, Tiffany își putea auzi amintirile. Erau cu sutele, lăsate de prisăcar. Cele mai multe erau atât de slabe, încât nu păreau altceva decât o ușoară stingherealã. În mintea ei, dar preistoricul tigru încă-i mai ardea viu în străfundul creierului, iar dincolo de el, era șopârla uriașă. Fuseseră ucigași notorii, cele mai puternice animale din lumea lor – odinioară. Prisăcarul le luase în stăpânire pe amândouă. Și apoi muriseră luptându-se.

Veșnic intrând în corpuri noi, veșnic înnebunindu-și victimele cu setea de putere care veșnic se sfârșea cu uciderea lor... și de îndată ce Tiffany se întrebă *de ce,* o amintire îi răspunse: *Pentru că este speriat.*

Speriat de ce? gândi Tiffany. Doar e atât de puternic!

Cine știe? Dar e înnebunit de groază. Complet ieșit din țâțâni!

— Tu ești Mâncărici pe Burtă, nu-i așa? zise Tiffany și-n clipa aceea urechile ei o informară că spusese asta cu voce tare.

— Vorbăreț, nu-i așa, comentă doamna Vremerea. A vorbit și-n somnul tău, noaptea trecută. Obișnuia să aibă o foarte bună părere despre el însuși. Cred că de-aia amintirile lui au rămas întregi atât de multă vreme.

— Nu face totuși diferența între ieșit din țâțâni și ieșit din minți, zise Tiffany.

— Păi, amintirile mai pălesc, zise doamna Vremerea.

Se opri și se sprijini de o stâncă. Părea că nu mai are suflu.

— Te simți bine, doamnă Vremerea? întrebă Tiffany.

— Tare ca piatra, zise doamna Vremerea, puțin șuierat. Doar să-mi recapăt suflul. Oricum, mai sunt numai șase mile.

— Am observat că șchiopătezi puțin, zise Tiffany.

— Zău, ai observat? Atunci, nu mai observa!

Ecoul strigătului se ridică dintre stânci, poruncitor.

Doamna Vremerea tuși, când ecoul se stinse. Tiffany pălise.

— Mi se pare, zise bătrâna vrăjitoare, că am fost cam prea aspră, adineauri. Probabil de la hârciogi. Tuși încă o dată. Cei care mă cunosc sau care au ajuns s-o merite într-un fel sau altul, îmi spun Buni Vremerea. N-am să ți-o iau în nume de rău, dacă ai face și tu la fel.

— *Buni* Vremerea? zise Tiffany, scoasă din șocul ei de acest nou șoc.

— Nu *practic,* se grăbi doamna Vremerea să spună. E cum s-ar zice o formulă de cinstire, ca Maica Așa-și-așa, sau Tușa Cutare, sau Doda Cumsecheamă. Să arăți că o vrăjitoare are... e plină de... a fost...

Tiffany nu știa dacă să râdă sau să izbucnească în plâns.

— *Știu,* zise ea.

— Da?

— Ca Buni Suferind, zise Tiffany. Ea *era* bunica mea, dar toată lumea de pe Creta o numea Buni Suferind.

„Doamna Suferind" n-ar fi mers, știa și ea. Ai fi avut nevoie de un altfel de lume, mai mare, mai agitată, mai deschisă. Buni Suferind era acolo pentru oricine.

— E ca și cum ai fi bunica tuturor, adăugă ea. Dar nu adăugă: *cea care le spune povești!*

— Bine, atunci. Probabil cam așa ceva. Buni Vremerea să fie, zise Buni Vremerea și adăugă, grăbită: dar nu *practic.* Și-acum să mergem mai departe.

Se adună și porniră din nou la drum.

Buni Vremerea. Tiffany încercă să-i spună așa, în minte. Nu și-o cunoscuse niciodată pe cealaltă bunică, fiindcă murise înainte să se nască ea. Să-i spui Buni altcuiva, străin, era ciudat dar, curios lucru, părea corect. Și *puteai* avea două.

Prisăcarul venea după ele. Tiffany îl putea simți. Dar continua să păstreze distanța. Ei bine, avea s-o pățească la Procese, gândi ea. Buni – auzi un clinchet ca de clopoței în capul ei când gândi acest cuvânt – Buni avea un plan. Musai să aibă ea unul.

Dar... lucrurile nu erau cum trebuie. Mai exista un gând pe care încă nu-l prinsese; îi scăpa printre degete, de fiecare dată când credea că l-a apucat. Prisăcarul nu făcea ce trebuia.

Se asigură că ține pasul cu Buni Vremerea.

Apropiindu-se de locul de desfășurare a Proceselor, apărură primele indicii. Tiffany zări pe puțin trei mături cu coadă în văzduh, îndreptându-se în aceeași parte. Ajunseseră și pe o cărare mai de Doamne-ajută, de asemenea, pe care grupuri-grupuri de oameni înaintau în aceeași direcție; printre ele se zăreau și câteva pălării țuguiate, ceea ce era un indiciu indiscutabil. Cărarea cobora și se pierdea într-o pădurice, ieșea dincolo de ea, tăind câteva loturi de câmp și se îndrepta către un gard viu înalt, dindărătul căruia se auzeau sunete de fanfară cântând o combinație de cântece de spectacole, cu toate că, după cum suna, se părea că nu existau doi muzicanți cu aceeași părere despre care anume cântec sau care anume

spectacol era vorba.

Tiffany tresări când văzu un balon înălțându-se deasupra copacilor, prinzând vântul prielnic și îndepărtându-se în zbor, dar se dovedi a fi un simplu balon și nu un cocoloș din surplus de Brian. Putea băga mâna-n foc pentru asta, fiindcă decolarea fu urmată de un țipăt lung de mânie amestecat cu un răget de jale: aauavreauălavreauălaundeaaa-undeaaauuuBALONU'! care este tradiționalul semnal sonor al unui copil mic care învață că în ceea ce privește baloanele, cât și pe el însuși, e important să știi *când să nu dai drumul la mână.* Tot rostul baloanelor este să-i învețe pe cei mici treaba asta.

Totuși, cu această ocazie, o mătură cu coadă, cu o pasageră cu pălărie țuguiată, se ridică deasupra copacilor, prinse balonul din urmă și-l remorcă înapoi, spre terenul de desfășurare a Proceselor.

— Nu se obișnuia așa ceva, bombăni Buni Vremerea, când ajunseră la poartă. Pe când eram eu mică, ne întâlneam undeva pe vreo pajiște, numai noi. Dar acum, o nu, trebuie să fie o Zi Mare De Ieșit Cu Toată Familia. Ha!

Fusese o mulțime compactă în fața porții care dădea spre teren, dar existase ceva în acel „Ha!", căci mulțimea se despică în două, ca prin magie, iar femeile își traseră copiii ceva mai aproape de fustele lor, în timp ce Buni păși drept spre poartă.

Acolo se afla un băiat, care vindea bilete și care-și dori, în momentul acela, să nu se fi născut vreodată.

Buni Vremerea se uită țintă la el. Tiffany îi văzu urechile înroșindu-se.

— Două bilete, tinere, zise Buni.

Cioburi mici de gheață scoaseră clinchete printre cuvintele ei.

— Adică să, ăăă, fie, ăăă... pentru un copil și un cetățean matur? bâigui tremurător băiatul.

Buni se aplecă spre el și zise:

— *Ce* e ăla un cetățean matur, tinere?

— E ca atunci când... știi... oameni bătrâni, îngăimă băiatul, cu mâinile tremurându-i acum de-a binelea.

Buni se aplecă și mai mult. Băiatul chiar ar fi vrut din tot sufletul să se dea înapoi, dar picioarele-i prinseseră rădăcini. Tot ce putu să facă fu să se lase mult pe spate.

— Tinere, zise Buni, eu nu sunt nici acum, nici nu voi fi vreodată, un „om bătrân". O să luăm două bilete, care, după cum văd pe tăblița asta, fac un penny bucata.

Mâna ei se repezi înainte mai iute ca vipera. Băiatul scoase un icnet ca un *hiiiii,* în timp ce sări înapoi.

— Ține doi penny, zise Buni Vremerea.

Tiffany se uită la mâna lui Buni. Degetul mare și arătătorul erau lipite, dar între ele nu părea să fie nicio monedă.

Cu toate acestea, tânărul, strâmbându-se într-un rânjet oribil, luă absența totală a monedelor cu foarte mare grijă între arătătorul și degetul *lui* mare. Buni îi smulse două bilete din mâna cealaltă.

— Mulțumesc, tinere, zise ea, și intră pe teren.

Tiffany alergă după ea.

— Ce i-ai...? începu ea, dar Buni Vremerea își duse un deget la buze, o strânse pe Tiffany de umăr și o răsuci pe călcâie.

Vânzătorul de bilete încă se mai uita fix la degetele sale. Chiar le frecă unul de altul. Apoi ridică din umeri, le ținu deasupra pungii cu bani și le deschise.

Clinc, clinc...

Mulțimea de la poartă exclamă și vreo doi începură chiar să aplaude. Băiatul se uită în jur cu un rânjet de om smintit, de parca *bineînțeles* că el se așteptase să se întâmple așa.

— Ah, bine, zise Buni Vremerea bucuroasă. Și acum o să-mi pice foarte bine o ceașcă de ceai și poate vreun biscuit dulce.

— Buni, sunt și copii aici! Nu doar vrăjitoare!

Oamenii le priveau. Buni Vremerea îi ridică bărbia lui Tiffany ca să se poată uita în ochii ei.

— Uită-te-n jur, da? Nici n-ai loc să te miști de-atâtea amulete, baghete magice și mai știu eu ce! O să fie *silit* să stea deoparte, da?

Tiffany se întoarse să se uite. Erau tarabe de bâlci pretutindeni pe teren. Multe dintre ele erau din acelea pe care le întâlneai, cândva, la târgurile agricole de prin Creta: Roll-a-penny[31], Lucky Dip[32], Agață cu gura mărul plutitor din butoiul cu piranha[33], chestii din astea. Scăunelul de pedeapsă[34] era foarte popular printre copiii mici, pe-o zi așa fierbinte. Nu era și un cort al vreunui ghicitor de noroc, pentru că niciun ghicitor de noroc nu s-ar fi arătat la o întrunire la care atâția vizitatori aveau calificarea de a protesta și a-ți răspunde obraznic, dar existau multe tarabe de vrăjitoare. Zakzak avea un cort imens, cu un manechin de reclamă la intrare, purtând o pălărie Zgârie-Cer și o pelerină Hula Zefirului, care atrăgea o mulțime de admiratoare. Celelalte tarabe erau mai mici, dar erau ticsite cu lucruri care sclipeau și zornăiau, și care făceau obiectul unui comerț însuflețit printre tinerele vrăjitoare. Erau și tarabe întregi pline de curse de vise și plase

de blesteme, inclusiv modelele noi, care se goleau singure. Totuși era foarte ciudat să te gândești că vrăjitoarele ar cumpăra așa ceva. Ca niște pești care și-ar cumpăra umbrele.

Chiar era sigur că un prisăcar n-ar fi venit acolo, cu atâtea vrăjitoare în jur?

Se întoarse către Buni Vremerea.

Buni Vremerea nu mai era lângă ea.

E greu să găsești o vrăjitoare la Procesele Vrăjitoarelor. Adică, e mult prea *ușor* să găsești o vrăjitoare la Procesele Vrăjitoarelor, dar foarte greu să o găsești pe cea pe care o cauți, mai ales dacă te simți deodată pierdută și singură, și începi să simți panica încolțind înăuntrul tău ca o ferigă.

Cele mai multe dintre vrăjitoarele mai bătrâne ședeau la măsuțele pliante dintr-o arie uriașă, delimitată cu sfori. Beau ceai. Pălăriile țuguiate săltau ca pe valuri, pe măsură ce vorbele curgeau din gurile deschise. Fiecare femeie părea să fie în stare să vorbească în același moment în care le asculta pe celelalte de la masă vorbind toate odată, deși acest talent nu se mărginește numai la vrăjitoare. Nu acesta era locul potrivit să cauți o femeie bătrână îmbrăcată în negru, cu o pălărie țuguiată.

Soarele era de acum sus pe boltă. Terenul se umplea. Vrăjitoarele se roteau prin aer, ca să aterizeze la capătul îndepărtat și din ce în ce mai multă lume se revărsa pe poartă. Gălăgia era asurzitoare. Oriunde se întorcea, Tiffany vedea o mare de vrăjitoare agitate.

Croindu-și cu greu drum prin gloată, se uita disperată după un chip prieten, ca al lui Miss Tick, sau al lui Miss Poloboc, sau al Suspiciei. La urma urmelor, până și unul neprieten i-ar fi făcut bine acum – chiar și al doamnei Urechelniță.

Și încerca să nu se gândească. Încerca să nu se gândească la faptul că era îngrozită și singură în mulțimea nesfârșită și că, sus pe deal, nevăzut, acum și prisăcarul știa de spaima ei, pentru că o mică parte din el era ea.

Îl simți pe prisăcar fremătând. Îl simți punându-se în mișcare.

Tiffany se împletici printr-un grup de vrăjitoare vorbărețe, ale căror glasuri sunau spart și neplăcut. Se simți năucă, de parcă ar fi stat prea mult în soare. Se învârtea pământul cu ea.

Remarcabil la un prisăcar, începu o voce firavă, undeva în fundul capului ei, *este faptul că, la vânătoare, imită comportamentul rechinului comun, dintre toate animalele...*

— Nu vreau o predică, domnule Mâncărici, bolborosi Tiffany. Nu

te vreau în capul meu!

Dar amintirea lui Mâncărici pe Burtă, care nu dăduse niciodată atenție celorlalte persoane cât timp fusese în viață, n-avea de gând să înceapă tocmai acum să asculte de cineva. Continuă să turuie, cu același chițăit mulțumit de sine: *...astfel că, odată ce și-a ales prada, o să ignore cu desăvârșire alte ținte ispititoare...*

Putea vedea de-a dreptul prin lumetul de pe terenul Proceselor, și ceva *chiar* venea. Se mișca prin mulțime ca vântul prin iarba unei pajiști. Puteai să-i desenezi drumul după reacția oamenilor. Unii leșinau, alții țipau și se întorceau pe călcâie, alții fugeau. Vrăjitoarele își întrerupeau pălăvrăgeala, scaunele se răsturnau și începeau strigătele. Dar el nu ataca pe nimeni. Era interesat doar de Tiffany.

Ca un rechin, gândi Tiffany. Ucigașul mărilor, mările unde se întâmplă cele mai mari nenorociri.

Tiffany se dădu înapoi, umplându-se de panică. Le îmbrânci pe vrăjitoarele care se grăbeau spre locul vânzolelii, strigând la ele:

— Nu-l puteți opri! Nu știți ce este! O să încercați să-l loviți și-o să vă fluturați baghetele strălucitoare, dar o să-și continue drumul! O să-și continue drumul!

Își vârî mâinile în buzunare și dădu de piatra norocoasă. Și de sfoară. Și de bucata de cretă.

Dacă asta ar fi o poveste, gândi ea cu amărăciune, m-aș încrede în ce-mi spune inima, și mi-aș urma steaua și toate celelalte lucruri, și totul s-ar termina cu bine, chiar acum, cu un clinchet de MagiEEE. Dar nu ești niciodată într-o poveste când ai nevoie.

Poveste, poveste, poveste...

A treia dorință. A Treia Dorință. A treia dorință e cea importantă.

În povești, duhul sau vrăjitoarea sau pisica magică... îți oferă trei dorințe.

Trei dorințe...

Apucă de braț o vrăjitoare grăbită și se trezi uitându-se la fața Anagramei, care o privea cu groază și încerca să se ascundă undeva.

— Te rog, nu-mi face nimic! Te rog! hohoti ea. Sunt *prietena* ta, nu-i așa?

— Dacă vrei tu, dar atunci nu eram eu și acum sunt în regulă, zise Tiffany, știind că mințea. Chiar *fusese* ea, și asta era important. Trebuia să țină minte asta. Iute, Anagrama! Care e a treia dorință? Iute! Când îți pui trei dorințe, care e a treia dorință?!

Fața Anagramei se încreți în încruntarea ofuscată pe care o afișa când ceva avea tupeul să nu fie inteligibil.

— Dar de ce...?

— Nu-ți bate capul, te rog! Răspunde și atât!

— Păi, ăăă... ar putea fi orice... să fii invizibilă sau... sau blondă sau orice...

Anagrama se fâstâci, mintea desfăcându-i-se pe la cusături.

Tiffany clătină din cap și-i dădu drumul. Alergă spre o vrăjitoare bătrână care privea speriată vânzoleala.

— Te rog, doamnă, e important! În povești, care e a treia dorință? Nu mă întreba de ce, te rog! Doar amintește-mi!

— Ăăă... fericirea. Fericirea, nu? zise bătrâna femeie. Da, fără îndoială. Sănătatea, bogăția și fericirea. Acum, în locul tău, eu aș...

— Fericirea? Fericirea... mulțumesc, zise Tiffany și se uită în jur, căutând disperată pe altcineva.

Nu era fericirea, știa asta în sufletul ei. Nu puteai dobândi fericirea prin magie, și *ăsta* era încă un indiciu.

Se ivi Miss Tick, alergând printre corturi. Nu mai era timp pentru jumătăți de măsură. Tiffany o smuci, întorcând-o către ea și urlă:

—
SalutMissTickDaSuntBineSperCăȘiDumneataEștiBineCareEATreiaDorințăRep

Miss Tick, spre cinstea ei, șovăi doar un moment sau două.

— Să mai poți avea încă o sută de dorințe, nu? zise ea.

Tiffany se uită lung la ea și apoi spuse:

— Mulțumesc. Nu-i asta, dar e un indiciu, totuși.

— Tiffany, e un..., începu Miss Tick.

Dar Tiffany o zărise pe Buni Vremerea. Stătea în mijlocul terenului, în marele pătrat delimitat cu sfori dintr-un motiv anume. Nimeni nu părea s-o fi observat. Urmărea agitația bezmetică a vrăjitoarelor în jurul prisăcarului, de unde izbucneau, la răstimpuri, câte un fulger și o ploaie de scântei magică. Avea o privire senină și îndepărtată.

Tiffany îi dădu lui Miss Tick brațul la o parte, se ghemui trecând pe sub sfori și alergă spre ea.

— Buni!

Ochii ei albaștri se întoarseră spre ea.

— Da?

— *În povești,* când duhul, sau broasca fermecată sau zâna nănașă îți acordă îndeplinirea a trei dorințe... care e a treia dorință?

— Ah, poveștile, făcu Buni. E simplu. În orice poveste care, trebuie s-o spunem, știe cum merg lucrurile prin lume, *a treia dorință e cea care anulează răul făcut de primele două dorințe.*

— Da! Asta e! Asta e! strigă Tiffany, iar cuvintele îngrămădite în spatele întrebării se revărsară, descătușate. Nu e Cel Rău! Nu poate fi! Nu are o gândire proprie! E doar o chestie de trei dorințe! Dorințele *noastre!* E ca în povești, atunci când...

— Liniștește-te. Răsuflă adânc, zise Buni.

O luă pe Tiffany de umeri și o întoarse, astfel încât să fie cu fața la mulțimea cuprinsă de panică.

— Te-ai speriat pentru o clipă, iar acum el vine, și n-o să mai dea înapoi, nu acum, fiindcă e disperat. Nici măcar nu *vede* mulțimea, nu înseamnă nimic pentru el. Pe tine te vrea. Pe tine te urmărește. Tu trebuie să fii cea care-l înfruntă. Ești gata?

— Dar, presupunând că pierd...

— N-aș fi ajuns niciodată ce sunt astăzi, dacă aș fi presupus că pierd, domnișoară. L-ai învins o dată, poți s-o faci din nou!

— Dar m-aș putea preface în ceva cumplit!

— Atunci, o să ai de-a face cu mine, zise Buni. O să ai de-a face cu mine, pe terenul meu. Însă asta n-o să se întâmple, nu-i așa? Ai fost crescută printre prunci murdari și femei proaste? Atunci ăsta-i... celălalt caz. E amiază, acum. Ar fi trebuit să înceapă Procesele, dar, ha, se pare că lumea a uitat. Atunci, zi... ai în tine vâna de-a fi o vrăjitoare în lumina de nămiezi, departe de dealurile tale?

— Da!

Nu exista vreun alt răspuns, nu pentru Buni Vremerea.

Buni Vremerea se înclină și apoi se dădu câțiva pași înapoi.

— Ești în elementul tău, atunci, doamnă, zise ea.

Dorințe, dorințe, dorințe, gândi Tiffany, neatentă, scotocind în buzunare după obiectele din care să facă o mreajă. Nu e Cel Rău. *Ne dă ceea ce credem noi că vrem!* Și ce altceva ar putea cere oamenii? Mai multe dorințe!

N-ai putea spune: Un monstru a intrat în capul meu și mă silește să fac asta. Ea își dorise ca banii să fie ai ei. Prisăcarul doar o condusese spre ceea ce avusese ea în minte.

Nu puteai spune: Da, dar eu n-am vrut niciodată să-i iau cu adevărat! Prisăcarul se folosea doar de ceea ce găsea – micile dorințe secrete, poftele, momentele de furie, toate lucrurile pe care adevărații oameni știu cum să le ignore! El nu te lăsa să le ignori!

Atunci, cum moșmondea să lege bucățile una de alta, oul îi alunecă din mâini, se încredință gravitației și se slei de vârful bocancului ei.

Se uită la el, negura disperării întunecând lumina de nămiezi. De

ce am încercat să fac asta? Niciodată n-am împletit o mreajă cum trebuie, și atunci de ce am încercat? Pentru că am crezut că trebuie să-mi iasă de data asta, de-aia. Ca în poveste. Deodată, totul ar fi fost... bine.

Dar asta nu e o poveste și acum nu mai sunt ouă...

Se auzi un țipăt, dar de undeva de foarte de sus, iar sunetul lui o trezi pe Tiffany la realitate cu o zvâcnire a inimii. Era un șoim, în ochiul soarelui, care creștea pe măsură ce se apropia de pământ.

Se înălță din nou, trecând pe deasupra capului lui Tiffany iute ca săgeata, și făcând astfel, ceva mic își dădu drumul din ghearele șoimului, strigând:

— *Crivens!*

Fură Peoricine cădea ca piatra, dar se auzi un *vâșt!* și deodată un balon de pânză se deschise zbârnâind deasupra lui. Două baloane, de fapt, sau, ca s-o luăm altfel, Fură Peoricine „împrumutase" parașuta lui Capturtit.

Le dădu drumul de îndată ce îi încetiniră căderea și ateriză drept în mreajă.

— Credeai că te-am părăsit? strigă el, ținându-se de sforicele. Sunt sub poprire, io unu'! Continuă împleti tu', în clipa asta!

— Ce? Nu pot! zise Tiffany, încercând să-l scuture din mreajă. Nu cu tine! O să te omor! Întotdeauna sparg ouăle! Ce popire?

— Nu mă contrazice! strigă Fură, sărind în sus și-n jos în plasa mrejei. Fă-o! Sau nu ești cotoroanța dealurilor! Iar io știu că ești!

Lumea fugea acum pe lângă ea. Tiffany aruncă o privire în sus. I se păru că-l vede pe prisăcar, ca pe o formă mișcându-se prin praf.

Se uită la împletitura din mâinile ei și la rânjetul de pe fața lui Fură.

Clipa vibră ca o coardă.

O vrăjitoare o scoate la capăt cu lucrurile nenaturale, zise Gândul ei de-al doilea. Treci peste „nu pot".

O-K...

De ce nu mi-a ieșit niciodată până acum? Pentru că n-a fost niciun motiv pentru care să-mi iasă. N-am avut *nevoie* să-mi iasă.

Acum am nevoie, ca să mă ajute. Nu. Am nevoie ca să *mă* ajut, pe mine.

Așadar, *gândește-te* la asta. Nu lua în seamă zgomotul, nu lua în seamă prisăcarul rostogolindu-se spre tine peste iarba călcată în picioare...

Folosești lucrurile pe care le ai, așadar asta e bine. Potolește-te.

Ia-o încet. Uită-te la mreajă. Gândește-te la momentul ăsta. Toate sunt lucruri de acasă...

Nu. Nu toate lucrurile. Nici pe departe toate lucrurile. De data asta, simți forma a ceea ce nu era acolo...

... și-și duse mâna la calul de argint de la gâtul ei, rupându-i lanțul și apoi atârnându-l în împletitură.

Deodată, gândurile ei deveniră reci și limpezi ca gheața, luminoase și strălucitoare atât cât trebuiau să fie. Hai să vedem... asta arată mai bine aici... și de asta trebuie să trag în partea *asta*...

Mișcarea îl smuci pe calul de argint, care prinse viață. Apoi se roti încet, trecând printre ațe și *prin* Fură Peoricine, care spuse:

— N-a durut nici pic! Dă-i 'nainte!

Tiffany simți furnicături în picioare. Calul sclipea, răsucindu-se.

— Nu vreau ză te grăbesc! zise Fură Peoricine. Dar grăbește-te!

Sunt departe de casă, gândi Tiffany, cu aceeași limpezime a minții, dar o am în ochi. Acum, deschid ochii. Iar acum, deschid ochii din nou...

Ahh...

Pot să fiu o vrăjitoare departe de dealurile mele? Bineînțeles că pot. Niciodată nu te-am părăsit de-adevăratelea, Pământule de Sub Val...

Păstorii de pe Creta simțiră pământul cutremurându-se, ca un tunet sub iarbă. Păsările își luară zborul din tufe. Oile se uitară în sus.

Din nou, pământul se cutremură.

Unii au zis că o umbră a trecut prin fața soarelui. Alții au zis că au auzit tropot de cal.

Și un băiat care încerca să prindă iepuri în micuța vale a Calului, a zis că dealul a explodat și un cal a sărit din el ca un val, înălțându-se până la cer, cu o coamă ca spuma mării, și alb, tot, ca de cretă. A zis că galopa prin văzduh cum se ridică fuioarele de ceață și c-a zburat spre munți, ca furtuna.

A fost pedepsit pentru că îndruga prostii, bineînțeles, dar el era convins că fusese adevărat.

Mreaja lumină. Argintul alerga printre ațe. Ieșise din mâinile lui Tiffany, scânteind ca stelele.

În lumina aceea, ea îl văzu pe prisăcar ajungând la ea și întinzându-se până ce o înconjură cu totul, nevăzutul devenind vizibil. Se vălurea și reflecta lumina straniu. În străfulgerările și scânteierile acelea se întrezăreau chipuri, unduindu-se și lăbărțându-

se ca oglindirile în apă.

Timpul se scurgea anevoie. Putea vedea, dincolo de zidul prisăcarului, cum vrăjitoarele se uitau țintă la ea. Una își pierduse pălăria în vânzoleală, dar aceasta încă mai plutea în aer. Nu avusese încă timp să cadă.

Degetele lui Tiffany se mișcau. Prisăcarul tremura în aer, tulburat ca un iaz după ce-ai aruncat o pietricică în el. Tentaculele sale se întinseră spre ea. Ea îi simți panica, îi simți groaza, în clipa în care punea stăpânire pe ea.

— Ești bine-venit, zise Tiffany.

Bine-venit? se miră prisăcarul, cu vocea lui Tiffany.

— Da. Ești bine-venit în acest loc. Ești în siguranță aici.

Nu! Noi nu suntem niciodată în siguranță.

— Ești în siguranță aici, repetă Tiffany.

Te rog! zise prisăcarul. *Adăpostește-ne!*

— Vrăjitorul a avut mare dreptate în privința ta, zise Tiffany. Chiar te ascunzi în ființe. Dar el nu s-a întrebat *de ce.* De ce anume te ferești?

De orice, zise prisăcarul.

— *Cred* că știu ce vrei să spui, zise Tiffany.

Chiar știi? Chiar știi cum e să fii conștient de fiecare stea, de fiecare fir de iarbă? Da. Știi. Tu numești asta „a-ți deschide ochii din nou". Dar tu o faci numai pentru o clipă. Noi am făcut-o pe vecie. Nici somn, nici odihnă, doar nesfârșită... nesfârșită trăire, nesfârșită conștientizare. A tot ce există. Tot timpul. Cât vă invidiem, vă invidiem! Norocoase ființe umane, care vă puteți închide mințile la profunzimile reci și nemărginite ale spațiului! Aveți chestia asta, cum o numiți voi... plictiseală? Este cel mai rar talent din univers! Am auzit un cântec, zicea cam așa: „Sclipește, sclipește, micuță stea..." Ce putere! Ce putere minunată! Puteți lua un miliard de miliarde de materie incandescentă, un furnal de-o inimaginabilă tărie, ca să-l prefaceți într-un cântecel de copii! Vă clădiți mici cuvinte, mici povești, mici cochilii în jurul minților voastre și astea țin infinitul la distanță și vă îngăduie să vă treziți, dimineața, fără să țipați!

Complet ieșit din țâțâni! zise o voce voioasă din străfundul amintirilor lui Tiffany. Pur și simplu nu-l puteai ține pe doctorul Mâncărici la locul lui.

Fie-ți milă de noi, fie-ți milă de noi, ziseră vocile prisăcarului. *Nu există adăpost pentru noi, nici odihnă pentru noi, nici loc sacru. Dar tu, tu ne poți opri. Am văzut asta în tine. Tu ai mințile în minți. Ascunde-*

ne!

— Vrei liniște? întrebă Tiffany.

Da, și mai mult decât liniștea, zise vocea prisăcarului. *Voi, oamenii, sunteți atât de pricepuți la a nu băga de seamă. Sunteți aproape orbi și-aproape surzi. Vă uitați la un copac și vedeți... doar un copac, o plantă mai mare. Voi nu vedeți istoria lui, nu simțiți seva pulsând, nu auziți toate insectele din scoarța lui, nu simțiți alchimia din frunze, nu luați în seamă sutele de nuanțe de verde, rotirile ușoare după soare, nebănuita creștere a lemnului...*

— Dar tu nu ne înțelegi pe noi, zise Tiffany. Eu nu cred că vreo ființă omenească ar putea să-ți supraviețuiască. Ne dai ce crezi tu că vrem, de îndată ce ne dorim un lucru, exact ca în poveștile cu zâne. Iar dorințele întotdeauna ies prost.

Da. Acuma știm asta. Avem un ecou al tău. Avem... puterea de înțelegere, zise prisăcarul. *Așa că acum venim noi la tine cu o dorință. Este dorința care le îndreaptă pe celelalte.*

— Da, zise Tiffany. Asta e întotdeauna ultima dorință, cea de-a treia. Este dorința care spune „Fă ca toate acestea să nu se fi întâmplat".

Învață-ne să murim, ziseră vocile prisăcarului.

— Pe-asta n-o știu!

Toți oamenii știu calea, ziseră vocile prisăcarului. *Mergeți pe ea în fiecare zi a scurtelor, foarte scurtelor voastre vieți. O cunoașteți. Noi vă invidiem cunoașterea asta. Voi știți cum să sfârșiți. Sunteți foarte talentați.*

Trebuie să știu cum se moare, se gândi Tiffany. Undeva, în străfunduri. Stai să mă gândesc. Stai să trec peste „nu pot"...

Ridică mreaja sclipitoare. Mănunchiuri de lumină încă se mai răspândeau din ea, dar nu mai avea nevoie de ea acum. Putea ține puterea în centrul ființei sale. Totul era doar o problemă de echilibru.

Lumina se stinse. Fură Peoricine încă atârna între sfori, dar i se despletise părul și i se ridicase în cap ca o mare minge roșie. Părea stupefiat.

— Aș putea să *omorrr* un kebap, zise el.

Tiffany îl lăsă pe pământ, unde el se clătină puțin pe picioare, apoi vârî restul mrejei în buzunar.

— Mulțumesc, Fură, zise ea. Dar acum vreau să pleci. Treaba asta ar putea să devină... serioasă.

Era, bineînțeles, exact ceea ce n-ar fi trebuit să spună.

— N-o ză plec! răcni el. I-am promis lu' Jeannie ză te apăr! Hai ză

terminăm cu ăsta!

Nu mai încăpea loc de discuție. Fură își luase poziția lui de bătaie, pe jumătate ghemuit, cu pumnii strânși, cu bărbia în afară, gata pentru orice și clocotind de sfidare.

— Mulțumesc, zise Tiffany și se îndreptă de spate.

Moartea este chiar în spatele nostru, se gândi ea. Viața se sfârșește și, acolo unde se sfârșește ea, e moartea, așteptând. Așa că... trebuie să fie aproape. Foarte aproape.

Ar trebui să fie... o ușă. Da. O ușă veche, de lemn vechi. Întunecată, de asemenea.

Se întoarse. În spatele ei, chiar era o ușă neagră, suspendată în aer.

Balamalele vor scârțâi, se gândi ea.

Iar când o deschise, scârțâiră.

A-șaaa..., gândi ea. Asta nu este întru totul *real.* Eu îmi spun singură o poveste pe care o pot înțelege, despre uși, și mă păcălesc destul cât să meargă. Trebuie doar să păstrez echilibrul la hotare, ca să meargă mai departe. Și asta-i la fel de greu cât să nu te gândești la un rinocer roz. Iar dacă Buni Vremerea poate s-o facă, atunci pot și eu s-o fac.

Dincolo de ușă, nisipul negru se întindea cât vedeai cu ochii sub un cer presărat cu stele palide. Undeva, în zare, erau niște munți.

Trebuie să ne ajuți să trecem, ziseră vocile prisăcarului.

— Dacă vrei sfatu' meu, atuncea zău nu faci asta, zise Fură Peoricine de la glezna lui Tiffany. Eu n-am încredere-n scârbavnicu' ăsta nici atâtica!

— O parte din mine e acolo, în el. Am încredere în ea, zise Tiffany. Și, am mai spus, nu trebuie să vii și tu, Fură.

— Oh, zău? Și-o zău stau zău mă uit la tine, cum te duci acolo singură, nu? Ba n-ai zău mă vezi părăsindu-te, tocmai acu'!

— Ai un clan și o nevastă, Fură!

— Deah, așa că nu vreau să-i dezonorez lăsându-te să treci pragu' Morții singură, zise Fură Peoricine cu hotărâre neclintită.

Așadar, gândi Tiffany, pornind spre ușă, *asta* e ceea ce facem. Trăim la hotare. Îi ajutăm pe cei care nu-și pot găsi singuri calea...

Trase o dată adânc aer în piept și păși dincolo de prag.

Nu se schimbă mai nimic. Simțea nisipul grunjos sub tălpi, care scrâșnea, când călca pe el, așa cum se așteptase, dar când îl împrăștia cu piciorul, cădea înapoi cu aceeași încetineală ca un puf de păpădie, și la asta nu se așteptase. Aerul nu era înghețat, dar era rarefiat și

înțepător, când îl respirai.

Ușa se închise binișor în spatele ei.

Îți mulțumim, ziseră vocile prisăcarului. *Și-acum ce facem?*

Tiffany se uită în jur și în sus, la stele. Nu erau cele pe care le știa ea.

— Mori, bănuiesc, zise ea.

Dar nu există un „eu" care să moară, ziseră vocile prisăcarului. *Suntem numai noi.*

Tiffany răsuflă adânc. Asta era o chestie de cuvinte, iar ea știa cum funcționează cuvintele.

— Există o poveste demnă de crezare, zise ea. Odinioară, cu toții pluteam pe mare, apoi am fost pești, apoi șopârle, apoi șobolani, apoi maimuțe, și sute de alte animale între acestea. Mâna asta a fost odinioară o aripioară de pește, mâna asta a fost odinioară gheară! În gura mea de om am colții ascuțiți ai unui lup și dinții ca dalta ai unui iepure și dinții rumegători ai unei vaci! Sângele nostru e la fel de sărat ca marea în care obișnuiam să trăim cândva! Când ne e frică, părul de pe piele ni se zbârlește, la fel cum făcea când era blană. Noi *suntem* istorie! Tot ce am fost pe drumul devenirii până la noi mai suntem încă. Vrei să asculți și restul poveștii?

Povestește-ne-o, zise prisăcarul.

— Eu sunt făcută din amintirile părinților mei, și ale bunicilor mei, și ale tuturor strămoșilor mei. Ei sunt în felul în care arăt, în culoarea părului meu. Și sunt făcută din toți cei pe care i-am întâlnit vreodată și care mi-au schimbat modul de gândire. Așadar, cine sunt „eu"?

Partea care tocmai ne spune această poveste, răspunse prisăcarul. *Partea care este cu adevărat „tu".*

— Ei bine... da. Dar și tu trebuie să ai o parte din asta. Știi că spui mereu că tu ești „noi" – cine spune asta? Cine spune că tu nu ești tu? Nu ești deosebit de noi. Noi suntem doar mult, mult mai pricepuți la a uita. Și știm când să nu ascultăm maimuța din noi.

Ne-ai zăpăcit, zise prisăcarul.

— Partea străveche din creierul nostru care vrea să fie cap de maimuță și care atacă, dacă e luată prin surprindere, zise Tiffany. Reacționează. Nu gândește. Să fii om înseamnă să știi când să nu fii maimuță, sau șopârlă, sau oricare alta dintre vechile întrupări. Dar când *tu* iei în stăpânire oamenii, le amuțești partea umană. Tu asculți de maimuță. Maimuța nu știe de ce are nevoie, ci doar ce vrea. Nu, tu nu ești un „noi". Tu ești un „eu".

Eu, eu, zise prisăcarul. *Eu.* Cine *sunt eu?*

— Vrei un nume? Asta ajută.

Da. Un nume...

— Întotdeauna mi-a plăcut Arthur, ca nume.

Arthur, zise prisăcarul. *Și mie îmi place Arthur. Și dacă sunt, mă pot opri. Ce se întâmplă după aceea?*

— Ființele pe care... le-ai luat tu în stăpânire n-au murit?

Ba da, zise Arthur. *Dar noi... dar eu n-am văzut ce s-a întâmplat. Au încetat pur și simplu să mai fie acolo.*

Tiffany privi în jur, peste nisipurile nesfârșite. Nu putea vedea pe nimeni, dar era ceva care sugera mișcare. De la schimbarea ocazională de lumină, probabil, când parcă surprindea imagini din ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

— Cred, zise ea, că trebuie să traversezi deșertul.

Ce e dincolo de el? întrebă Arthur.

Tiffany șovăi.

— Unii zic că te duci într-o lume mai bună, spuse ea. Alții zic că te întorci înapoi, într-un alt trup. Iar alții zic, cred, că nu mai e nimic. Zic că încetezi și atât.

Dar tu ce zici? întrebă Arthur.

— Zic că nu există cuvinte care să descrie ce e acolo, răspunse Tiffany.

E adevărat? zise Arthur.

— Cred că tocmai de aceea trebuie să traversezi deșertul, reluă Tiffany, ca să afli.

O să caut să aflu. Îți mulțumesc.

— Adio..., Arthur.

Îl simți pe prisăcar îndepărtându-se. Nu se vedea mai nimic din el – o înfiorare a câtorva fire de nisip, un șuier slab în aer –, dar aluneca încet peste nisipul întunecat.

— Duce-te-ai învârtindu-te-ai drept la naiba să te ia! strigă Fură Peoricine în urma lui.

— Nu, zise Tiffany. Nu spune asta.

— Nu, da' el a omorât oamenii ca să rămână viu.

— N-a vrut. N-a știut cum sunt oamenii.

— A fost o roabă dă aiureli pă cinste, ce i-ai servit tu, 'n orice caz, zise Fură, cu admirație. Nici măcar un gonnaglobard n-ar fi putut născoci așa o roabă dă aiureli.

Tiffany se întrebă dacă fuseseră într-adevăr aiureli. O dată, când profesorii ambulanți veniseră în satul lor, plătise o jumătate de duzină

de ouă pentru o dimineață de educație despre ***Minunile Unversului!!*** Fusese cam scump, pentru educație, dar meritase suma cu vârf și îndesat. Profesorul fusese un pic cam smintit, chiar și pentru un profesor, dar ceea ce spusese atunci părea să aibă o noimă indiscutabilă. Unul dintre cele mai uimitoare lucruri despre univers, spusese el, era acela că, mai devreme sau mai târziu, totul devine alcătuit din toate celelalte, deși probabil e nevoie de milioane și milioane de ani ca să se întâmple asta. Ceilalți copii chicotiseră sau protestaseră, dar Tiffany știa că ceea ce odinioară fuseseră niște vietăți micuțe, era acum creta dealurilor. Totul se transforma, chiar și stelele.

Aceea fusese o foarte bună dimineață, mai ales când primise înapoi o jumătate de ou pentru că-i atrăsese atenția că „Univers" fusese scris greșit.

Era adevărat? Poate că asta nu mai conta. Poate că fusese destul de adevărat pentru Arthur.

Ochii ei, ochii lăuntrici pe care îi deschidea de două ori, începuseră să i se închidă. Simțea cum i se scurg puterile. Nu puteai rămâne în starea aceea prea multă vreme. Deveneai atât de conștient de univers, că încetai să mai fii conștient de tine. Ce treabă deșteaptă din partea oamenilor că învățaseră cum să-și închidă mințile. Mai exista ceva în univers la fel de uluitor ca plictiseala?

Se așeză pe jos, doar pentru o clipă, și își umplu o mână cu nisip. Se ridică deasupra mâinii sale, învârtindu-se ca fumul, reflectând lumina stelelor, apoi se așternu la loc, fără nicio grabă, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Niciodată nu mai simțise o astfel de oboseală.

Încă mai auzea vocile lăuntrice. Prisăcarul lăsase amintiri în urmă, doar câteva. Își putea aminti de atunci când nu exista nicio stea și când nu era nimic care să semene cu „ieri". Știa ce se afla dincolo de stele și sub iarbă. Dar nu-și putea aminti când dormise ultima oară, când *dormise* de-adevăratelea, într-un *pat*. Stările de inconștiență nu se puneau. Își închise ochii, și apoi își închise din nou ochii...

Cineva o lovi zdravăn în picior.

— Nu te culca! strigă Fură Peoricine. Nu aici! Nu poți să dormi *aici!* Ridică-te și dă-i drumul!

Încă simțindu-se amorțită, Tiffany se ridică în picioare, printre vârtejurile lente de praf care se înălțau, și se întoarse către ușa întunecată.

Nu mai era acolo.

Erau urme de pași în nisip, dar nu duceau decât puțin mai încolo

și, oricum, dispăreau, încetul cu încetul. Nu era nimic în jurul ei decât nisipul mort, pentru totdeauna.

Se întoarse iarăși, să se uite la munții din depărtare, dar vederea îi fu împiedicată de o siluetă înaltă, îmbrăcată toată în negru, ținând o coasă. Nu fusese acolo mai devreme.

— BUNĂ ZIUA, zise Moartea.

Capitolul 12
Vomitoriul

Tiffany își ridică privirile spre gluga neagră. Era un craniu înăuntru, dar găvanele ochilor luminau albastru.

Cel puțin, oasele n-o speriaseră niciodată pe Tiffany. Erau doar cretă care umblase cândva pe lume.

— Tu ești...? începu ea, dar Fură Peoricine slobozi un răcnet și țâșni drept spre glugă.

Se auzi o bufnitură. Moartea făcu un pas înapoi și își ridică o mână scheletică spre capișon. Îl trase afară de păr pe Fură Peoricine și-l ținu în fața ochilor, cu brațul întins, în timp ce Nac Mac Fulgerul blestema și dădea din picioare.

— ĂSTA E AL TAU? o întrebă Moartea pe Tiffany.

Glasul era profund și pretutindeni în jurul ei, ca tunetul.

— Nu. Ăăă... e al lui.

— NU AȘTEPTAM UN NAC MAC FULGER ASTĂZI, zise Moartea, ALTMINTERI AȘ FI PURTAT UN ECHIPAMENT DE PROTECȚIE, HA-HA.

— Se bat mult, recunoscu Tiffany. Tu chiar *ești* Moartea, nu-i așa? Știu că pare o întrebare prostească.

— NU ȚI-E FRICĂ?

— Nu încă. Dar, ăăă... încotro e vomitoriul, nu te supăra?

Urmă o pauză. Apoi Moartea spuse, cu o voce încurcată:

— NU-I CHESTIA AIA CARE-ȚI UȘUREAZĂ STOMACUL?

— Nu, zise Tiffany. Toată lumea crede la fel. De fapt, este ieșirea. Știi tu, EXIT.

Moartea îi arătă direcția cu mâna în care încă îl mai ținea pe furibundul Fură Peoricine.

— PE ACOLO. TREBUIE SĂ MERGI PRIN DEȘERT.

— Tot drumul până la munți?

— DA. DAR NUMAI MORȚII POT MERGE ÎN PARTEA AIA.

— Tot o zăi-mi dai tu drumul, mai devreme sau mai târziu, bă, mare anatomie! răcni Fură Peoricine. Și-atunci ai să primești un șut dă n-ai să-l duci!

— Era o ușă acolo! zise Tiffany.

— AH, DA, zise Moartea, DAR EXISTĂ NIȘTE REGULI, AIA ERA O UȘĂ DE *INTRARE,* VEZI TU.

— Care-i diferența?

— UNA FOARTE IMPORTANTĂ, ÎMI PARE RĂU S-O SPUN. TREBUIE SĂ VĂ CĂUTAȚI SINGURI IEȘIREA. NU ADORMIȚI PE-AICI. SOMNUL, AICI, NU SE SFÂRȘEȘTE NICIODATĂ.

Moartea dispăru. Fură Peoricine căzu în nisip și sări în picioare, gata de bătaie, dar erau singuri.

— Trebuie ză ne facem rost d-o ușă dă ieșire, zise el.

— Nu știu cum! Fură, ți-am spus doar să nu vii cu mine. *Tu* mai poți ieși?

— Deah. Pro'abil. Da' trebuie să te văd în siguranță. Matca a pus poprire pă mine. Trebuie să salvez cotoroanța dealurilor.

— *Jeannie* ți-a cerut asta?

— Deah. Ș'a fozt foarte ca-te-go-ri-că, zise Fură Peoricine.

Tiffany se lăsă din nou jos, în nisip. Cum se intră, da, *asta* n-a fost greu...

Privi în jur. Deși nu-ți săreau în ochi, erau schimbări ocazionale de lumină și mici norișori de praf.

Oameni pe care nu-i putea vedea treceau pe lângă ea. Oameni care traversau deșertul. Oameni morți, care se duceau să afle ce era dincolo de munți...

Am unsprezece ani, gândi ea. Oamenii vor fi supărați. Se gândi la fermă și la cum vor reacționa mama și tatăl ei. Dar nu va exista niciun corp, nu-i așa? Așa că oamenii vor spera și iar vor spera – că ea se va întoarce și că era doar... dispărută –, ca bătrâna doamnă Sentâmplă din sat, care aprindea o lumânare la fereastră în fiecare seară, pentru băiatul ei care se pierduse pe mare, cu treizeci de ani în urmă.

Se întrebă dacă Fură ar fi putut trimite un mesaj, dar ce-ar fi putut spune? „Nu sunt moartă, sunt doar captivă"?

— Ar fi trebuit să mă gândesc și la ceilalți, zise ea cu voce tare.

— Deah, 'poi, te-ai gândit, zise Fură, așezându-se lângă piciorul ei. Arthur al tău a plecat foarte fericit și ai salvat alți oameni de-a fi uciși. Ai făcut ce trebuia făcut.

Da, gândi Tiffany. Asta-i ce trebuie să facem noi. Și nu e nimeni care să te apere, pentru că se presupune că *tu ești* cea care trebuie să facă lucrurile de genul ăsta.

Dar Gândul ei de-al Doilea zise: Mă *bucur* c-am făcut-o. Aș face-o din nou. L-am oprit pe prisăcar să mai omoare pe altcineva vreodată, chiar dacă l-am atras tocmai la Procese. Și acest gând fu urmat de o pauză. Ar fi trebuit să vină un alt gând, dar era prea obosită să-l mai aibă. Fusese important.

— Îți mulțumesc c-ai venit, Fură, zise ea. Dar când... o să poți

pleca, trebuie să te întorci imediat la Jeannie, înțelegi? Și să-i spui că-i sunt recunoscătoare că te-a trimis. Să-i mai spui că mi-aș fi dorit să avem ocazia să ne cunoaștem mai bine, noi două.

— Oh, deah. Oricum, i-am trimis pă băieți înapoi. Capturtit mă așteaptă.

Și-n acest moment, ușa apăru și se deschise. Buni Vremerea păși înăuntru și le făcu un semn grăbit cu mâna.

— Unii oameni își pierd mințile cu care s-au născut! Veniți, în clipa asta! porunci ea.

În spatele ei, ușa începu să se închidă, dar ea o împinse din nou cu toată forța și o propti cu gheata, strigând:

— Oh, ba n-ai s-o faci, drac viclean!

— Dar... credeam că există reguli! zise Tiffany, ridicându-se și grăbindu-se spre ea.

Toată oboseala-i dispăruse deodată. Până și un corp obosit vrea să supraviețuiască.

— Oh? Zău? făcu Buni. Ai semnat ceva? Ai făcut jurământ? Nu? Atunci nu erau reguli pentru *tine!* Hai odată! Și dumneata, domnule Oricare.

Fură Peoricine sări pe gheata ei chiar cu o clipă înainte ca ea să-și tragă piciorul. Ușa se închise cât ai clipi, dispăru și-i lăsă în... lumină chioară, se părea, un spațiu de aer cenușiu.

— N-o să dureze mult, zise Buni Vremerea. De obicei, nu durează. Până se reașază lumea la locul ei. Oh, nu te uita așa. Tu i-ai arătat lui Calea, da? Fără milă. Ei bine, eu cunosc deja calea asta. Ai s-o străbați din nou, fără îndoială, pentru vreun alt suflet sărman, ai să deschizi ușa pentru cei care n-o pot găsi. Dar nu vorbim despre asta, înțelegi?

— Miss Poloboc niciodată...

— Nu vorbim despre asta, am spus, zise Buni Vremerea. Știi de care parte a vieții se ocupă o vrăjitoare? De făcut alegerile care trebuie făcute. Cele grele. Dar tu... te-ai descurcat destul de bine. Nu-i nimic rușinos în milă.

Își scutură câteva fire de iarbă de pe rochie.

— Sper că Miss Ogi a sosit, zise ea. Am nevoie de rețeta ei pentru oțetul de mere. Oh... când o să ajungem, s-ar putea să te simți puțin ametită. Mai bine-ți spun de-acuma.

— Buni? zise Tiffany, în timp ce lumina începu să fie mai puternică, aducând cu ea și oboseala, din nou.

— Da?

— Ce s-a întâmplat *exact* în momentul acela?

— Tu ce crezi că s-a întâmplat?

Lumina explodă deasupra lor.

Cineva îi ștergea lui Tiffany fruntea cu o cârpă umedă.

Rămase întinsă, bucurându-se de răcoarea plăcută. Auzea voci în jurul ei, printre care recunoscu tonurile veșnic-plângărețe ale Anagramei.

— ... Și chiar și-a ieșit din pepeni la Zakzak. Sincer, nu cred că e foarte zdravănă la cap! Cred că literal se ţicnise! Zbiera fel și fel de amenințări și-a folosit un fel de, oh, nu știu cum să-i spun, de escrocherie grosolană ca să ne facă să credem că l-a prefăcut pe fraierul ăla de Brian într-o broască. Ei, bineînțeles, pe *mine* nu m-a dus nicio clipă...

Tiffany deschise ochii și văzu fața rotundă și trandafirie a Suspiciei, încreţită de îngrijorare.

— Hm, s-a trezit! zise fata.

Spațiul dintre Tiffany și tavan se umplu cu pălării ţuguiate. Acestea se traseră înapoi, cu părere de rău, când se ridică în capul oaselor. Privit de sus, momentul trebuie să fi semănat cu o margaretă neagră, închizându-se și deschizându-se.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Hm, la Cortul de Prim-ajutor și Copii Pierduți, răspunse Suspicia. Hm... ai leșinat când doamna Vremerea te-a adus înapoi din... de acolo unde plecaseși tu. *Toată lumea* a fost pe aici, să te vadă!

— Se spune, ceva de genul, că tu ai fi *târât* monstrul în, ceva de genul, Lumea Cealaltă! zise Lucy Convocare, cu ochii sclipind. Doamna Vremerea ne-a povestit totul despre asta!

— Ei bine, n-a fost chiar..., începu Tiffany.

Simți ceva înghiontind-o în spinare. Duse mâna la spate și, când o retrase, ținea o pălărie ţuguiată. Era veche, aproape cenușie, și de-a dreptul jumulită. Zakzak n-ar fi îndrăznit să încerce să vândă așa ceva, dar celelalte fete o sorbeau din ochi cu priviri de câine flămând urmărind mâna măcelarului.

— Hm, doamna Vremerea ți-a dat *pălăria* ei, zise Suspicia, cu răsuflarea tăiată. Chiar *pălăria* ei.

— A zis că te-ai născut vrăjitoare și că o vrăjitoare nu se cuvine să n-aibă pălărie! zise Dimity Zarvă, cu ochii la ea.

— Drăguț din partea ei, zise Tiffany.

Era obișnuită cu haine purtate.

— E doar o pălărie veche, remarcă Anagrama.

Tiffany își ridică privirile la fata înaltă și începu să zâmbească, încet.

— Anagrama? zise ea, ridicând o mână cu degetele deschise.

Anagrama se dădu înapoi.

— Oh, nu, zise ea. Nu face asta! *Nu* face asta! S-o oprească cineva să facă asta!

— Nu vrei un balon, Anagrama? continuă Tiffany, ocolind încet masa.

— Nu! Te rog!

Anagrama se dădu încă un pas înapoi, ținându-și brațele în dreptul feței și căzu peste o bancă. Tiffany o ridică în picioare și o bătu înveselită pe obraz.

— Atunci, n-am să-ți cumpăr unul, zise ea. Dar, *te rog,* învață ce înseamnă într-adevăr „literal", vrei?

Anagrama îi dărui un zâmbet înghețat.

— Ăăă, da, izbuti ea să-ngaime.

— Bine. Atunci o să fim prietene.

O lăsă pe fată încremenită acolo și se întoarse să-și ia pălăria.

— Hm, probabil ești puțin ametită, zise Suspicia. Probabil nu înțelegi.

— Ha, nu mi-a fost *cu adevărat* frică, știi, zise Anagrama. Totul a fost o glumă, desigur.

Nimeni nu-i dădu vreo atenție.

— Să înțeleg ce? întrebă Tiffany.

— E chiar *pălăria* ei! spuseră fetele în cor.

— E ceva de genul că dacă pălăria aia ar putea vorbi, ce mai povești ar putea, știi, să spună, zise Lucy Convocare.

— A fost doar o glumă, zise Anagrama, pentru cine ar fi ascultat-o.

Tiffany se uită la pălărie. Era foarte ponosită și nu foarte curată. Dacă pălăria asta ar fi putut vorbi, probabil doar ar fi murmurat.

— Unde e Buni Vremerea acum? întrebă ea.

Fetele scoaseră o exclamație de surpriză. Asta fusese aproape la fel de impresionantă ca pălăria.

— Hm... nu se supără că-i spui așa? zise Suspicia.

— Ea m-a rugat să-i spun așa, zise Tiffany.

— Numai că noi am auzit că trebuie s-o fi cunoscut de, ceva de genul, o sută de ani, până să te lase s-o numești așa..., zise Lucy Convocare.

Tiffany dădu din umeri.

— În fine, orișicum, zise ea, știți unde e?

— Oh, își bea ceaiul împreună cu celelalte vrăjitoare bătrâne și sporovăiește despre oțetul de mere și despre cum vrăjitoarele din ziua de azi nu mai sunt cum erau pe vremea când era ea fată, zise Lulu Dragă.

— Ce? exclamă Tiffany. Doar își bea *ceaiul?*

Tinerele vrăjitoare se uitară una la alta, nedumerite.

— Hm, sunt și cornulețe, zise Suspicia. Dacă asta-i important.

— Dar a deschis ușa pentru mine. Ușa spre... afară din... deșert! Nu poți să stai liniștită la masă după aceea și să mănânci *cornulețe!*

— Hm, cele pe care le-am văzut aveau și glazură, riscă Suspicia, cu nervozitate. Nu erau doar din cele făcute-n casă...

— Uite, zise Lucy Convocare, noi n-am *văzut* de fapt nimic, știi? Tu doar stăteai acolo cu o, ceva de genul, *aură* în jurul tău și nu puteam ajunge la tine, și atunci Bun... doamna Vremerea s-a apropiat și a pășit înăuntru și amândouă ați *stat* acolo, știi? Apoi lumina a făcut *fiu!* și-a dispărut, iar tu ai, ceva de genul, căzut din picioare.

— Ceea ce n-a reușit să spună foarte clar Lucy, zise Anagrama, e că noi nu te-am văzut plecând de fapt nicăieri. Îți spun asta ca prietenă, bineînțeles. A fost doar lumina aceea, care ar fi putut fi *orice.*

Anagrama avea să fie o bună vrăjitoare, chibzui Tiffany. Își putea spune singură povești pe care să le creadă literal. Și putea sări îndărăt ca o minge.

— Nu uita că eu am văzut calul, zise Harrieta Deziluzie.

Anagrama își dădu ochii peste cap.

— Oh, da, Harrieta crede că a văzut un soi de cal pe cer. Numai că nu arăta ca un cal, zice ea. Ea zice că arăta cum ar arăta un cal dacă ai lua calul propriu-zis și ai lăsa doar trăsăturile sale de cal, nu-i așa, Harrieta?

— N-am spus asta! ripostă Harrieta.

— Atunci, scuză-mă. Așa a sunat.

— Hm, iar unii cred că au văzut un cal alb păscând în pajiștea de alături, de asemenea, zise Suspicia. Și multe dintre vrăjitoarele bătrâne au spus că au simțit o înspăimântătoare creștere a...

— Da, unii au crezut că au văzut un cal pe o pajiște, dar care nu mai e acolo, zise Anagrama, cu vocea cântată pe care o folosea când credea că totul e o mare prostie. Trebuie să fie o raritate prin ținutul ăsta, să vezi cai pe pajiști. Oricum, dacă a fost cu adevărat un cal alb, atunci a fost sur.

Tiffany se așeză la capătul mesei, uitându-se la genunchii ei.

Enervarea pe Anagrama o trezise brusc la viață, dar acum oboseala o cuprinsese din nou.

— Presupun că niciuna dintre voi n-a văzut un omuleț albastru, de vreo șase inchi înălțime, cu păr roșu, nu? întrebă ea, liniștită.

— Niciuna? zise Anagrama, cu o veselie răutăcioasă.

Se murmură în cor „nu".

— Îmi pare rău, Tiffany, zise Lucy.

— Nu-ți face griji, zise Anagrama. A plecat probabil călare pe calul său alb!

O să se întâmple ca și cu Tărâmul Basmelor, din nou, gândi Tiffany. Nici măcar eu nu-mi pot aduce aminte dacă a fost sau nu real. De ce m-ar crede cineva? Dar trebuia să încerce.

— Era o ușă întunecată, zise ea încet, și dincolo de ea era un deșert de nisip negru, și era destul de luminat, fiindcă erau stele pe cer, iar Moartea era acolo. I-am vorbit...

— I-ai vorbit, pe cuvânt? întrebă Anagrama. Și ce-a zis, rogu-te?

— N-a zis „rogu-te", răspunse Tiffany. N-am vorbit prea mult. Dar nu știa ce înseamnă un vomitoriu.

— E o disfuncție a stomacului, nu-i așa? zise Harrieta.

Se făcu liniște, întreruptă doar de zgomotul Proceselor de afară.

— Nu e vina ta, zise Anagrama cu ceea ce era, din partea ei, un ton aproape prietenesc. E așa cum am zis eu: doamna Vremerea le sucește mințile oamenilor.

— Bine, și lumina? zise Lucy.

— A fost probabil un fulger globular, zise Anagrama. E o chestie foarte ciudată.

— Dar oamenii au, ceva de genul, lovit-o cu ciocanele! Era dură ca gheața!

— Ah, probabil s-a simțit astfel, zise Anagrama, dar a fost... probabil le-a afectat mușchii celor care au lovit. Eu încerc doar să fiu de ajutor aici, adăugă ea. Trebuie să vă păstrați judecata. Ea doar a stat acolo. Ați văzut-o. N-au fost nici uși, nici deșert. Era doar ea.

Tiffany oftă. Se simțea obosită și atât. Nu voia decât să se târască undeva, într-un loc ferit. Nu voia decât să se ducă acasă. Ar fi pornit într-acolo imediat, dacă ghetele ei n-ar fi devenit deodată foarte incomode.

În timp ce fetele se certau, ea-și desfăcu șireturile și scoase una din picior.

Un praf negru-argintiu ieși din ea. Când atinse pământul sări, încet, arcuindu-se din nou în aer, ca și ceața.

Fetele se întoarseră, privind în tăcere. Atunci, Suspicia se aplecă și prinse în palmă puțin praf. Când își ridică mâna, pulberea fină îi curse printre degete și căzu cu încetineala penelor de pasăre.

— Uneori, lucrurile ies pe dos, zise ea, cu o voce parcă de departe. Mi-a spus doamna Scufieneagră. A fost vreuna dintre voi de față când a murit cineva foarte bătrân?

Vreo două dădură din cap, încuviințând, dar toate priveau praful.

— Uneori lucrurile ies pe dos, zise din nou Suspicia. Uneori oamenii mor, dar nu pot pleca, pentru că nu știu Calea. Doamna Scufieneagră spune că atunci trebuie să fii acolo, lângă ei, ca să-i ajuți să găsească ușa și să nu-i lași să rătăcească prin întuneric.

— Suspicia, se presupune că n-ar trebui să vorbim despre asta, zise Harrieta, cu blândețe.

— Nu! zise Suspicia, înroșindu-se la față. E timpul să vorbim despre asta, numai aici, numai noi! Pentru că ea a spus că este ultimul lucru pe care-l poți face pentru cineva. A spus că există un deșert întunecat pe care trebuie să-l traverseze, unde nisipul...

— Ha! Doamna Urechelniță spune că genul ăsta de lucruri este magie neagră, zise Anagrama, cu vocea la fel de tăioasă și de promptă ca un cuțit.

— Serios? zise Suspicia visătoare, în timp ce nisipul curgea pe pământ. Ei bine, doamna Scufieneagră spune că uneori luna este luminată și alteori e umbrită, dar trebuie să-ți aduci aminte întotdeauna că e aceeași lună. Și... Anagrama?

— Da?

Suspicia trase adânc aer în piept.

— Să nu mai îndrăznești să mă întrerupi, *niciodată* în viața ta. Să nu îndrăznești. Să nu *îndrăznești!* Vorbesc serios.

Capitolul 13
Procesele vrăjitoarelor

Și apoi... apoi au urmat Procesele propriu-zise. Ăsta era scopul întrunirii din ziua aceea, nu? Dar Tiffany, ieșind din cort cu fetele în jurul ei, simți zumzetul în aer. Zicea: Mai are vreun rost *acum?* După tot ce s-a întâmplat?

Cu toate acestea, oamenii întinseseră din nou sforile în jurul pătratului din centru și multe dintre vrăjitoarele mai în vârstă își trăseseră scaunele la marginea lui și părea că spectacolul avea să se mai țină, totuși. Tiffany se apropie agale de sfoară, găsi un loc și se așeză pe iarbă, cu pălăria lui Buni Vremerea în fața ei.

Își dădea seama de prezența fetelor care stăteau în spatele ei și totodată de un zumzet sau un susur de șoapte trecând prin mulțime.

— ... Chiar a făcut-o, de asemenea... nu, de-adevăratelea... tot drumul, până la deșert... văzut praful... ghetele ei erau pline, se zice...

Bârfele se răspândeau printre vrăjitoare mai repede ca o răceală rea. Vrăjitoarele ciripeau ca sticleții.

Nu existau judecători, nu era niciun premiu. Procesele nu erau de genul ăsta, după cum spusese Suspicia. Interesul era să arăți ce puteai face, să arăți ce deveniseși, astfel încât oamenii să poată pleca gândind lucruri de genul: „Caramella Scrumbielaborcan a progresat frumos". Nu era o competiție, cinstit vorbind. Nu *câștiga* nimeni.

Iar dacă tu credeai *asta,* atunci credeai și că luna e rostogolită pe cer de un goblin numit Wilberforce.

Adevărat era faptul că vrăjitoarele mai bătrâne în general deschideau reprezentația cu vreun truc competent, dar nu surprinzător, pe care toată lumea îl mai văzuse înainte, dar încă îl aprecia. Asta spărgea gheața. În anul acela a fost bătrâna Tanti Pasgreu și colecția ei de șoareci cântăreți.

Dar Tiffany nu era atentă. De partea cealaltă a pătratului îngrădit cu sfoară, stând într-un jilț și înconjurată de vrăjitoarele bătrâne ca o regină pe tronul ei, se afla Buni Vremerea.

Șoaptele continuau. Poate că deschiderea ochilor îi deschisese și urechile, totodată, pentru că Tiffany simțea că poate auzi șoaptele de jur împrejurul arenei pătrate.

— ... N-a trebuit să se pregătească, a făcut-o direct... ai văzut calul acela?... Eu n-am văzut niciun cal!... Și n-a deschis numai ușa, ci a pășit înăuntru!... Da, dar cine a adus-o înapoi? Esme Vremerea, cine alta!...

Da, asta spuneam și eu, orice copilă fără minte ar fi putut deschide ușa dintr-un noroc, dar e nevoie de o vrăjitoare adevărată s-o aducă înapoi, aia e o învingătoare, adică... s-a luptat cu creatura, a lăsat-o acolo!... Nu te-am văzut făcând ceva, Violeta Pulsația! Copila aia... A fost un cal sau n-a fost?... Voiam să fac figura mea cu bățul de mătură dansator, dar acum n-ar mai avea rost, firește... De ce doamna Vremerea i-a dat fetei pălăria ei, ai? Ce vrea să ne facă să credem? Ea niciodată nu-și scoate pălăria în fața nimănui!

Puteai simți încordarea, scăpărând din pălărie țuguiată în pălărie țuguiată, ca fulgerele de vară.

Șoarecii și-au dat toată silința cu *Trimit balonașe la nesfârșit*[35], dar era lesne să vezi că nu le stătea mintea la asta. Șoarecii sunt foarte nervoși și temperamentali.

Acum oamenii se aplecaseră pe lângă Buni Vremerea. Tiffany putu observa că o discuție însuflețită se purta acolo.

— Știi, Tiffany, zise Lucy Convocare, din spatele ei, tot ce trebuie să faci e, ceva de genul, să stai în picioare și s-o recunoști. Toată lumea știe că tu ai făcut-o. Vreau să spun, nimeni, niciodată, n-a făcut ceva de genul *ăsta* la Procese!

— Și cam ar fi timpul ca bătrâna zbir să piardă, zise Anagrama.

Dar nu e zbir, gândi Tiffany. E dură și așteaptă ca și celelalte vrăjitoare să fie dure, pentru că hotarele nu sunt un loc pentru cei care cedează ușor. Totul, când ai de-a face cu ea, e un fel de test. Iar cel de-al Treilea Gând al ei puse mâna pe gândul pe care nu izbutise să-l închege mai devreme, în cort: *Buni Vremerea, tu ai știut că prisăcarul va veni numai după mine, nu-i așa? Ai vorbit cu doctorul Mâncărici, tu mi-ai spus-o. M-ai prefăcut în scamatoria ta pentru ziua de azi? Cât ai ghicit? Și cât ai știut?*

— Tu ai câștiga, zise Dimity Zarvă. Chiar și unele dintre cele mai bătrâne s-ar bucura să vadă că i s-a mai dat peste nas. Ele știu că s-a petrecut ceva de mare magie. N-a rămas o mreajă întreagă pe o rază de câteva *mile.*

Așadar, am câștigat pentru că unora nu le place de cineva? gândi Tiffany. Oh, *da,* asta ar fi ceva de care *într-adevăr* să fii mândru...

— Poți să pui rămășag c-o să *ia atitudine,* zise Anagrama. Stai să vezi. O să explice cum biata copilă a fost târâtă în Lumea Cealaltă de un monstru și cum a adus-o ea înapoi. Asta aș face eu, dac-aș fi în locul ei.

Nici nu m-aș aștepta la altceva din partea ta, gândi Tiffany. Dar nu ești în locul ei, și nu ești nici în locul meu.

Se uită la Buni Vremerea, care îndepărta cu un semn al mâinii vreo două vrăjitoare mai în vârstă.

Mă întreb, gândi ea, dacă ele îi spuneau lucruri de genul „Fetei ăsteia trebuie să i se mai dea peste nas, doamnă Vremerea". Și de îndată ce gândi asta, Buni se întoarse și-i prinse privirea...

Șoarecii se opriră din cântat, foarte încurcați. Urmă o pauză, iar oamenii începură să aplaude, pentru că ăsta era genul de lucru pe care trebuia să-l faci.

O vrăjitoare, una pe care Tiffany n-o cunoștea, ieși în față în arenă, încă aplaudând în modul acela rapid, cu-mâinile-apropiate-ținute-la-nivelul-umerilor, pe care-l folosesc persoanele atunci când vor să încurajeze publicul să continue să aplaude încă puțin.

— Foarte bine executat, Doris, ai făcut o treabă minunată, ca întotdeauna, ciripi ea. Au evoluat extraordinar de anul trecut, îți mulțumim foarte mult, excelent, bine lucrat... a-hm...

Femeia șovăi, în timp ce, în spatele ei, Doris Pasgreu se târa pe arenă în patru labe, încercând să-i adune repede pe șoricei înapoi în cutie. Pe unul dintre ei îl apucase o criză de isterie.

— Și acum, probabil... unele doamne ar dori să, ăăă... vină pe, ăăă... scenă? zise maestra de ceremonii, la fel de pătrunzător ca o bilă de sticlă pe cale de a se sparge. Vrea cineva?

Nimeni nu se clinti, toată lumea păstră tăcerea.

— Nu vă sfiiți, doamnelor! Glasul maestrei de ceremonii devenea și mai încordat, cu fiecare clipă. Nu-i nicio plăcere să încerci să organizezi o arenă plină cu organizatori înnăscuți. Modestia nu ne caracterizează! Nu vrea nimeni?

Tiffany simți pălăriile țuguiate întorcându-se, unele spre ea, altele spre Buni Vremerea. Dincolo, la câțiva yarzi de iarbă distanță, Buni se ridică în picioare și dădu la o parte câteva mâini de pe umărul ei, nerăbdătoare, fără să întrerupă contactul cu ochii lui Tiffany. *Iar noi nu purtăm pălării,* se gândi Tiffany. *Tu mi-ai dat cândva o pălărie virtuală, Buni Vremerea, și îți mulțumesc pentru ea. Dar n-am nevoie de ea astăzi. Astăzi, știu că sunt o vrăjitoare.*

— Oh, haideți, doamnelor! zise maestra de ceremonii, acum aproape ieșită din minți. Acestea sunt Procesele! Un loc pentru o provocare prietenească și instructivă, într-o atmosferă de fraternitate și bunăvoință! Cu siguranță unele dintre doamne... sau dintre domnișoare, probabil...?

Tiffany zâmbi. Ar fi trebuit să spună „suroritate", nu „fraternitate". Suntem surori, doamnă, nu frați.

— Haide, Tiffany! o îmboldi Dimity. *Știu* și ele că ești bună!

Tiffany clătină din cap.

— Ei, bine, atunci asta e, zise Anagrama, dându-și ochii peste cap. Bătrâna încurcă-lume le-a luat mințile fetelor, *ca de obicei...*

— Nu știu cine a luat mințile cui, i-o întoarse Suspicia, suflecându-și mânecile. Dar eu am de gând să fac trucul cu porcii.

Se ridică în picioare și în mulțime se produse un freamăt general.

— Oh, văd că o să fie... Oh, tu erai, Suspicia, zise maestra de ceremonii, puțin dezamăgită.

— Da, Miss Canat, și o să execut figura cu porcul, zise Suspicia cu glas tare.

— Dar, ăăă, mi se pare că nu ți-ai adus niciun porc, zise Miss Canat, luată prin surprindere.

— Exact, Miss Canat. O să execut figura cu porcul... *fără porc!*

Asta stârni senzație și strigăte de „Imposibil!" și de „Sunt și copii de față, știi!"

Miss Canat se uită în jur, căutând ajutor, dar nu găsi nicăieri.

— Ei, bine, zise ea, pierdută. Dacă ești sigură, draga mea...

— Da. Sunt. O să folosesc... un cârnat! zise Suspicia, vârând mâna în buzunar și scoțând unul la vedere.

Asta stârni din nou senzație.

Tiffany nu văzu trucul cu porcul. Nici Buni Vremerea. Schimbul lor de priviri era dur ca oțelul și, din instinct, nici Miss Canat nu se interpuse.

Dar Tiffany auzi urmarea, și exclamația de uimire, și apoi tunetul aplauzelor. Lumea ar fi aplaudat orice în momentul acela, la fel cum apele zăgăzuite s-ar fi repezit pe oriunde să treacă de baraj.

Și *apoi* vrăjitoarele se ridicară. Miss Poloboc a executat jongleria cu mingile care se opreau și își schimbau direcția în aer. O vrăjitoare nici tânără, nici bătrână, făcu o demonstrație despre o nouă metodă de a ajuta oamenii să nu se înece, ceea ce nici măcar nu suna a magie până ce nu pricepeai că o metodă de a transforma oamenii pe jumătate morți în oameni plini de viață făcea cât o duzină de vrăji cu *bing!* După care alte femei și fete se prezentară, rând pe rând, cu mari scamatorii și trucuri îndemânatice, și lucruri care făceau *vâjjj!* sau care-ți luau durerea de dinți sau, într-un caz, explodau...

... după care nu s-a mai prezentat nimeni.

Miss Canat păși din nou în mijlocul arenei, aproape îmbătată de ușurare că se *desfășuraseră* totuși Procesele, și mai făcu o ultimă invitație către oricare doamnă *„sau, într-adevăr, tânără doamnă"*

căreia i-ar fi plăcut să iasă în față.

Se lăsă o tăcere atât de groasă că ai fi putut înfige bolduri în ea.

Apoi, ea zise:

— Oh, bine... în cazul acesta, declar Procesele definitiv și cu bine încheiate. Ceaiul se va servi în cortul mare!

Tiffany și Buni se ridicară în picioare în același timp, la secundă, și se înclinară una în fața celeilalte. Apoi Buni se întoarse cu spatele și se alătură convoiului în mișcare către ceaiuri. Era interesant de observat cum mulțimea se dădea în lături, inconștient, ca s-o lase să treacă, aidoma mării în fața vreunui profet deosebit de bun.

Suspicia era înconjurată de celelalte vrăjitoare tinere. Trucul cu porcul ieșise foarte bine. Tiffany stătu la coadă ca să-i dea o îmbrățișare.

— Dar *tu* ai fi putut câștiga! zise Suspicia, roșie la față de bucurie și îngrijorare.

— Nu contează. Chiar nu contează, răspunse Tiffany.

— *Ai renunțat,* zise o voce tăioasă în spatele ei. *Ai avut victoria în palmă și i-ai dat drumul. Cum te simți acum, după ce-ai făcut-o, Tiffany? Îți plac resturile ospățului?*

— Acuma, ascultă-mă bine, Anagrama, începu Suspicia, ridicând un deget furios.

Tiffany întinse mâna și-i coborî brațul fetei. Apoi se întoarse și-i zâmbi Anagramei atât de fericită, încât o zăpăci.

Ar fi vrut să-i spună așa: „Acolo de unde vin eu, Anagrama, se țineau Procesele Câinilor ciobănești. Păstorii veneau până la noi de pretutindeni ca să-și prezinte câinii. Și erau măciulii de baston de argint, și centuri cu catarame de argint, și premii de toate felurile, Anagrama, dar știi tu care era cel mai râvnit premiu? Nu, n-ai de unde să știi. Oh, erau judecători, dar nu contau, nu pentru marele premiu. Este... Era o bătrână măruntă, care întotdeauna stătea în fața mulțimii, sprijinindu-se de gard, cu pipa în gură și cu doi dintre cei mai buni ciobănești care au fost crescuți vreodată de om la picioarele ei. Numele lor era Tunet și Fulger și alergau atât de repede că lua foc aerul în urma lor, iar blănile lor întunecau lumina soarelui, dar ea niciodată nu-i punea la vreo probă. Știa mai multe despre oi și decât oile însele. Și tot ce voia fiecare tânăr păstor, ceea ce voia cu adevărat, nu era vreo cupă prostească sau vreo curea, ci s-o vadă scoțându-și pipa din gură, când ieșea el din arenă, și să zică, liniștită: „Așa, da”, pentru că asta însemna că el era un adevărat păstor și toți ceilalți păstori îl recunoșteau ca atare. Iar dacă i-ai fi spus lui că ar fi trebuit s-

o provoace pe ea, te-ar fi suduit și-ar fi bătut din picior, și ți-ar fi spus că mai degrabă l-ar scuipa pe dracu-n iad. Cum ar fi putut vreodată câștiga? Ea *era* păstoritul. Asta era toată viața ei. Ceea ce i-ai fi luat ei, ai fi luat chiar din tine. Nu înțelegi asta, nu-i așa? Dar este inima și sufletul și miezul! Sufletul... și... miezul!"

Dar n-ar fi avut niciun rost, așa că-i zise:

— Oh, mai taci din gură, Anagrama. Hai să vedem dacă au mai rămas cornulețe, bine?

Pe deasupra crestetelor, un șoim scoase un țipăt. Ea privi în sus.

Pasărea viră în vânt și, spintecând aerul în timp ce-și începea lunga plutire, se îndreptă către casă.

Întotdeauna ei erau pe-aproape.

Lângă căldarea ei, Jeannie deschise ochii.

— Vine-acas'! zise ea, ridicându-se anevoie în picioare. Flutură grăbită o mână către Fulgerii care n-o scăpau din ochi. Nu stați aci gură-cască! porunci ea. Prindeți niște iepuri să-i punem la frigare! Faceți focul! Încălziți un cazan de apă, fiin'că o să fac o baie! Uită-te la casa asta, e o groapă de gunoi! Puneți mâna și faceți curat! Vreau să fie lună pentru Omul Mare! Duceți-vă și furați niște Alifie de Oi Specială! Tăiați niște ramuri verzi, de vâsc sau de tisă, poate! Lustruiți tăvile de aur! Totul trebuie să lucească! Ei, ce mai așteptați?

— Ăăă, ce vrei să facem mai întâi, Matcă, întrebă un Fulger, cu nervozitate.

— Toate odată!

În odaia mătcii, umplură cu apă bolul de supă în care ea se îmbăia, iar ea se frecă bine, folosindu-se de-o veche periuță de dinți a lui Tiffany, în vreme ce afară se auzeau zgomotele Fulgerilor dând zor să-i îndeplinească poruncile încrucișate. Mirosul de iepure fript începu să umple tumulul.

Jeannie se îmbrăcă în cele mai bune haine ale sale, își luă șalul și ieși afară din vizuină. Acolo stătu, privind atentă spre munți, până când, după vreun ceas, apăru un punct pe cer, crescând din ce în ce.

Ca matcă, ea avea să-l întâmpine pe războinicul întors acasă. Ca soție, avea să-și sărute soțul și să-l dojenească pentru că lipsise atât de multă vreme. Ca femeie, se gândi că avea să fie topită de ușurare, mulțumire și bucurie.

Capitolul 14
Regina albinelor

Și, într-o după-amiază, cam la o săptămână după aceea, Tiffany se duse în vizită pe la Buni Vremerea.

Nu erau decât douăsprezece mile de zbor pe mătura cu coadă și, cum lui Tiffany încă nu-i plăcea să zboare cu o mătură cu coadă, o duse Miss Poloboc.

Era partea invizibilă din Miss Poloboc. Tiffany doar stătea lungită pe băț, ținându-se de el cu mâinile, și cu picioarele, și cu genunchii, și cu urechile, dac-ar fi fost cu putință. Își luase și o pungă de hârtie ca să vomite în ea, fiindcă nimănui nu-i place o vomă anonimă căzută din cer. Mai ținea, de asemenea, un sac mare de iută, pe care-l mânuia cu grijă.

Nu deschise ochii până ce nu încetă vâjâitul aerului și sunetele din jurul ei îi spuseră că se aflau, probabil, foarte aproape de sol. Într-adevăr, Miss Poloboc fusese foarte grijulie. Când căzu, din pricina cârceilor din picioare, coada de mătură era chiar deasupra unui petic gros de mușchi.

— Mulțumesc, zise Tiffany, ridicându-se, pentru că întotdeauna e bine să ții cont de maniere față de persoanele invizibile.

Avea o rochie nouă. Era verde, ca și cea de dinainte. Lumea complexă de favoruri, obligații și cadouri în care trăia și se mișca Miss Poloboc, cedase pentru ea patru yarzi de material bun (drept răsplată pentru izbăvirea de necaz când cu nașterea băiețelului lui Miss Oiștengard) și câteva ore de probă la croitorie (piciorul bolnav al doamnei Vânător era mult mai bine, mulțumesc). Ea o aruncase pe cea neagră. Când o să fiu bătrână, o să port miazănoaptea, hotărâse ea. Dar, deocamdată, se săturase de întunecimi.

Se uită în jur la acel luminiș de pe coasta dealului, mărginit de stejari și sicomori pe trei laturi, dar deschis către pantă în jos, cu o vedere largă asupra ținutului de la poale. Sicomorii își răspândeau semințele rotitoare, care coborau în spirale leneșe pe poteca grădinii. Era neîngrădită, chiar dacă vreo câteva capre pășteau în apropiere. Dacă vă întrebați de ce caprele nu mâncau din grădină, cu siguranță ați uitat cine locuia acolo. Exista și o fântână. Și, firește, o colibă.

Doamna Urechelniță ar fi obiectat cu strășnicie la așa o casă. Era ieșită din cărțile cu basme. Pereții se sprijineau unul pe altul, acoperișul de paie aluneca în jos ca o perucă îndărătnică, iar hornurile

erau cocârjate. Dacă v-aţi gândit că o colibă din turtă dulce ar îngraşă prea tare, asta era următoarea pe lista celor mai rele.

Într-o colibă din inima pădurii trăia Bătrâna Vrăjitoare cea Rea...

Era o colibă ieşită din basmele cele mai răuvoitoare.

Stupii de albine ai lui Buni Vremerea erau îngrămădiţi de-a lungul unei laturi a colibei. Unii erau din aceia model vechi, de paie, dar cei mai mulţi erau cu înveliş de lemn. Zumzăiau de activitate, chiar şi acum, spre sfârşitul anului.

Tiffany ocoli căsuţa ca să se uite la ei, iar albinele ieşiră într-un şuvoi întunecat. Se rotiră în jurul lui Tiffany, se adunară într-o coloană şi...

Ea râse. Clădiseră o vrăjitoare de albine în faţa ei, mii de albine zburând pe loc, în aer. Ea îşi ridică mâna dreaptă. Cu un zumzet crescut, vrăjitoarea de albine îşi ridică şi ea mâna dreaptă. Ea se întoarse cu spatele. Şi cealaltă se întoarse cu spatele, albinele imitând cu grijă fiecare unduire şi fluturare a rochiei lui Tiffany, cele din margine bâzâind disperate, pentru că aveau cel mai mult de zburat.

Tiffany puse jos cu grijă marele sac şi întinse mâna spre figurină. Cu o altă vânzoleală de aripi, aceasta rămase fără formă, pentru câteva clipe, după care se recompuse, puţin mai departe, dar cu o mână întinsă către ea. Albina care închipuia vârful degetului arătător, dădea din aripi chiar în faţa arătătorului lui Tiffany.

— Dansăm? întrebă Tiffany.

În luminişul plin de seminţe rotitoare, ea se învârti în jurul roiului. Ţinea pasul destul de bine, mişcând pentru fiecare vârf de deget un vârf bâzâitor, răsucindu-se când se răsucea ea, deşi întotdeauna mai rămâneau câteva albine alergând să le prindă din urmă pe celelalte.

Apoi figurina îşi ridică ambele braţe şi se răsuci în direcţia opusă, albinele din „fustă" răspândindu-se iarăşi, în timp ce se învârtea. O învăţa.

Tiffany râse şi făcu la fel. Roiul şi fata făcură piruete prin luminiş.

Se simţi fericită şi se întrebă dacă se mai simţise vreodată atât de fericită. Lumina aurie, bracteele căzătoare, albinele dansatoare... toate erau una. Şi aceasta era opusul deşertului întunecat. Aici, lumina era pretutindeni şi o umplea pe dinăuntru. Se putea simţi aici, dar se putea vedea din afară, rotindu-se cu o umbră zumzăitoare care scânteia auriu când lumina întâlnea aripile albinelor. Clipe ca acestea erau o răsplată pentru tot ce fusese înainte.

Apoi vrăjitoarea făcută din albine se aplecă spre Tiffany, de parcă

s-ar fi uitat mai bine la ea, cu miile de ochi ca giuvaierele. Se auzi un târâit slab din mijlocul figurii și vrăjitoarea-albină explodă într-un nor de insecte, revărsându-se și zburând grăbite din luminiș, dispărând din vedere. Singura mișcare rămasă era căderea spiralată a semințelor de sicomor.

Tiffany oftă.

— Ei, acuma, unii ar fi socotit că-i înfricoșătoare, zise o voce din spatele ei.

Tiffany nu se întoarse imediat. Mai întâi spuse:

— Bună ziua, Buni Vremerea.

Și apoi se întoarse.

— Ai mai făcut asta vreodată? întrebă ea, încă pe jumătate îmbătată de plăcere.

— Nu-i politicos să începi cu întrebările. Mai bine vii înăuntru și bem o ceașcă de ceai, zise Buni Vremerea.

Abia dacă ți-ai fi dat seama că *trăia* cineva în coliba aceea. Erau două scaune lângă foc, unul dintre ele un balansoar, iar lângă masă mai erau alte două, care nu se balansau, dar se clătinau din pricina dalelor de piatră inegale. Mai erau un dulap de vase și un covoraș zdrențuit în fața căminului imens. O mătură cu coadă stătea sprijinită de perete, într-un colț, lângă ceva misterios și ascuțit, sub o pânză. Din încăpere pornea o scară foarte îngustă și întunecoasă. Și asta era tot. Nimic sclipitor, nimic nou, nimic inutil.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite? întrebă Buni Vremerea, luând un ibric negru ca funinginea de pe foc și umplând un ceainic la fel de negru.

Tiffany deschise sacul pe care-l adusese.

— Am venit să-ți dau înapoi pălăria, zise ea.

— Ah, făcu Buni Vremerea. Serios? Și de ce?

— Pentru că este pălăria *dumitale,* zise Tiffany, punând-o pe masă. Îți mulțumesc că mi-ai împrumutat-o, totuși.

— Aș îndrăzni să spun că sunt o mulțime de tinere vrăjitoare care ar da oricât pentru o pălărie veche de-a mea, zise Buni, ridicând pălăria ponosită.

— Într-adevăr sunt, zise Tiffany, dar nu adăugă „și-ar da și sufletul". în schimb, continuă spunând: Dar cred că fiecare trebuie să-și găsească pălăria proprie. Pălăria potrivită pentru sine.

— Văd că porți acum una cumpărată de la magazin, zise Buni Vremerea. Una dintre cele șase Zgârie-Cer. Cu *stele,* adăugă ea, și se simți atâta acid în cuvântul „stele", că ar fi topit și arama și-apoi,

scurgându-se de pe masă pe podea, ar fi continuat să topească arama și din pivnița de dedesubt. Crezi că așa ești mai aproape de magie, nu? Cu *stele?*

— Am... crezut când am cumpărat-o. Și deocamdată, merge.

— Până vei găsi pălăria potrivită, zise Buni Vremerea.

— Da.

— Care nu-i a mea?

— Nu.

— Bine.

Bătrâna vrăjitoare străbătu odaia și ridică pânza de pe obiectul din colț. Se dovedi a fi o uriașă țepușă de lemn, aproape de mărimea unei pălării țuguiate pe un suport înalt. O pălărie se... construise pe ea, cu ațe de lână și ace și pânză neagră, bățoasă.

— Eu mi-o fac pe a mea, zise ea. În fiecare an. Nu există pălărie mai bună ca aia pe care ți-o faci tu însăți. Ține minte sfatul meu. Eu întăresc pânza și o fac impermeabilă cu o coajă de salcâm specială. E uimitor câte poți pune într-o pălărie pe care o faci cu mâna ta. Dar n-ai venit până aici să vorbim despre pălării.

Tiffany puse, în sfârșit, întrebarea.

— *A fost real?*

Buni Vremerea turnă ceaiul, își luă ceașca și farfurioara, apoi picură puțin ceai din ceașcă în farfurioară. O ridică pe aceasta din urmă până la gură și, cu multă grijă, de parc-ar fi îndeplinit o operațiune importantă și delicată, suflă încetișor pe deasupra. Făcuse asta fără grabă și foarte calmă, în timp ce Tiffany încerca din răsputeri să-și țină în frâu nerăbdarea.

— Prisăcarul nu mai dă târcoale pe aici, este? zise Buni.

— Nu. Dar...

— Și cum a părut totul, când s-a întâmplat? **A** părut *real?*

— Nu, zise Tiffany. **A** părut mai mult decât real.

— Păi, vezi, atunci, zise Buni Vremerea, sorbind o dată din farfurioară. Iar răspunsul este: Dacă n-a fost real, n-a fost nici *fals.*

— **A** fost ca un vis în care aproape că te trezești și-l poți stăpâni, știi? zise Tiffany. Dacă am avut grijă, a mers. **A** fost ca și cum m-aș fi ridicat în aer trăgându-mă tare de șireturi. **A** fost de parcă îmi spuneam singură o poveste...

Buni încuviință dând din cap.

— Întotdeauna e o poveste, zise ea. Toate sunt povești, într-adevăr. Soarele răsărind în fiecare zi este o poveste. Toate au câte o poveste în ele. Schimbând povestea, schimbi lumea.

— Și care a fost planul tău împotriva prisăcarului? vru să știe Tiffany. Te rog! Trebuie să știu!

— Planul meu? făcu Buni Vremerea, cu nevinovăție. Planul meu a fost să te las pe tine să-l înfrunți.

— Adevărat? Și-atunci ce-ai fi făcut, dac-aș fi fost învinsă?

— Tot ce mi-ar fi stat în puteri, zise Buni, calmă. Cum fac întotdeauna.

— M-ai fi ucis, dac-aș fi devenit din nou prisăcarul?

Farfurioara nu tremura în mâna vrăjitoarei. Ea se uita gânditoare la ceai.

— Te-aș fi cruțat, dacă aș fi putut, zise ea. Dar n-a mai fost nevoie, nu? Procesele au fost cel mai potrivit loc în care ne-am fi putut afla. Crede-mă, vrăjitoarele pot lucra împreună, dacă trebuie. E mai greu decât să crești pisici, dar se poate face.

— Numai că eu cred că noi... am prefăcut totul într-un mic spectacol, zise Tiffany.

— Ha, nu. L-am prefăcut într-un *mare* spectacol! zise Buni Vremerea cu deosebită satisfacție. Tunet și fulger, cai albi și salvări miraculoase! A meritat, nu, pentru un penny? Și o să înveți, fata mea, că un pic de spectacol din când în când nu-ți știrbește cu nimic reputația. Aș îndrăzni să spun că Miss Poloboc a descoperit asta deja, acum, când poate jongla cu mingile, ridicându-și pălăria în același timp! Ascultă-mă pe mine!

Își bău cu delicatețe ceaiul din farfurioară, apoi făcu un semn din cap către pălăria veche de pe masă.

— Bunica ta, zise ea, *purta* o pălărie?

— Cum? Oh... nu, de obicei, zise Tiffany, încă gândindu-se la marele spectacol. Obișnuia să poarte un sac vechi în chip de bonetă, când vremea era foarte urâtă. Spunea că pălăriile știu doar să zboare pe deal în sus.

— Atunci își făcea o pălărie din cer, zise Buni Vremerea. Dar o pelerină purta?

— Ha, toți păstorii obișnuiau să spună că dac-ai fi văzut-o pe Buni Suferind cu o pelerină, ar fi însemnat că se dărâmă munții! zise Tiffany, cu mândrie.

— Atunci, își făcea pelerină din vânt, de asemenea, zise Buni Vremerea. Asta cere pricepere. Ploaia n-o să cadă pe o vrăjitoare, dacă nu vrea ea, deși eu personal prefer să fiu udată și recunoscătoare.

— Recunoscătoare pentru ce? întrebă Tiffany.

— Că o să mă usuc mai târziu. Buni Vremerea puse ceașca și

farfurioara pe masă. Copilă dragă, ai venit până aici ca să înveți ce-i adevărat și ce nu, dar sunt puține lucrurile pe care te pot învăța eu și pe care să nu le știi deja. Doar că nu știi că le știi, și o să-ți petreci tot restul vieții învățând ceea ce există deja în oasele tale. Și ăsta-i adevărul.

Se uită la fața plină de speranță a lui Tiffany și suspină.

— Atunci, vino afară, zise ea. O să-ți predau prima lecție. Este singura lecție, de altfel. Nu-i nevoie să fie scrisă în nicio carte, care să poată fi citită cu ochii.

O conduse la fântâna din grădina din spatele casei, se uită puțin pe jos, în jurul ei, și ridică un bețigaș.

— Bagheta magică, zise ea. Vezi? O flacără verde țâșni din ea, făcând-o pe Tiffany să tresară. Acum, încearcă și tu!

Lui Tiffany nu-i ieși, oricât de tare zgâlțâi bețișorul.

— Bineînțeles că nu, zise Buni. E doar un băț. Acum, poate că eu am făcut să iasă flăcări din el, sau poate te-am făcut doar pe tine *să crezi* că așa am făcut. Asta nu contează. Eu spun că *eu* am fost cauza, nu bețișorul. Gândește cum trebuie și poți să faci din orice bețișor bagheta ta magică, din cer pălăria ta, dintr-o băltoacă magicul tău... magicul tău... Ăăă, cum se cheamă cupele alea fistichii?

— Ăăă... potir, zise Tiffany.

— Așa. Potirul tău magic. Lucrurile nu sunt importante. Oamenii sunt. Buni Vremerea se uită dintr-o parte la Tiffany. Și eu te-aș putea învăța cum să alergi peste dealurile alea ale tale cu iepurii, te-aș putea învăța cum să zbori pe deasupra lor cu șoimul. Ți-aș putea spune tainele albinelor. Te-aș putea învăța toate acestea și multe altele pe lângă, dacă tu ai face un singur lucru, chiar în locul ăsta și în clipa asta. Un singur lucru, simplu de făcut.

Tiffany dădu din cap, cu ochii mari.

— Înțelegi, așadar, că toate obiectele acelea sclipitoare sunt doar jucării, iar jucăriile te pot face să te rătăcești?

— Da!

— Atunci scoate-ți calul ăla strălucitor pe care-l porți la gât, copilă, și aruncă-l în fântână.

Ascultătoare, pe jumătate hipnotizată de vocea bătrânei, Tiffany duse mâinile la ceafă și își desfăcu lănțugul.

Bucățelele calului de argint străluciră, în timp ce le ținu deasupra apei.

Ea le privea de parcă atunci le vedea pentru prima oară. Și apoi...

Pune oamenii la încercare, gândi ea. *Tot timpul.*

— Ei? făcu bătrâna vrăjitoare.

— Nu, zise Tiffany. Nu pot.

— Nu poți sau nu vrei? zise Buni cu asprime.

— Nu pot, zise Tiffany și își scoase bărbia în afară. *Și* nu vreau!

Își duse mâinile la ceafă și își prinse din nou lănțugul la gât, aruncând o privire sfidătoare către Buni Vremerea.

Vrăjitoarea zâmbi.

— Bravo, zise ea, liniștită. Dacă nu știi când să fii om, nu știi nici când să fii vrăjitoare. Și dacă ți-e prea frică să te rătăcești, n-ai să ajungi nicăieri. Pot să-l văd și eu, te rog?

Tiffany se uită lung în ochii aceia albaștri. Apoi își desfăcu lănțugul și i-l întinse. Buni îl ridică să-l vadă mai bine.

— Curios, nu-i așa, pare să galopeze când pică lumina pe el, zise vrăjitoarea, urmărindu-l cum se legăna încolo și-ncoace. Bine lucrat. Bineînțeles, nu arată ca un cal, dar cu siguranță arată ce *este* un cal.

Tiffany se holbă la ea cu gura căscată. Pentru o clipă, Buni Suferind se află acolo, în fața ei, rânjind, apoi fu din nou Buni Vremerea. Ea a făcut asta, se întrebă Tiffany, sau eu am făcut-o? Oare îndrăznesc să aflu?

— N-am venit numai să aduc pălăria înapoi, izbuti ea să îngaime. Ți-am adus și un cadou.

— Sunt sigură că nimeni nu simte nevoia să-mi aducă mie un cadou, zise Buni Vremerea, pufnind cu aroganță.

Tiffany n-o luă în seamă, pentru că mintea încă îi depăna alt caier. Luă din nou sacul și scoase din el un pachet mic, moale, care își schimba forma în mâinile ei.

— Am dus aproape totul înapoi domnului Fierbințeală, zise ea. Dar m-am gândit că poate... te vei putea *folosi* de asta.

Bătrâna desfăcu încet hârtia albă a pachetului. Pelerina Hula Zefirului se desfășură singură sub degetele ei și umplu aerul ca fumul.

— E minunată, dar eu n-aș putea s-o port, zise Tiffany, în timp ce pelerina lua singură o formă după adierile abia simțite din luminiș. Ai nevoie de *gravitas* ca să porți o pelerină ca asta.

— Ce mai e și-aia, gravitare? întrebă Buni Vremerea cu asprime.

— Oh... demnitate. Noblețe. Înțelepciune. Lucrurile de genul ăsta, îi explică Tiffany.

— Ah, zise Buni Vremerea, calmându-se puțin.

Se uită apoi la pelerina care se unduia încet și pufni. Era într-adevăr o creație minunată. Magicienii reușiseră să facă barem un lucru bun, când o croiseră. Era una dintre acele haine care umplu un

gol din viața ta, gol despre care habar n-aveai că există până ce nu vedeai haina.

— Ei bine, presupun că există persoane care pot purta o pelerină ca asta, și persoane care nu pot, admise ea. O lăsă să i se înfășoare în jurul gâtului și o prinse cu o broșa în formă de semilună. E un pic prea maiestuoasă pentru cineva ca mine, zise ea. Un pic prea luxoasă. Aș putea arăta ca o flușturatică, dac-aș purta ceva de soiul ăsta.

Fusese rostită ca o afirmație, dar avea o întorsătură ca un semn de întrebare.

— Nu, ți se potrivește, chiar îți vine bine, zise Tiffany, cu voioșie. Dacă eu nu știu când să fiu om, nici tu nu știi când să fii o vrăjitoare.

Păsările încetară să mai cânte. Sus, în copaci, veveriţele fugiră să se ascundă. Chiar și cerul păru să se întunece, pentru o clipă.

— Ăăă... așa am auzit, zise Tiffany și adăugă, de la cineva care știe lucrurile astea.

Ochii albaștri se pironiră într-ai săi. Nu existau secrete pentru Buni Vremerea. Orice-ai fi spus, ea urmărea ceea ce voiai să spui.

— Probabil o să mai treci pe-aici, din când în când, zise ea, întorcându-se încet și privind arcuirea pelerinei în aer. E întotdeauna foarte multă liniște pe aici.

— Mi-ar plăcea mult, răspunse Tiffany. Să le spun albinelor înainte să vin, ca să poți avea ceaiul pregătit?

Pentru o clipă, Buni Vremerea aruncă fulgere din ochi, dar apoi chipul i se destinse într-un zâmbet subțire.

— Inteligent, zise ea.

Ce e înăuntrul tău? se gândi Tiffany. Cine ești cu adevărat tu, sub chipul ăsta? Chiar ai fi vrut să iau pălăria *ta?* Te prefaci c-ai fi marea vrăjitoare rea și nu ești. Pui oamenii la încercare tot timpul, testezi, testezi, testezi, dar de fapt îți dorești să fie atât de inteligenți cât să te învingă. Pentru că trebuie să fie greu să fii cea mai bună. Nu ți se îngăduie să te oprești. Tu nu poți fi oprită decât dacă ești învinsă și ești prea mândră să pierzi vreodată. Mândria! Ai prefăcut-o într-o formidabilă forță, dar te macină și pe tine. Ți-e frică să râzi, ca să nu cumva să auzi un cârâit prea timpuriu?

O să ne mai întâlnim, într-o bună zi. O știm amândouă. O să ne mai întâlnim, la Procesele Vrăjitoarelor.

— Sunt destul de inteligentă ca să-mi dau seama cum reușești să nu te gândești la un rinocer roz, când cineva zice „rinocer roz”, izbuti ea să spună cu voce tare.

— Ah, asta-i magie serioasă și profundă, da, zise Buni Vremerea.

— Ba nu. Nu e. Pur şi simplu nu ştii cum arată un rinocer roz, este?

Lumina soarelui inundă luminişul când bătrâna vrăjitoare râse, la fel de curat ca un pârâu de printre dealuri.

— Adevărat! zise ea.

Capitolul 15
O pălărie plină de cer

Era una dintre acele zile ciudate, de pe la sfârșitul lui februarie, când e puțin mai cald decât ar trebui să fie și, cu toate că bătea vântul, părea să sufle în toate cele patru zări și niciodată unde te aflai tu.

Tiffany urcă pe dealurile unde, în văile adăpostite, mieii timpurii deja își întăriseră picioarele și zburdau în grupuri, în modul acela ciudat, zvâcnit, de a fugi al mieilor, care îi face să arate ca niște cai lânoși neînvățați.

Probabil că era de la vreme, pentru că oile bătrâne li se alăturau și alergau împreună cu mieii lor. Țopăiau și se răsuceau în loc, pe jumătate fericite, pe jumătate stingherite, cu mițele groase de lână de iarnă săltând pe ele ca pantalonii pe un clovn.

Fusese o iarnă interesantă. Învățase o mulțime de lucruri. Unul dintre acestea era că puteai fi domnișoara de onoare la nunta a două persoane chiar dacă, împreună acestea aveau 170 de ani. De data asta, domnul Țesător, cu peruca învârtindu-i-se pe creștet și cu ochelarii lui uriași, sclipitori, stăruise să-i dea una dintre monedele de aur „micuței noastre care ne-a ajutat", ceea ce acoperea cu mult simbria pe care ea n-o ceruse și pe care Miss Poloboc nu și-o putea permite. Folosise o parte din sumă ca să-și cumpere o pelerină foarte bună, cafenie. Nu se umfla, nu zbura în urma ei, dar era călduroasă, și groasă, și o ferea de umezeală.

Învățase multe și din celelalte lucruri. Când trecu pe lângă oi și mieii lor, le atinse ușurel mințile, atât de blând încât nici nu băgară de seamă...

Tiffany rămăsese sus, în munți, pentru Sărbătoarea Porcului, care marca oficial schimbarea anului. Fuseseră multe de făcut și, oricum, pe Creta nu se sărbătorea cine știe ce. Miss Poloboc fusese bucuroasă s-o lase să plece acum, totuși, pentru prăsirea oilor, moment pe care bătrânii îl numeau Sărbătoarea Mielului. Era data la care începea anul păstorilor. Cotoroanța dealurilor nu putea lipsi. Era momentul în care, în culcușurile călduroase de paie, adăpostite de vânt cu palănci și tufe uscate de grozame, se întâmpla viitorul. Ea ajuta să se întâmple, lucrând cu păstorii la lumina felinarelor, îngrijindu-se de nașterile dificile. Lucrase cu pălăria țuguiată pe cap și simțise păstorii privind-o când, cu cuțitul, acul și ața, și cuvintele mângâietoare, salvase oile de ușa întunecată și ajutase mieii să iasă la lumină. Trebuia să le oferi un

spectacol. Trebuia să le dai o poveste. Și ea se întorcea acasă dimineața, mândră și mânjită de sânge până la cot, dar mânjită de sângele vieții.

Mai târziu, urcase la tumulul Fulgerilor și se strecurase prin gaura de iepure. Se gândise la momentul ăsta ceva vreme și se dusese pregătită – cu batiste curate, rupte fâșii, și cu niște șampon de săpunariță, făcut după o rețetă pe care i-o dăduse Miss Poloboc. Avea sentimentul că Jeannie ar putea să le găsească de vreun folos. Miss Poloboc întotdeauna vizita noile mame. Asta făceai, când erai vrăjitoare.

Jeannie fusese încântată s-o vadă. Stând pe burtă, ca să poată intra cu o parte din corp în camera mătcii, i se îngăduise să-i ia în brațe pe toți cei opt bebeluși, la care Tiffany nu se putea gândi decât ca la cei opt Furăței, născuți în același timp cu mieii. Șapte dintre ei răcneau din toți bojocii și se băteau între ei. Cel de-al optulea stătea cuminte, așteptându-și rândul. Viitorul se întâmplase.

Nu doar Jeannie avea o altă părere despre ea. Veștile se răspândiseră. Locuitorilor Cretei nu le plăcuseră niciodată vrăjitoarele. Acestea veniseră întotdeauna din alte părți. Întotdeauna fuseseră venetice. Dar acum aici era Tiffany *a noastră,* moșind miei la fel cum făcuse și bunica ei, și se spunea că învățase vrăjitoria în munți! Ah, dar era tot Tiffany a noastră, desigur. OK, recunosc că poartă o pălărie cu niște stele mari pe ea, dar face brânză bună, și știe despre cum se prăsesc mieii și e *nepoata lui Buni Suferind,* nu? Și-și băteau nasurile cu un deget, cu subînțeles. Nepoata lui Buni Suferind. Vă mai aduceți aminte ce putea face bătrâna? Așa că, dacă a mică e vrăjitoare, atunci e vrăjitoarea *noastră.* Știe despre oi, știe. Ha, și am auzit că au ținut un soi de mare întrecere pentru vrăjitoare, sus, în munți, iar Tiffany a noastră le-a dovedit ce poate face o fată de pe Creta. S-au schimbat vremurile, nu? Avem de-acum o vrăjitoare și e mai bună ca oricare alta! Nimeni n-o aruncă pe nepoata lui Buni Suferind într-un iaz!

Mâine, avea să se întoarcă iar în munți. Fuseseră trei săptămâni foarte pline, chiar și în afară de moșitul mieilor. Roland o invitase la ceai, la castel. Fusese un pic stânjenitor, așa cum sunt lucrurile astea, dar era de mirare cum, în numai doi ani, el se prefăcuse dintr-un prostănac de băiat stângaci, într-un tânăr plin de nerv, care uita cu totul despre ce anume vorbea, ori de câte ori ea îi zâmbea. Și aveau și *cărți,* la castel!

El îi dăruise, cu sfială, un *Dicționar al Uimitoarelor Cuvinte Neobișnuite,* iar ea fusese îndeajuns de bine pregătită cât să-i aducă

un cuțit de vânătoare făcut de Zakzak, care avea o lamă minunată, chiar dacă nu făcea doi bani la magie. Ocoliseră cu grijă să aducă în discuție pălăria. Iar când ea ajunsese acasă, găsise un semn de carte la secțiunea R, unde un creion subliniase ușor cuvântul: „Reverență: o plecăciune, de aproape o treime adâncime din ploconeala tradițională. Astăzi, ieșită din uz". Singură, în odaia ei de dormit, ea roși. Era întotdeauna surprinzător să constați că, în timp ce tu îi privești și te gândești la oameni, atotcunoscătoare și superioară, și ei te privesc și se gândesc la tine, imediat în spatele tău.

Scrise asta în jurnalul ei, cu mult mai gros acum, din pricina tuturor ierburilor presate și a notițelor suplimentare și a însemnărilor din cărți. Fusese călcat în picioare de vaci, lovit de trăsnet și scăpat în ceai. Și nu avea un ochi pe copertă. Un ochi ar fi sărit din lăcașul lui din prima zi. Era un *adevărat* jurnal de vrăjitoare.

Tiffany încetase să mai poarte pălăria, mai puțin în public, din pricină că se tot îndoia din pricina ușilor scunde și se turtea de-a binelea din pricina tavanului din odaia ei de dormit. Dar astăzi o purta, totuși, ținând-o, din când în când, cu mâna, ori de câte ori o pală de vânt încerca să i-o smulgă din cap.

Ajunse în locul unde patru roți de fier ruginite erau pe jumătate îngropate și o sobă pântecoasă încă se mai vedea din iarbă. Închipuia o binevenită băncuță.

Tăcerea se răspândi în jurul lui Tiffany, o tăcere vie, în vreme ce oile zburdau laolaltă cu mieii lor și pământul se învârtea.

De ce mai pleci? Ca să te poți întoarce acasă. Ca să poți vedea locul din care te tragi cu alți ochi și-n alte culori. Și oamenii te văd schimbată, de asemenea. Întoarcerea în locul de unde ai plecat nu e același lucru cu a nu fi fost niciodată plecat.

Cuvintele alergau prin mintea lui Tiffany în vreme ce privea oile, și se trezi deodată plină de bucurie – pentru mieii nou-născuți, pentru viață, pentru totul. Bucuria este față de veselie ca adânca mare față de o băltoacă. Este un sentiment lăuntric pe care abia de-l poți cuprinde. Se revarsă în afară în forma râsului.

— M-am întors! anunță ea, către dealuri. Mai bună decât am plecat!

Își scoase dintr-o mișcare pălăria de pe cap. Nu era o pălărie rea, făcea impresie, cu toate că stelele o făceau să pară de jucărie. Dar nu fusese niciodată pălăria *ei*. Nu putea fi. Singura pălărie care merita să fie purtată era aceea pe care ți-o făceai tu singură, nu una pe care o cumpărai, nici una care-ți fusese dăruită. Propria ta pălărie, pentru

propriul tău cap. Propriul tău viitor, nu al altcuiva.

Zvârli pălăria înstelată cât de sus putu. Vântul o prinse imediat. Se rostogoli pentru o clipă și apoi fu ridicată de suflul de vânt și, legănându-se și învârtindu-se, porni peste dealuri și dispăru pentru totdeauna.

Atunci, Tiffany își făcu o pălărie din cerul de deasupra și șezu pe soba pântecoasă, ascultând vântul străbătând zările, în timp ce soarele cobora la asfințit.

Când umbrele se alungiră, multe siluete mici ieșiră din tumulul din apropiere și i se alăturară, în locul sacru, să privească.

Soarele apuse, ceea ce este o magie de zi cu zi, și veni noaptea caldă.

Pălăria se umplu de stele...

Nota Autorului

Doctrina Semnăturilor, menţionată la pagina 108, există de-adevăratelea în această lume, cu toate că este mai bine cunoscută de către istorici decât de către doctori. Timp de sute de ani, probabil mii, oamenii au crezut că Dumnezeu, care firește că a făcut totul, și-a „semnat" fiecare creaţie într-un mod care să le arate oamenilor la ce ar putea folosi aceasta. De pildă, gălbenelele sunt galbene, aşadar trebuie să fie bune la gălbinare, boala care face pielea galbenă (într-o oarecare măsură, a fost implicat și ghicitul, dar uneori pacienţii au supraviețuit).

Printr-o uluitoare coincidenţă, calul sculptat în Creta este izbitor de asemănător cu Calul Alb din Uffington, care, în lumea noastră, este sculptat pe dealurile din apropiere de satul Uffington, în sud-vestul districtului Oxfordshire. Acesta are 374 picioare lungime, mai multe mii de ani vechime, și este săpat în deal astfel încât nu poţi să-l vezi în întregime decât din aer. Aceasta sugerează că: a) a fost făcut ca să-l vadă zeii; sau b) zborul a fost inventat mult mai devreme decât am fi crezut; sau c) oamenii erau odinioară mult, mult mai înalţi.

Oh, și Procesele Vrăjitoarelor sunt și în lumea aceasta. Dar nu sunt plăcute.

[1] Joc de cuvinte bazat pe asemănarea de pronunție dintre *sheep* - oaie și *ship* - corabie.
[2] Zarurile au fost aruncate (lat.) – replică atribuită lui Cezar când se pregătea să treacă Rubiconul cu armata, fiindcă exista o lege care cerea oricărui general să renunțe la trupe când intra prin nordul Italiei, traversând acest râu. Fraza se folosește atunci când se ia o hotărâre cutezătoare și importantă, după o lungă șovăială.
[3] A lua pe cineva drept altcineva (lat.) – unul dintre cele mai folosite mijloace dramatice de realizare a comicului.
[4] Trebuia s-o spună, pentru că era o vrăjitoare și o profesoară, iar combinația asta e teribilă. Ele vor ca lucrurile să fie *exacte.* Le place ca lucrurile să fie *corecte.* Dacă vrei să superi o vrăjitoare, nu trebuie să-ți bați capul cu farmece și vrăji, trebuie doar s-o duci într-o cameră cu un tablou care atârnă puțin într-o parte și ai s-o vezi imediat încruntându-se (n.a.).
[5] Începând de la piesa *Macbeth* a lui Shakespeare și până la seria *The Worst Witchies,* de Jill Murphy, s-au creat (în special pentru amuzamentul copiilor) o sumedenie de poezioare-vrăji conținând aceste ingrediente. Există și o serie de desene animate Ear of Bat (Ureche de liliac) Cartoons.
[6] Numele foartei îndrăgite mascote a echipei londoneze de fotbal Thamesmead.
[7] Joc de cuvinte, *big* în limba engleză înseamnă mare.
[8] Parafrazare a unui slogan din filmul *Highlander.*
[9] Gândirea Dintâi cuprinde gândurile de zi cu zi. Toată lumea are așa ceva. Gândirea de-a Doua cuprinde gândurile pe care le gândești despre *modul* în care gândești. Oamenilor le place să creadă că au și așa ceva. Gândirea de-a Treia cuprinde gândurile care urmăresc lumea și gândesc de capul lor. Sunt rare și adesea tulburătoare. A le asculta pe acestea face parte din arta vrăjitoriei (n.a.).
[10] Piatra-zânelor, piatra-spiridușilor, piatra-vrăjilor, piatra-deochiului – o piatră scobita, din care tradiția spune că beau spiridușii, zânele etc, adesea folosită ca talisman contra vrăjilor, farmecelor, deochiului.
[11] Referire la *Monty Python's Flying Circus,* prima serie a unui foarte popular spectacol TV, creat de grupul umoristic Monty Python (denumire ce se voia o poreclă nostimă a legendarului mareșal Montgomery, din al Doilea Război Mondial), difuzat de BBC începând din 1969 (cea mai recentă serie fiind *Spamalot,* din 2005) a cărui influență asupra comediei a fost adesea comparată cu influența grupului Beatles în muzică.
[12] A cunoaște dicționarul de la cap la coadă este de un *oarecare* folos (n.a.).
[13] Tiffany știa ce era psihologia, dar în dicționar nu se dădea și *pronunția.*
[14] Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, *dropwort* (joian, în românește – planta cu rădăcini ce conțin un suc galben) este compus din *drop* – a picura și *wort* – must.

[15] Abrevieri pentru Doctor și Maștер în Filosofie, Licențiat Magna cum Laude.
[16] O sută unu lucruri pe care le poate face un Magician (n.a.).
[17] Monstruoasa Carte a Monștrilor (n.a.).
[18] Vezi nota de la pagina 11.
[19] În engleză: „Which witch was which".
[20] Din nou omonimia sheep (oaie) – ship (corabie).
[21] Elefantul eremit din Cumnaibade are o piele foarte subțire, cu excepția celei de pe cap, iar exemplarele cele mai tinere se vor muta adesea într-o colibă mică de noroi, când proprietarii acesteia nu sunt acasă. Este mult prea timid ca să facă rău cuiva, dar cei mai mulți oameni își părăsesc colibele foarte curând după ce vreun elefant s-a mutat acolo. Și asta pentru că el ia coliba și-o ridică de la pământ, cărând-o în spinare prin tot veldtul, așezând-o peste orice petic de iarbă deasă pe care îl găsește. Din pricina asta, treburile casnice devin foarte imprevizibile. Totuși, un întreg sat de elefanți eremiți călătorind prin stepă este una dintre cele mai frumoase priveliști de pe continent (n.a.).
[22] Joc de cuvinte – doamna Urechelniță spune că numele ei *earwig* (urechelniță) s-ar pronunța *awe* (venerație, teamă respectuoasa); autorul s-a inspirat probabil din comedia *Keeping Up Appearances* (Păstrând aparențele), unde un personaj feminin snob, foarte asemănător cu doamna Urechelniță, pe nume Hyacinth Bucket (Zambilă Găleată) insistă de fiecare dată că numele său se pronunță „bouquet" (buchet).
[23] Un anunț care se citește, de obicei, în magazinele de cadouri, cu excepția ultimelor două rânduri care, în mod normal, sunt: „Dacă-l deteriorezi, consideră-l vândut".
[24] Precum cea din *Vrăjitorul din Oz.*
[25] Vechi alfabet al celților.
[26] Aproximativ 54 de kilograme.
[27] În original, Rob.
[28] Joc de cuvinte între *a aduce în fire* și *a aduce în corzi, a încolți (un adversar),* care în wrestling se poate face prin figura descrisă de Fură.
[29] Dacă știe cineva ce înseamnă asta, cu siguranță știe mult mai mult despre modul de-a călători al Nac Mac Fulgerilor (n.a.).
[30] *You are my sunshine,* celebră melodie din anii 1940 a interpretului Jimmie Davis, care a devenit imnul oficial al statului Louisiana (SUA).
[31] S-ar putea traduce: Dă cu banu' – joc la care se aruncă una sau mai multe monede de un penny, care se rostogolesc pe niște șănțulețe, iar concurentul încearcă să nimerească în niște pătrățele pe care sunt marcate sumele câștigătoare.
[32] S-ar putea traduce: încearcă-ți norocul – joc foarte popular la serbările sătești britanice; într-un butoi plin cu rumeguș se îngroapă diverse premii

(de valoare sau hazlii), iar participantul trebuie să extragă primul obiect pe care îl simte când vâră mâna în butoi.

{33} Este un joc tradițional de Halloween, bineînțeles, fără piranha.

{34} Mijloc de tortură, folosit între secolele al XV-lea și al XVIII-lea, constând într-un scaun fixat la capătul unei scânduri, pe malul unui iaz, pe care era legat acuzatul și scufundat în apă, drept pedeapsă.

{35} *I'm Forever Blowing Bubbles* – cântec foarte popular, apărut prin 1918 sau 1919, devenit în anii '20 imnul clubului de fotbal West Ham United; se cântă, de regulă, când echipa câștigă.